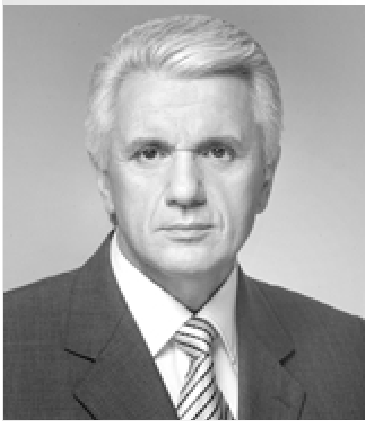
ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 84 (4584) П'ЯТНИЦЯ, 8 ТРАВНЯ 2009 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

ЗІ СВЯТОМ ПЕРЕМОГИ!

Вітання Голови Верховної Ради України

Шановні співвітчизники!

Разом з весною, її першоцвітами на нашу землю знову приходить свято Великої Перемоги — як символ врятованого життя, відродження, сподівань на майбутнє. Його світло непідвладне ні плинові часу, ні щоденним клопотам та негараздам, ні лукавій політичній метушні з потугами переінакшувати бачення та оцінки минулої війни, її наслідки для України і світу. Щоразу це унікальний привід до єднання, унісону мільйонів людських душ, які озиваються найпотаємнішими своїми струнами на відлуння давніх і далеких незабутніх подій.

СТОР. 6

Олександр ЛАВРИНОВИЧ:

Корупція вразила всі без винятку сфери

Проблеми корупції, партійного структурування суспільства, необхідності референдумів і реалізації їхніх результатів, можливості вдосконалення виборчого законодавства стали темою розмови з Першим заступником Голови Верховної Ради України Олександром Лавриновичем.

СТОР. 4—5

КОРОТКО

- На створення українських фільмів у 2009 році уряд виділив 50 мільйонів гривень *(Укрінформ)*
- Працівники Херсонського машзаводу 12 травня пікетуватимуть Кабінет Міністрів України *(Укрінформ)*
- Протягом першого кварталу цього року до Пенсійного фонду України в Полтавській області надійшло понад 724 мільйони гривень, що на 25 мільйонів більше, ніж минулоріч, *повідомляє наш власкор Лариса Коба.*

Вклонімося і мертвим, і живим

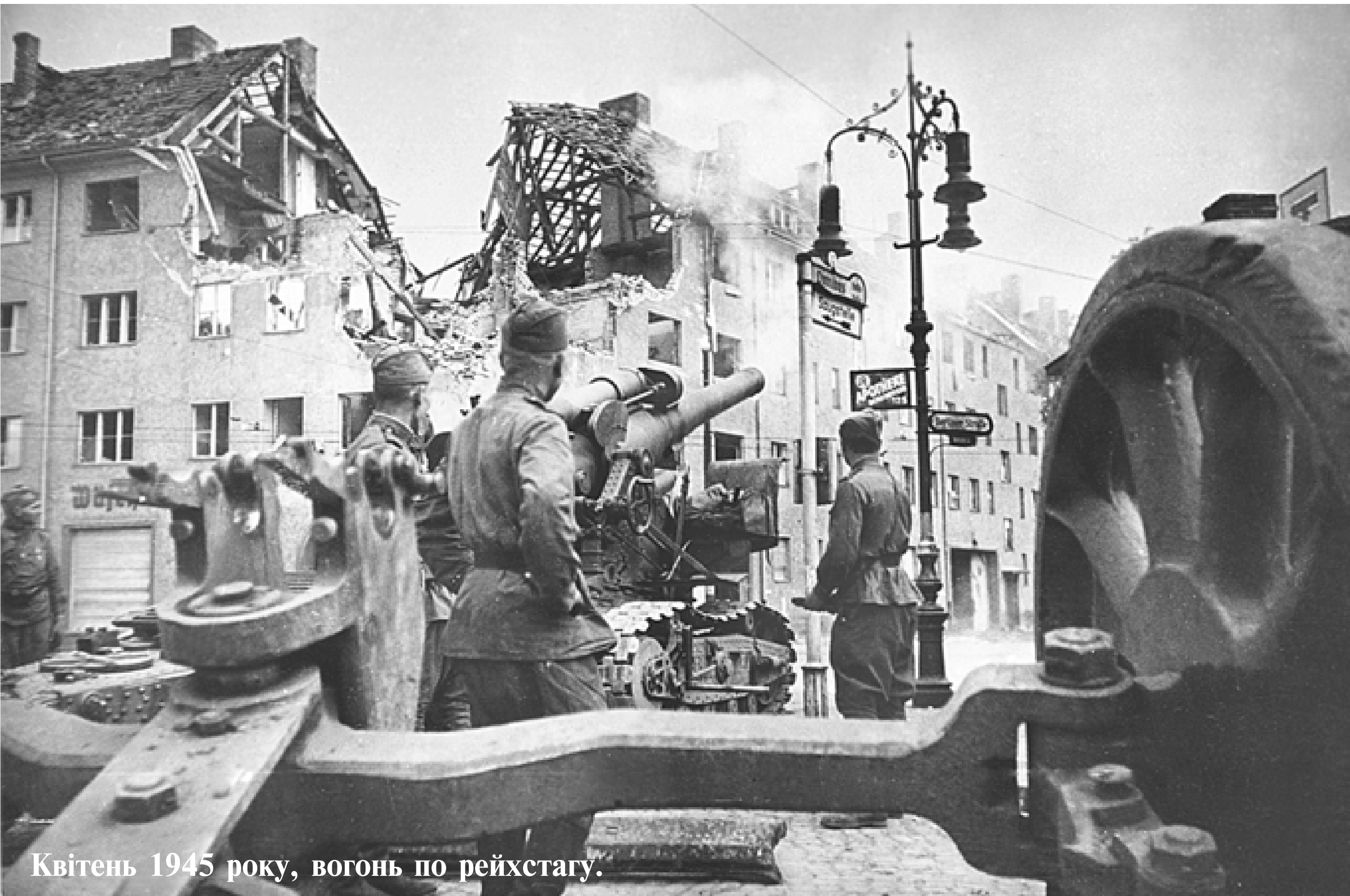

Фото ЦДКФФА ім. Г. Пшеничного.

Квітень 1945 року, вогонь по рейхстагу.

Завтра свято прийде в кожну оселю і в кожну родину. Ми знаємо про нього не тільки з книжок і кінофільмів. Розповіді про те, як це було, традиційно передаються від одного покоління до іншого, і можна сказати, що війна 1941—1945 років так чи інакше торкнулася кожної родини, залишивши мільйони скалічених доль, забравши величезну кількість людських життів. Страшна, сполеляюча сила обрушилася тоді майже на всі країни Європи, на весь Радянський Союз. Але одного з найлютіших ударів було завдано по Україні... З кожним роком ми дедалі гостріше й глибше усвідомлюємо, що довелося пережити нашим ветеранам. Цього дня ми схиляємо голови перед усіма, хто не дожив до Дня Перемоги. І пропонуємо доторкнутися до пекучої правди війни через матеріали, опубліковані в сьогоднішньому номері. Можливо, комусь стане зрозуміло, що насправді значить любити свою Батьківщину, любити свою країну, любити свою землю.

Святкові заходи в Києві з нагоди 9 Травня почнуться о пів на дев'яту ранку. Разом із ветеранами Президент України покладе квіти до могили Невідомого солдата. На десяту годину запланована врочисту ходу по Хрещатику. Увечері ж пролунають залпи салюту.

Що відбудеться 9 травня

Головні святкові заходи на знак глибокої пошани до подвигу героїв-переможців та вічної пам'яті загиблих у 1941—1945 роках у столиці розпочнуться з дев'ятої ранку на Хрещатику, майдані Незалежності та Європейській площі. О 9.30 Президент покладе квіти до могили Невідомого солдата у Києві. Планується, що о 10.00 Віктор Ющенко очолить урочисту ходу, яка пройде від Бессарабської площі до майдану Незалежності. Участь у ході мають також узяти Голова Верховної Ради Володимир Литвин, Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко, керівники місцевої влади, народні депутати, голови громадських організацій ветеранів війни. Після загальнонаціональної хвилини мовчання Президент виступить зі зверненням до українського народу з нагоди Дня Перемоги.

Крім того, в столиці буде проведено низку урочистих заходів за участю ветеранів Великої Вітчизняної війни, а також військових та цивільних духових оркестрів. Зокрема, за участю ветеранів та вихованців Київського військового ліцею ім. Івана Богуна відбудеться урочистий марш, який пройде від вул. Б. Хмельницького до майдану Незалежності.

Програмою заходів передбачено також покладання квітів до пам'ятника героям-танкістам, стели Перемоги, пам'ятника генералу армії М. Ватутіну та могили Невідомого солдата. Заплановано також проведення урочистого мітингу «Подвиг народу — безсмертний» на майдані Незалежності. О 21:00 святкування Дня Перемоги, **як поінформувала прес-служба КМДА**, завершиться яскравим 20-залповим святковим феєрверком.

Крім того, у прес-службі КМДА повідомили, що 9 травня, у зв'язку з проведенням на центральній площі міста Києва загальнодержавних заходів, присвячених Дню Перемоги, станція Київського метрополітену «Майдан Незалежності» з 7:00 і до закінчення заходів буде тимчасово зачинена для входу та виходу пасажирів. У цей час станція працюватиме як пересадочний вузол з Святошинсько-Броварської на Куренівсько-Червоноармійську лінію. Станція «Хрещатик» працюватиме у звичному режимі.

10 ТРАВНЯ — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ МАТЕРІ

Найдорожчим і найріднішим!

Вітання Голови Верховної Ради України В. М. ЛИТВИНА з нагоди Дня матері

Шановні співвітчизниці! Дорогі матері!

Сердечно вітаю вас із Днем матері — добрим, світлим святом, благословенне єство якого осяває життя кожного.

Це особливе свято відрізняється від інших суспільних торжеств тим, що воно найповніше, найтісніше, найгармонійніше поєднує й уособлює в собі загальнолюдські чесноти і вічні цінності: любов, милосердя, мудрість, добро, красу. Воно не обмежене й не регламентоване жодними часовими і просторовими поясами, не визнає жодних кордонів і не залежить від соціальних, вікових чи національних обставин. Воно саме в собі — як осердя буття, як його найправдивіший вимір і наймогутніший дороговказ. Хоча запровадження Дня матері в Україні відбулося порівняно недавно, його сутнісна святковість традиційно міцно вкорінена в нашу національну свідомість. Ім'я матері було священним в усі часи. Воно — символ життя, його початок, першооснова, берегиня.

СТОР. 6

«Живіть до ста літ, як я...»

Столітній день народження відзначила жителька села Леніного Радомишльського району Ганна Гейченко. З цією солідною датою її привітали син Борис, онуки Галина й Олександр, четверо правнуків, односельці та представники районної влади. Голова Радомишльської райдержадміністрації Анатолій Павленко зачитав Ганні Ісаківні привітання Президента України Віктора Ющенка і передав п'ятсот гривень. Від районної та сільської влади теж були подарунки: теплі ковдри, електрочайник та продуктовий набір. У відповідь ювілярка побажала всім дожити до ста літ.

СТОР. 6

Квіти до Вічного вогню

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин 9 Травня візьме участь у святі з нагоди Дня Перемоги на Лютізькому плацдармі в Київській області.

В. Литвин покладе квіти до Вічного вогню біля Пам'ятного знака «Героям Лютізького плацдарму», Знака загиблим односельчанам під час репресій та голодомору і до Пам'ятника воїну-визволителю у Національному музеї-заповіднику «Битва за Київ у 1943 році».

Голова Верховної Ради України виступить перед учасниками мітингу, присвяченому Дню Перемоги, візьме участь у святковому концерті та поспілкується з ветеранами Великої Вітчизняної війни.

Ранком цього ж дня Голова Верховної Ради України візьме участь у загальнонаціональних заходах з нагоди відзначення Дня Перемоги, зокрема, у церемонії покладання квітів до могили Невідомого солдата в Києві.

Прес-служба Верховної Ради України.

Голова Верховної Ради їде до Північної Пальміри

13—14 травня Голова Верховної Ради України Володимир Литвин відвідає з робочим візитом Російську Федерацію для участі у тридцять другому пленарному засіданні Міжпарламентської асамблеї держав—учасниць Співдружності незалежних держав (м. Санкт-Петербург). **Про це «Голосу України» повідомила прес-служба парламенту.**

Відповідно до програми візиту, у середу Голова Верховної Ради візьме участь у засіданні Ради МПА СНД та зустрінеться з Головою Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації Борисом Гризловим і з Головою Ради Республіки Національних зборів Республіки Білорусь Борисом Батурою.

У четвер Володимир Литвин виступить на засіданні МПА СНД. Цього самого дня Голова Верховної Ради України проведе зустрічі з Головою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації Сергієм Мироновим і з Президентом Парламентської асамблеї Ради Європи Луїсом Марія де Пучем.

Як очікується, В. Литвин також зустрінеться з губернатором Санкт-Петербурга Валентиною Матвієнко.

Співчуття

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин направив телеграми співчуття Голові Сенату Олій Мажліс Республіки Узбекистан Ільгізару Собірову і Голові Законодавчої палати Олій Мажліс Республіки Узбекистан Ділорам Тошмухамедовій.

«Українські парламентарії з глибокою скорботою сприйняли звістку про загибель людей у результаті дорожньо-транспортної пригоди в Кашкадар'їнській області», — зазначається у телеграмах.

Від імені Верховної Ради України і від себе особисто Володимир Литвин висловив щире співчуття і слова підтримки рідним і близьким загиблих, а також побажання скорішого одужання постраждалим.

***

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин направив телеграми співчуття Голові Верхньої палати Парламенту Республіки Індія Мохаммеду Ансарі та Голові Нижньої палати Парламенту Республіки Індія Атвалу Сінгху.

«Народні депутати України поділяють глибоку скорботу індійського народу у зв'язку із жахливими наслідками автомобільних аварій в штатах Біхар і Джамму та Кашмір, які призвели до численних людських жертв», — йдеться в телеграмах.

В. Литвин просить передати найщиріші співчуття та слова підтримки рідним і близьким загиблих та побажання скорішого одужання постраждалим.

Інформаційне управління апарату Верховної Ради України.

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Від законопроектів про вибори — до Виборчого кодексу

Комітет ВР з питань державного будівництва та місцевого самоврядування у травні планує розглянути низку законопроектів стосовно реформування системи парламентських виборів.

Зокрема, законопроект про внесення змін до Закону «Про вибори народних депутатів України» (реєстр. №3150), поданий народними депутатами Андрієм Портновим та Олександром Лавриновичем, передбачає проведення виборів у два тури. Перший тур, згідно із законопроектом, має відбуватися на пропорційній основі і за його результатами визначатимуться партії (блоки), які подолали 3-відсотковий бар'єр та візьмуть участь у розподілі мандатів. У другому турі братимуть участь дві партії (блоки), що набрали найбільшу кількість голосів за результатами голосування в першому турі. Партія-переможець другого туру отримає 226 депутатських мандатів, а решта мандатів розподілятиметься за результатами першого туру між партіями (блоками), які подолали виборчий бар'єр, та партією (блоком), що посіла друге місце за результатами голосування у другому турі.

Крім того, законопроектом пропонується надати право вищому керівному органу політичної партії виключати кандидатів у народні депутати України з виборчого списку в будь-який час до ухвалення Центральною виборчою комісією рішення про визнання цих кандидатів обраними народними депутатами тощо.

Проектом закону «Про вибори народних депутатів України» (реєстр. №3468), внесеним народним депутатом Юрієм Ключковським, передбачається застосувати персоніфіковане голосування («відкриті» списки кандидатів), що дозволить виборцям проголосувати за конкретного кандидата, включеного до регіонального списку партії.

Пропонується також створити 19 регіональних виборчих округів (у межах яких утворюватимуться територіальні виборчі округи). Партії, що балотуватимуться на виборах, висуватимуть у кожному регіональному виборчому окрузі регіональні виборчі списки кандидатів, що повинні включати не менше десяти і не більше двадцяти п'яти кандидатів. Крім того, із числа кандидатів у депутати, включених до регіональних виборчих списків кандидатів, партія формуватиме загальнодержавний виборчий список кандидатів у депутати, до якого включатиметься не менше п'ятдесяти та не більше ста кандидатів у депутати. Порядок кандидатів у регіональному виборчому списку змінюватиметься за підсумком голосування виборців. Порядок кандидатів у загальнодержавному («компенсаційному») виборчому списку, встановлений партією, не змінюватиметься.

Автори законопроекту про внесення змін до Закону «Про вибори народних депутатів України» (щодо голосування та встановлення результатів виборів) (реєстр. №3210), народні депутати Володимир Стретович та Володимир Марущенко пропонують, щоб вибори депутатів здійснювалися за пропорційною преференційною системою у багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі, поділеному на двадцять сім виборчих округів, а кандидати у народні депутати від партій (блоків) обиралися за двома виборчими списками (загальнодержавним та територіальним).

Згідно з проектом «кандидати у депутати включатимуться до загальнопартійного та територіального виборчих списків кандидатів у депутати від партії (блоку) з визначенням їх черговості в цих списках за формою, затвердженою ЦВК». Передбачається також, що кандидат, «висунутий у територіальному виборчому списку, може бути також включений до загальнопартійного виборчого списку, за будь-яким номером, крім перших п'яти».

При цьому до головної частини включатимуться п'ять кандидатів, а до загальної — не більше п'яти кандидатів у депутати, які «прикріплюватимуться до одного із територіальних виборчих округів». За результатами виборів Центральна виборча комісія «розглядатиме та затверджуватиме остаточні виборчі списки партій (блоків)», залишаючи на чолі списку кандидатів, включених до головної його частини, і змінюючи черговість включення кандидатів у депутати із загальної частини залежно від підтримки виборцями партії (блоку) в окремих територіальних округах.

Голова підкомітету з питань державної безпеки Комітету з питань національної безпеки і оборони Олександр Скибінецький, головний консультант комітету Ігор Корж (зліва направо) працюють над новою редакцією Закону України «Про службу безпеки України».

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

На думку автора проекту про внесення змін та доповнень до Закону «Про вибори народних депутатів України» (щодо запровадження пропорційної виборчої системи з відкритими списками кандидатів у депутати) (реєстр. №3209), народного депутата Ігоря Кріля, вибори депутатів необхідно здійснювати на засадах пропорційної системи з обранням депутатів у багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі за відкритими виборчими списками кандидатів у депутати від політичних партій, виборчих блоків політичних партій. Законопроектом також передбачається, що виборчий список партії (блоку) формуватиметься з'їздом партії (блоку) і складатиметься з двох частин (головної та загальної), черговість включення до яких визначатиметься з'їздом.

Автори проекту закону «Про вибори до Верховної Ради України» (реєстр №3366), народні депутати Владислав Каськів, Юрій Мірошниченко, Андрій Шевченко, Євген Суслов пропонують, щоб «вибори депутатів здійснювалися за пропорційною виборчою системою з обранням депутатів у багатомандатних територіальних виборчих та у загальнодержавному виборчому окрузі». При цьому під час визначення результатів виборів передбачається використовувати 2-відсотковий виборчий бар'єр.

На думку авторів, загальна кількість кандидатів у депутати, включених до виборчого списку кандидатів від партії у загальнодержавному виборчому окрузі, не повинна перевищувати 450 осіб.

Члени комітету планують проаналізувати подані законопроекти з метою створення уніфікованого Виборчого кодексу України.

Інформаційне управління апарату Верховної Ради.

У квітні 2009 року «Голос України» опублікував такі закони

1 квітня, №58

Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо документів, що посвідчують право на земельну ділянку, а також порядку поділу та об'єднання земельних ділянок», №1066-VI.

Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо діяльності третейських судів та виконання рішень третейських судів», №1076-VI.

2 квітня, №59

Закон України «Про внесення зміни до статті 3 Декрету Кабінету Міністрів України «Про державне мито» щодо державного мита за видачу свідоцтва про право на спадщину», №1110-VI.

7 квітня, №62

Закон України «Про внесення зміни до статті 14 Закону України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів» щодо одночасності проведення виборів», №1134-VI.

Закон України «Про внесення змін до статті 11 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей», №1138-VI.

Закон України «Закон України Про ратифікацію Європейської конвенції про спільне кінематографічне виробництво», №1140-VI.

Закон України «Про ратифікацію Угоди між Кабінетом Міністрів України і Урядом Республіки Таджикистан про співробітництво в галузі запобігання надзвичайним ситуаціям та ліквідації їх наслідків», №1141-VI.

Закон України «Про внесення змін до статті 22 Закону України «Про міліцію» щодо вдосконалення соціального захисту працівників міліції», №1142-VI.

Закон України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення відповідальності за порушення правил перебування в Україні», №1159-VI.

Закон України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення та Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за незаконний посів або незаконне вирощування снотворного маку чи конопель», №1165-VI.

9 квітня, №64

Закон України «Про дисциплінарний статут служби цивільного захисту», №1068-VI.

Закон України «Про внесення змін до статті 325 Кримінального кодексу України», №1125-VI.

Закон України «Про внесення змін до деяких законів України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів», №1158-VI.

Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності за наругу над могилою, іншим місцем поховання або над тілом померлого», №1166-VI.

Закон України «Про затвердження зміни до статті 22 Конституції Автономної Республіки Крим щодо строку повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», №1167-VI.

10 квітня, №65

Закон України «Про внесення зміни до Закону України «Про імміграцію», №1182-VI.

15 квітня, №68

Закон України «Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про здійснення контролю за сплатою збору на обов'язкове державне пенсійне страхування та збору на обов'язкове соціальне страхування», №1209-VI.

16 квітня, №69

Закон України «Про внесення змін до Декрету Кабінету Міністрів України «Про державне мито» щодо операцій з цінними паперами», №1161-VI.

Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань акцизного збору», №1201-VI.

22 квітня, №72

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про електроенергетику» щодо стимулювання використання альтернативних джерел енергії», №1220-VI.

Закон України «Про внесення зміни до статті 11 Закону України «Про міліцію», №1188-VI.

Закон України «Про ратифікацію Фінансової угоди (Проект будівництва високовольтної повітряної лінії 750 кВ Рівненська АЕС — Київська) між Україною та Європейським інвестиційним банком», №1215-VI.

Закон України «Про ратифікацію Конвенції Міжнародної організації праці № 184 2001 року про безпеку та гігієну праці в сільському господарстві», №1216-VI.

Закон України «Про ратифікацію Угоди між Україною та Республікою Словенія про обмін та взаємну охорону інформації з обмеженим доступом», №1217-VI.

Закон України «При прийняття Поправок до Статей Угоди Міжнародного валютного фонду», №1218-VI.

Закон України «Про прийняття поправок 1991 та 1993 років до Конвенції про Міжнародну морську організацію 1948 року», №1219-VI.

25 квітня, №75

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про електроенергетику» щодо врегулювання питань експорту електроенергії», №1164-VI.

30 квітня, №80—81

Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо діяльності Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України», №1180-VI.

Закон України «Про внесення змін до деяких законів України з питань акцизного збору», №1202-VI.

Закон України «Про ратифікацію Сінгапурського договору про право товарних знаків», №1263-VI.

Треба дивитися в Конституцію, де чітко сказано, коли йде у відставку уряд

Комуністична партія України впевнена, що підстав для розпуску Верховної Ради немає. Про це під час прес-конференції заявив лідер КПУ Петро Симоненко. Коментуючи рішення Конституційного Суду на звернення Президента Віктора Ющенка щодо формування Кабміну і процедури внесення кандидатури Прем'єр-міністра після формування нової коаліції, він сказав: «Треба дивитися в Конституцію, де чітко сказано, коли йде у відставку уряд. Уряд складає повноваження перед новообраним парламентом за рішенням Верховної Ради або самостійно. Тому підстав для розпуску парламенту немає, адже в Конституції чітко не прописано порядок внесення нової коаліцією кандидатури прем'єра. Можливо, це недосконалість Конституції, але тоді потрібно вносити серйозні зміни в Основний Закон».

Петро Симоненко повідомив, що на найближчій погоджувальній раді Верховної Ради, 12 травня, фракція КПУ порушуватиме питання про внесення до порядку денного низки законодавчих змін до Кримінального кодексу, які передбачатимуть поновлення смертної кари, а також наполягатиме на проведенні одночасно президентських виборів і референдуму з НАТО.

«Ми вважаємо, що зараз заради захисту українського суспільства необхідно зробити суворішими покарання, аж до запровадження смертної кари, а коли ситуація зміниться, то від неї можна знову відмовитися», — сказав лідер КПУ.

За його словами, пропонується засуджувати до смертної кари за навмисне вбивство, торгівлю людьми, бандитизм, скоєння теракту, контрабанду наркотичних речовин і одержання хабарів.

Крім того, потрібно зробити жорсткішими покарання, засуджувати до довічного ув'язнення за зґвалтування, розбещення неповнолітніх, грабіж, шахрайство, заволодіння чужим майном за допомогою зловживання службовим становищем і за давання хабарів.

Петро Симоненко не вважає вагомими аргументами посилання опонентів на європейський досвід, де смертна кара не застосовується.

Також він зазначив, що затрати держави на утримання засуджених до позбавлення волі убивць значно перевищують розмір мінімальної пенсії.

Сергій МЕЛЬНИК.

Дитячому парламенту — від «дорослого»

За підсумками 2008 року Кіровоградський обласний дитячий парламент удостоєний премії Верховної Ради.

Тож на черговому пленарному засіданні Кіровоградської облради юні парламентарії приймали вітання від голови облради Миколи Сухомлина, від своїх дорослих колег з усіх районів і, звичайно ж, від своїх наставників, котрі вважають, що школа юного парламентаризму допомагає готувати відповідальних, розумних та амбітних майбутніх народних обранців.

Довідка. *Кіровоградський обласний дитячий парламент діє при обласному центрі дитячої та юнацької творчості вже сім років.*

А тим часом... В рамках Всеукраїнського туру «Європейський молодіжний парламент — Україна» — «Діалог між культурами — шлях до толерантності і демократії» в Луганську пройшла церемонія відкриття Генеральної асамблеї Європейського молодіжного парламенту і відбулася сесія Європейського молодіжного парламенту.

Проект «Діалог між культурами — шлях до толерантності і демократії» тривав з 28 квітня до 3 травня. За планом Європейського молодіжного парламенту, п'ять команд досвідчених тренерів провели 15 дводенних сесій у 15 містах України. Презентувати й популяризувати діяльність Європейського молодіжного парламенту в Україні, заохотити молодь до дискусій про шляхи розв'язання спільних проблем України і Європейського Союзу, формувати конструктивне і прагматичне ставлення молоді до європейської інтеграції України — основна мета проекту. Молодих парламентаріїв Європи підтримали Міністерство освіти і науки України та представництво Єврокомісії в Україні.

Петро МЕЛЬНИК.

Кіровоградська область.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Пам'ять і примирення

Під таким гаслом напередодні Дня Перемоги відбувся День гірського села Колочава, організований з ініціативи та на кошти народного депутата Станіслава Аржевітіна, чиє дитинство минуло в цьому селі. Вшановували пам'ять тих, хто загинув на фронтах Другої світової війни, у таборах ГУЛАГу та у фашистських концтаборах, незалежно від того, якої вони національності, віросповідання та по який бік фронтів воювали.

Зокрема, на території греко-католицької церкви в селі Колочава-Лаз відкрито архітектурну композицію «Покрова Святої Богородиці» роботи місцевого скульптора Івана Штаєра, на єврейському цвинтарі — пам'ятні стели депортованим і знищеним у фашистських таборах односельцям-євреям. А перед тим тут було впорядковано повалені вандалами надгробні пам'ятники. На місці загибелі в 1951 році лейтенанта держбезпеки Василя Прокопенка встановлено хрест.

Апофеозом свята стала піша хода під розгорнутим прапором України та освячення священиками різних конфесій обеліска воїнам-односельцям, що не повернулися додому з полів битв. На двох мармурових плитах викарбувано їхні імена: на одній — добровольців Червоної Армії та воїнів корпусу Людвига Свободи, на другій — тих, хто був насильно мобілізований до угорського війська. Прикметно, що на боці двох тоді ворожих фронтів воювали навіть рідні брати... На урочистості запросили ветеранів, котрі залишилися живими, тож на знак примирення вони потиснули один одному руки і вшанували пам'ять своїх полеглих за спільним столом.

— Наше село, — каже Станіслав Аржевітін, — першим в Україні вдалося до акції примирення. Хотілося б, щоб так було й у інших містах, селищах і селах. Бо хіба то вина ветеранів, що на війну їх призивали різні держави?

На День села прибули й гості з Чехії. Вони відвідали музей свого земляка Івана Ольбрахта та взяли участь у відкритті пам'ятного знака колишньому стражнику жандармерії Войтеху Кубіну, що загинув у Колочаві. Не забув народний депутат і про ту ношу, яку взяв на себе, щоб Колочава стала впорядкованою та привабливою для туристів. Нині вже організовано екскурсійний маршрут музеями Колочави, яких у гірському селі чотири, не кажучи вже про музей під відкритим небом. За рік він поповнився ще чотирма старими хатами та діючою кузнею, де зібрано інколи унікальні експонати й старожитності. Тепер на території музею під відкритим небом таких осель чотирнадцять. У недалекій перспективі — запуск вузькоколійки, вагони якої стануть теж своєрідними музеями.

До свого свята Колочава отримала супутникове телебачення, частина вулиці Шевченка — освітлення, вихованці дитячого садка — ігровий майданчик. У присілках Сухар та Брадолець відкрито мости через річку на місці тих, які були зруйновані паводками. Окрім того було презентовано монету-сувенір «Колочава. День села-2009» і документальний фільм про учасників Другої світової війни «Пам'ять і примирення».

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Закарпатська область.

P.S. ***9 травня буде відкрито й освячено пам'ятник жертвам Другої світової війни і в селищі Буштині Тячівського району. На меморіальних плитах монументу — імена та прізвища воїнів, які боролися на протилежних фронтах, захищали Карпатську Україну на Красному полі та замучених у радянських, угорських і німецьких таборах. Таке рішення прийняли депутати селищної ради, щоб покласти край протистоянню дітей та внуків тих односельців, котрі з різних обставин воювали один проти одного.***

Ініціатива конкретних справ

Семеро депутатів Тернопільської міської ради за власні кошти придбали тонну малька коропа і карася та випустили їх у став, що в центрі міста.

Справа в тому, що ось вже декілька років у літню пору водойма почала інтенсивно «цвісти», що свідчить про малу кількість риби, що й не дивно, адже впродовж останнього часу ніхто зарибленням не займався. Міська рада навіть розробила спеціальну програму, однак коштів на це немає. Отож ініціатором доброї справи став депутат міськради, керівник обласної рибінспекції Іван Білик. Він вважає, що став потрібно також зарибнити мальком товстолобика, щуки, інших видів риби. «Якби кожна фракція, а їх сім у міській раді, — мріє Іван Білик, — купила по тонні малька, то проблема була б вирішена». Звісно, до ініціативи депутатів (до речі, вони представляють різні політичні сили) дуже прихильно поставилися рибалки, які люблять посидіти з вудочкою на березі ставу.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопіль.

ФОТОФАКТ

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Міністр оборони України Юрій Єхануров вручив медаль «За сприяння Збройним Силам України» ветерану Великої Вітчизняної війни генерал-лейтенанту Володимиру Мельнику.

Заява Політвиконкому Народної партії щодо порушення законодавства під час проведення позачергових виборів до місцевих рад 3 травня 2009 року

3 травня 2009 року 48 територіальних громад в Україні проводили позачергові вибори міських, селищних і сільських голів. Перебіг виборчого процесу та результати підрахунку голосів у черговий раз продемонстрували непоодинокі випадки цинічного нехтування права і моралі з боку владних інституцій та окремих політичних сил.

Відсутність політичної культури, вміння вести діалог і переконувати виборців знову намагались замістити брудними технологіями підкупу, тиску та шантажу. Людей хочуть позбавити конституційного права обирати, права висловлювати власну волю, підготувати, так би мовити, їх до загальноукраїнських виборчих кампаній. Мабуть, у декого дуже чешуться руки повернутися до системи суцільного контролю над народом.

Особливо огидний вигляд має така тактика на тлі заяв політиків про бажання чесно і прозоро проводити виборчі кампанії, відданість принципам демократії.

Віддзеркаленням такої практики можуть слугувати вибори перечинського міського голови у Закарпатті. Про яку владу народу можна говорити в умовах, коли знахабнілі чиновники, застосовуючи методи залякування, тиску на підлеглих, прямо на дільницях чинять наругу над виборцями і Законом. Промовистий факт: зафіксовано понад 40 випадків одночасного перебування двох осіб у кабіні для голосування і надання відповідної «допомоги» у визначенні потрібного владі кандидата.

Представники народженої у регіоні політсили, які свого часу аж заходились, коментуючи порушення на виборах у Мукачевому, тепер вирішили відпрацювати власні ноу-хау «контролю» за волевиявленням.

Встановивши відеокамери в безпосередній близькості від скриньок для голосування, вони чітко фіксували, якого ж кандидата підтримав той чи інший виборець, чи «відпрацював» запропоновані йому кошти.

Усе це відбувалось за повної бездіяльності виборчих комісій, представників влади, які зобов'язані забезпечити дотримання принципу таємності голосування.

Незважаючи на те, що в кожному районі, місті створені й працюють тривалий час служби формування Державного реєстру виборців, продовжується хаос у складанні списків виборців. Чим можна пояснити ситуацію, коли з виборів до виборів люди не можуть знайти себе у списках, а отже, і проголосувати.

Виникає питання: а яка ж якість роботи з підготовки реєстру виборців, складання котрого триває роками? Що це? Злочинна недбалість чи умисна дія. Таку бездіяльність можна кваліфікувати як державне рейдерство проти прав і свобод громадян.

Достатньо показовим є приклад виборів сільського голови мешканцями села Рудня-Димерська Вишгородського району на Київщині. Там багато хто з людей, прийшовши на дільниці для голосування, не знайшов власних прізвищ у виборчих списках. Натомість загальна кількість виборців збігалася з кількістю офіційно зареєстрованих і проживаючих.

У цьому ж селі представники Партії регіонів випробовували напівзабуту «технологію» споювання. Їх кандидат нахабно, не соромлячись, наливав бажаючим оковиту при вході до виборчої дільниці. При цьому особливо брутальною була поведінка представника міліції, що чергував на дільниці і сам не цурався споживати запропоновані спиртні напої.

Представники партії «Єдиний центр» тут також не пасли задніх і намагалися підлеститись до виборців шляхом роздачі солодощів напередодні та в день виборів. Роздавались і гроші, правда, лише по п'ять гривень (мабуть, криза).

Ми обурені такими протиправними діями і вимагаємо від органів влади вжити радикальних заходів стосовно притягнення до відповідальності винних та недопущення такої ситуації у майбутньому.

Звертаємося до Центральної виборчої комісії з вимогою забезпечити неухильне виконання Закону «Про Державний реєстр виборців».

Ми звертаємось до співвітчизників, представників усіх політичних сил із закликом бути пильними і не допустити руйнування демократичних засад організації влади в Україні.

Пам'ятаймо: якщо сьогодні байдуже буде спостерігати наведені факти, завтра їх зроблять загальним правилом.

Політвиконком Народної партії.

«Людей хочуть позбавити конституційного права обирати, права висловлювати власну волю...»

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Корупція вразила всі без винятку сфери

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Ред.: **В Україні і навколо країни останнім часом дедалі частіше лунає тема боротьби з корупцією. І тільки лінивий не говорить на цю тему — і політичні партії, і політики. Вона значно активізувалася в коментарях представників усіх без винятку владних структур. Чим це викликано — чи кризою, чи тим, що владні структури не спроможні подолати це явище?**

Лавринович: Владні структури ніколи не будуть спроможні подолати це явище в принципі. Але мінімізувати — як у багатьох інших країнах —можливо. Однак поки в Україні буде така структура управління і така якість управлінських кадрів, які є, то ми можемо хіба що мріяти про уповільнення темпів зростання корупційних явищ в Україні. Тому що ми маємо постійне зростання в усіх одиницях виміру подібного негативу по країні, в усіх сферах. І якщо раніше ми побоювалися, що це явище притаманне окремим структурам, то сьогодні можна говорити, що воно вразило всі без винятку сфери, з якими стикаються громадяни або юридичні особи.

Ред.: **Ви маєте на увазі і Верховну Раду?**

Лавринович: І парламент в тому числі. В Українській державі немає жодного винятку.

Ред.: **Нещодавно Україну відвідали представники спеціального органу Ради Європи — Групи країн проти корупції Ради Європи (GREKO) — до якої входить Україна, щоб вивчити і проаналізувати реальну ситуацію в нашій країні стосовно боротьби з економічними правопорушеннями. Україна має представити незабаром звіт про діяльність у цьому напрямку. Хто і за якою процедурою має доповідати впливовій європейській інституції про стан справ у країні?**

Лавринович: Раніше це було компетенцією Міністерства юстиції. Недавно я ознайомився з рішенням Кабінету Міністрів про створення окремої спеціальної посади уповноваженого Кабінету Міністрів України у справах боротьби з корупцією. Це справа уряду, хто представлятиме цю доповідь. Під час мого останнього візиту до штаб-квартири цієї поважної організації в Страсбурзі ми як раз спілкувалися на предмет побажання GREKO мати окремий орган, який займатиметься боротьбою з корупцією в Україні. Я заперечував проти цього. У мене таке враження, що немає адекватного сприйняття проблеми, яка у нас є дещо відмінною від інших країн, котрі заснували цю організацію. Адже кількістю створених органів, які займатимуться боротьбою з корупцією, не поліпшити стан справ. На моє суб'єктивне переконання, навпаки, можна погіршити. І не тільки через конкуренцію управлінських рішень. У нас було багато таких органів під різними назвами, вони змінювалися і при Верховній Раді, і при Кабінеті Міністрів, і при Президенті України. Чим більше таких органів створювали, тим більше було корупції. Але це моя суб'єктивна точка зору. Ми можемо оцінювати вплив кількості утворених органів, кількості прийнятих нормативних актів чи законів, чи постанов уряду, чи указів Президента на зростання корупції. Ми побачимо, що кількість не впливає на стан справ у цій царині. Абсолютно ні. Це ціла система, яка потребує вдумливого ставлення, починаючи з першого —невідворотності покарання у будь-якій формі. Не обов'язково кримінальній — це, звичайно, крайня стадія. Друге, це створення нормативних умов, коли не потрібно нікого стимулювати для ухвалення рішення чи отримання дозволу. До цього нам ще дуже далеко. Можна відкрити систему «Рада», прочитати проекти законів і визначити, яка кількість пропозицій для створення додаткових регулятивних можливостей, тобто для заохочення чергової корупції. Не кажучи вже про інші акти, яких також безліч. І коли це поєднується з невисоким професійним рівнем управління, тоді ми маємо те, що отримали в Україні протягом останніх чотирьох років, коли корупційні явища в країні поширилися з несамовитою швидкістю. І рівень їх виріс на порядок порівняно з попередніми роками.

Ред.: **Є кілька законопроектів, які заторкують проблему створення додаткового механізму запобігання корупції. Які причини, що вони не були прийняті у другому читанні?**

Лавринович: Якщо відкрити базу чинних антикорупційних законів, то їхня кількість, можливо, більша, ніж в інших країнах. Ви, напевне, згадуєте три закони, які вніс депутат із фракції Партії регіонів Микола Васильович Джига і які дуже сподобалися Президенту України. Там написані дуже правильні речі. Головні нововведення у цих проектах такі.

Перше: ввести кримінальну відповідальність юридичних осіб.

Друге: ввести відповідальність за корупційні діяння юридичних осіб — суб'єктів приватного права.

Третє: ввести відповідальність за корупційні діяння юридичних осіб — суб'єктів публічного права та їх керівників.

Те, що в Україні поки що відсутнє. Уявіть, це буде плюс чи мінус, якщо завтра ця норма запрацює? Якщо за корупційні діяння можна буде приватне підприємство, яке працює, притягувати до відповідальності, при цьому накладається арешт на майно цього підприємства. Можливо, я помиляюся, але якщо у нас така норма буде чинною, буде багато аплодисментів від тих, хто у нас займається специфічним родом діяльності: зміною структури власників багатьох підприємств. Тобто, у нас це заохочуватиме рейдерство.

Ред.: **І корупцію в тому числі.**

Лавринович: Це той варіант, який інші країни пройшли сто чи вісімдесят років тому. Взяти відповідальність суб'єктів публічного права. Уявіть собі, що політична партія отримає якусь спеціальну повістку. Отут, скажуть, була якась змова чи корупційне діяння. І притягається до відповідальності політична партія. Який це матиме вигляд в сучасних українських умовах? З одного боку, я не заперечую, що це теоретично правильно і потрібно. Але якщо сьогодні це покласти на український грунт, наскільки це буде позитивним? Ми обговорювали це питання на парламентській погоджувальній раді після того, як ми прийняли в першому читанні ці три проекти. Всі п'ять фракцій запропонували трохи зачекати з остаточним рішенням, і консенсусом всіх п'яти фракцій це було відстрочено. Не через те, що створюються якісь преференції чи переваги для тієї чи іншої політичної сили. Всі зрозуміли, що в сучасних умовах, особливо такої безвідповідальності управлінських структур і безкарності за протиправні дії, такі закони можуть дати зворотний від бажаного ефект.

А що стосується законів — то можна хоч зараз зробити добірку і показати, скільки їх у нас є. І, до речі, міжнародні організації, коли вивчають наше законодавство, дивляться на цю кількість чинних законів, структур, програм — і всі задоволені. У нас все йде добре. Велика кількість грантів використовується під цю тему. Це поживна тема. На боротьбі з корупцією непогано заробляють.

Ред.: **На сьогоднішній день в Україні зареєстровано вже 168 політичні партій. Майже у всіх програмних документах в Україні присутня тема боротьби з корупцією як одна з ключових. Відтак партії, кожна у свій спосіб, несуть відповідальність перед виборцями за протидію корупції. Якщо об'єднати ці зусилля заради розвитку країни, — з чого треба почати? Яка роль опозиційних сил у цьому?**

Лавринович: Реальних відмінностей у програмах може бути не так уже й багато. Все решта — це переписування одна одної. А роль опозиції — це серйозна річ. У кожній країні політична опозиція виступає своєрідним контролером для того, щоб зменшувати і зупиняти ті дії, які мають ознаки корупції. В кожній країні це працює. В Україні мало хто з тих, хто нині ухвалює державні рішення, відчуває неминучість політичної відповідальності за їх прийняття. У мене взагалі таке враження, ніби робота йде в передчутті того, що є трохи часу і ним треба скористатися, щоб максимально вирішити корпоративні чи особисті справи. Досить невеликий рівень реагування як на політичну опозицію, так і на вільну незаангажовану пресу. Що є ознакою справді демократичного суспільства, де цінуються права людини, де люди впливають на формування і на роботу органів управління чи то на рівні самоврядування, чи то на рівні держави. Там засоби масової інформації є інструментом стримування корупційних діянь. В Україні поки що це працює набагато меншою мірою.

Ред.: **Партії виникають, переороджуються, йдуть з політичного олімпу, знову з'являються, але вже з іншою назвою. Що треба зробити, щоб у нас з'явилися дієві сильні партії, які працювали б на далеку перспективу?**

Лавринович: З моєї точки зору, щоб тут зрушення відбулися, треба йти еволюційним шляхом. Потрібні будуть роки, щоб і надалі йшов процес удосконалення. Все залежить від наявності попиту на політичні партії. Попиту в сенсі потреби суспільства, яке хоче формувати державу, державні інститути в такий спосіб, який дозволяє визначати симпатії — кому делегувати свої права як єдиного джерела влади. А також мати інструмент неминучої відповідальності за кожну свою дію через визначений період часу, коли кожен громадянин даватиме оцінку на наступних виборах, загальнонаціональних чи місцевих. Ті, хто працював добре, отримують можливість продовжувати працювати.

> Я з захопленням дивлюся на інші держави, де керівник міста тридцять років незмінно обирається громадою. Це свідчить про довіру і високу оцінку роботи людини.

Так само члени парламенту тривалий час від своїх виборців через відповідний проміжок часу отримують регулярну підтримку. Це стосується і політичних сил. Вони, звісно, змінюються частіше — що є достатньо природним. У нас в Україні цей процес іде, він багато в чому залежить від способу формування органів влади, тобто від виборчих систем. У перші роки після здобуття незалежності ми мали мажоритарну систему абсолютної більшості. За цієї системи і реальної відсутності загальнонаціональних політичних партій добре сформувався інститут персональної відповідальності депутата перед виборцями. Натомість прогресувала колективна невизначеність і безвідповідальність колегіального органу, яким є парламент. Водночас жодним чином не заохочувалось зростання загальнонаціональних політичних партій.

Свого часу в нашому парламенті була велика кількість груп, яка мінялася, перетасовувалася багато-багато разів. Було зрозуміло: без заохочення розвитку партій політичні сили не розвиватимуться. А якщо врахувати, що перші роки незалежності слово «партія» взагалі було лайливим і позапартійність вважалася великою чеснотою, то в цих умовах було не зовсім легко перейти на побудову багатопартійного плюралістичного суспільства. Запровадження — спочатку змішаної, а потім пропорційної виборчої системи — почало вирішувати цю проблему.

Сьогодні політичні партії є не тільки основним, а й єдиним інструментом формування представницьких органів влади, а ті, в свою чергу, формують систему виконавчих управлінських структур. Зрозуміло, що загальний підхід зроблено, але всередині виникла проблема, яка стосується вже відповідальності не тільки партій, а й персоніфікованої відповідальності її членів. Раніше персоніфікована відповідальність була, її забрали. Не було дуже важливої, дуже потрібної відповідальності колегіальної — політичних партій. Завдання в тому, щоб це було поєднано — перше і друге. Тоді ефективно розвиватимуться політичні партії, і не має значення, скільки їх буде: чи 158, чи 458, чи 8. Головне, щоб була не одна, а більше. І щоб було стільки, скільки є побажань у людей, які хочуть політизувати свою діяльність. Є Партія любителів пива, Партія захисників Вітчизни. Тобто будь-яка діяльність може бути політизована, і якщо люди цього хочуть — будь ласка. Тому я спокійно дивлюся на цифри, які є.

Ред.: **Довіра до політичних сил залежить і від їхньої відповідальності, здатності виконувати обіцянки. А хто контролюватиме й гарантуватиме, скажімо, виконання вкрай важливих соціальних програм?**

Лавринович: Для реалізації соціальних програм потрібні владні повноваження. Мова може йти про конкуренцію пропозицій, як політичні сили пропонують вирішувати ту чи іншу проблему. Скажімо, як вирішувати проблему зі стрімким погіршенням стану медицини в Україні. Є пропозиції, яким чином розвивати страхову медицину чи збільшити кількість платних послуг в державній медицині. Яким чином розвивати приватну медицину, яким чином вирішувати освітні проблеми? Роль опозиції має і певний позитив, і негатив. Позитив у тому, що опозиція — сьогоднішня чи вчорашня — уважно дивилася й дивиться за тим, щоб ніде не було погіршення соціальних стандартів. Чи це стосується погіршення реальної заробітної плати, чи це стосується визначень в інших законах нормативних показників для громадян. Це завжди стає публічним і впливає за будь-яких умов на ухвалення остаточного рішення. Скажімо, нинішньому урядові потрібен кредит і відповідно є побажання збільшити пенсійний вік. І незважаючи на дуже наполегливі рекомендації тих, хто дає кредит, ні ті, хто бере кредит, ні ті, хто веде переговори, не наважилися навіть ставити питання пенсійного віку. Ось опозиція порушила це питання і сказала, якою ціною може бути отримана фінансова допомога.

А з другого боку — можливо, це результат невеликого часу функціонування політичних інститутів, таких, як правляче об'єднання і опозиція, коли вноситься багато проектів рішень у парламент, які спрямовані на покращення всіх соціальних показників. Часом вони ідеалістичні. Особливо пригадую той період, коли працював в уряді. Опозиція пропонувала такі гарні проекти, що на них не вистачило б і десять державних бюджетів. Треба знаходити певний баланс, щоб не ухвалити ті рішення, які не даватимуть позитив, а лише ускладнюватимуть забезпечення тих стандартів, що існують на поточний момент.

Ред.: **Інакше кажучи, опозиція повинна теж сповідувати загальнодержавні інтереси.**

Лавринович: Це поза всяким сумнівом.

Ред.: **Ви згадали про блоки. Нині їх в парламенті три. Наскільки на нинішньому етапі є потреба в об'єднанні партій? Наскільки дієвим є їх об'єднання?**

Лавринович: Це об'єднання є виключно інструментом для потрапляння в парламент. Ніде в світі блоки не дають позитивного результату. Знаходяться опоненти, які доводять, що міжнародний досвід свідчить про інше, що існують такі блоки. Такі твердження, очевидно, від неуважного читання або поганого перекладу відповідних матеріалів. Італія, кажуть, має блоки, які йдуть на вибори і перемагають. Я в таких випадках раджу почитати, якщо не пер-

шоджерело, то хоча б переклад мовою країни Ради Європи, щоб зрозуміти: блоків там не існує. Там є така практика: коаліція створюється до виборів. І кожна партія самостійно отримує свій результат на виборах. Отримання місць в парламенті вже регулюється: партія йшла самостійно чи у складі об'єднання, виставляються різні відсоткові вимоги. І після підбиття підсумків змінюється склад коаліції. Ті, хто не подолав бар'єр, відпадають. А в тій коаліції залишаються партії, що пройшли. Виборці голосують за окремі політичні партії, які задекларували своє прагнення в разі потрапляння до парламенту працювати спільно з раніш визначеними іншими партіями, а не за блоки, які після виборів шукатимуть один з одним спільну мову. Реально в нашому парламенті є один блок, і у нього доля така, як і всіх блоків, які були перед тим. Цей блок тримався тільки на одному прізвищі. Коли стало зрозумілим, що ця поважна людина допрацьовує свій термін і навряд чи надалі буде перспектива залишитися керманичем держави, блоку дефакто не стало. Два інші блоки можна називати блоками достатньо умовно. Де-факто — це структуровані політичні організації, і наявність всередині них інших партій достатньо умовна. До парламенту обирається певна кількість представників, які отримують від людей право ухвалювати рішення від їх імені. А по суті йде обрання одного лідера, за технологією президентської виборчої кампанії.

***Ред.:* Можливо, є сенс на законодавчому рівні врегулювати ці проблеми?**

Лавринович: З 1990 року я докладав зусиль, щоб з'явилися політичні партії. І лише в 1997 році вдалося ухвалити закон, який запроваджував змішану виборчу систему, де з'явилися суб'єкти — політичні партії. Сім років.

Про шкідливість блоків для українського суспільства я намагаюся говорити трошки більше часу. Я певен, що настане момент, коли всі це зрозуміють: це шкодить розвитку політичної системи і політичним партіям.

Тобто є необхідність усвідомлення структурування. Ця пропозиція вносилася і далі пропонуватиметься. Сподіваюся, що невдовзі ми дочекаємося точної ідентифікації політичних сил, які підуть на вибори. Щоб вони і потім відповідали за свої дії.

Я допускаю, що в якійсь конфігурації збережуться певні суб'єкти політичного життя. Але за змістом, не лише кількісно, а й якісно, це вже буде зовсім інша політична сила. Що ж це за політика? Це проблема рукотворна, вона була створена, тому що потрібно було шукати можливості максимального результату. У нас чимало було випадків, коли популярність одного політика перевищувала популярність очолюваної ним партії. Тоді приймалося рішення і створювався блок.

***Ред.:* За Конституцією народ є джерелом влади. Які питання, на вашу думку, потрібно виносити на референдум? Чи, можливо, в демократичному суспільстві всі доленосні рішення має приймати суспільство, що з цього приводу говорить європейський досвід?**

Лавринович: Європейський досвід свідчить, що на місцевому рівні ефективним інструментом виступають референдуми. Коли громадяни вправі приймати рішення, які впливають на їхнє життя, стосується це соціальної сфери, довкілля чи інфраструктури, вони точно знають, усвідомлюють, що робитиметься. В різних країнах це різною мірою використовується. Практика загальнонаціональних референдумів достатньо різна, але велика кількість країн мають сумний досвід таких референдумів. Всі диктатури якраз утверджувалися на референдумах. Це Іспанія, Німеччина. Франко і Адольф Гітлер проводили референдуми, щоб встановити авторитарне правління. Цей інструмент дуже важливий, але ним користуватися потрібно лише в тих випадках, коли немає підсвідомого формулювання відповіді на запитання. Скажімо, те, що намагалися зробити у березні 1991 року в Радянському Союзі, виносячи на референдум запитання: чи хочете ви жити в оновленому Радянському Союзі, в якому будуть забезпечені й захищені всі права громадян? Який нормальний громадянин не захоче жити нормально, щоб було все захищено? Перша частина запитання вже знята з уваги, тому що мало цікавить, як він називатиметься: оновлений, новітній. Якщо такі референдуми, то вони небезпечні. Наслідки такого референдуму могли бути достатньо тяжкими. Був серпень і ГКЧП, і був інший референдум. У межах України одні й ті самі люди через 8,5 місяця проголосували за діаметрально протилежне. Ось приклад, що таке референдум. Хоча в другому випадку голосування відбувалося без спеціального підгрунтя. Це був чесний референдум. Там стояло запитання: ви за залежну Україну, чи підтвердите Акт про незалежність України? Такі референдуми проводилися й мають проводитися, коли доленосні рішення ухвалюються безпосередньо народом. Інші питання потребують, щоб переважна більшість громадян, які братимуть участь у референдумі, абсолютно точно знала суть питання, суть проблем, які будуть розв'язані у той чи інший спосіб, і наслідки цього розв'язання. Якщо це стосується державного управління, як у 2000 році виносили запитання: скільки палат потрібно українському парламенту, я й зараз кажу: краще винести запитання, яким інструментом треба проводити операцію на серці, а яким оперувати апендицит. Там, де потрібні спеціальні знання, потрібен рівень кваліфікації, такі референдуми є знущанням. Яка різниця пересічному громадянину, буде дві палати чи три, чи максимально, як було в історії людства, сім палат... Головне, щоб ефективно працював законодавчий орган, щоб з мене стягували менше податків, щоб було більше можливостей розвитку моєї ініціативи і щоб я був захищений у фізичному, інформаційному та інших планах. Тому референдум — це дуже важливий інструмент. І дуже небезпечний для суспільства, якщо йтиметься про загальнонаціональний референдум.

***Ред.:* Якщо розумні люди складають запитання на референдум...**

Лавринович: Звичайно, що розумні. Складаючи запитання, вони заздалегідь планують отримати відповідь, щоб потім нею скористатися і реалізувати свою власну волю всупереч волі тих, хто голосував.

***Ред.:* Це зрозуміло. Але якщо все-таки відповідальні люди формуватимуть запитання, в такому разі чи потрібен референдум по Основному Закону, парламенту, Президенту. Які механізми реалізації народного волевиявлення?**

Лавринович: Відповідно до Конституції є обов'язковість референдумів з окремих питань. Нині є обов'язкова вимога: якщо змінюєш три розділи Конституції, спосіб її зміни, спосіб народного волевиявлення, гарантування участі в виборах і референдумі та змінюєш перший розділ, який встановлює основні принципи існування держави, де визначається державна мова, символи, народ — джерело влади і т. д. — якщо це міняти, то лише на референдумі. Це засадничі речі, які важко тлумачити подвійно. Тому що якщо хтось хоче змінити столицю України Київ на Харків чи Львів — це зрозуміло, не має подвійного тлумачення. Якщо хочеш, щоб Україна була не республікою, а монархією, тут не потрібно великих пояснень. Те саме стосується і самоврядування — буде воно чи ні. Якщо й міняти ці розділи, то тільки на референдумі. Але що стосується того, яким чином питання потрапляє на референдум, це також дуже важливо, то сьогодні передбачено, що має бути ініціатива Президента або 300 депутатів. Потім двічі ці 300 депутатів мають проголосувати у парламенті, а потім Президент своїм указом має призначити референдум. Тобто два суб'єкти, коли йдеться про парламент, то це зріз суспільства, і окрема воля глави держави — і тоді, будь ласка, визначайтеся. Після цього визначається народ: так чи ні. Я за такий референдум.

Я проти того, щоб ми ухвалювали в країні нові Конституції. Ми маємо Основний Закон країни, ми повинні його вдосконалювати відповідно до вимог часу і особливо нині, коли у нас створено додаткову проблему після 2004 року. Тому ми маємо вже не просто так поліпшити чи ні, а в нас є необхідність привести її до нормального вигляду, щоб не було джерела додаткових проблем в Україні, які, на превеликий жаль, сьогодні є через конфліктність окремих норм Основного Закону. Тому, якщо хтось з волі однієї людини хоче проводити референдум по новій Конституції, я просив би їх протверезитися трошки і зрозуміти, що в державі є багато людей, які захищатимуть свою країну і її конституційний лад.

***Ред.:* Восени перше читання пройшов законопроект про референдум, автором якого були ви. Яка в ньому ключова позиція? Чому виникла необхідність такого законопроекту?**

Лавринович: Необхідність написання виникла давно. Я виходив з цим законопроектом 4-5 разів. Двічі проходив парламентський шлях повністю. Потім зупинявся на вето Президента і вето не долалося. Тому ми маємо сьогодні чинну редакцію закону про Всеукраїнський і місцеві референдуми, ухвалену на початку 1991 року в Українській Радянській Соціалістичній Республіці, і провести сьогодні в Україні референдум за цим законом неможливо. Звісно, якщо проводити його законно і отримати реальні результати. Я не згадуватиму 2000 рік. Тому що тоді результат можна було написати за кілька місяців до підбиття підсумків. Є інституції, які мають забезпечити проведення референдуму, але які давно не існують в природі. Крім того, там є норми, які суперечать Конституції. Це основна причина моєї чергової спроби. Цього разу, крім цих основних речей, був ще один мотив, коли я почув з уст чинного Президента — бажання того, що країні потрібна нова Конституція, яку буде прийнято на референдумі. Нині мій законопроект готується до другого читання. Сподіваюся, з'явиться політична воля того, щоб такий закон у країні з'явився.

***Ред.:* Які варіанти вдосконалення виборчого законодавства, і зокрема, що стосується дострокових виборів, щоб не з'являлася низка указів про призначення дострокових виборів, і нарешті, щоб не трусило регулярно Конституційний та Верховний суди?**

Лавринович: Ми ідентифікуємося в світі як країна, яка не досягла рівня розвитку як держава, яка давно має інструменти народовладдя, і люди відповідально ставляться до своїх повноважень. В Україні є така проблема. Навіть на рівні Основного Закону для того, щоб виконувалося його положення, потрібно

Ми ідентифікуємося в світі як країна, яка не досягла рівня розвитку як держава, яка давно має інструменти народовладдя, і люди відповідально ставляться до своїх повноважень.

писати інструктивні норми. І це біда. Сьогодні у нас є право глави держави на внесення кандидатури Прем'єр-міністра в парламенті. Але цю норму починають трактувати по-різному. В нас працює така система, що після виборів формується коаліція. В Конституції записано, що ця коаліція пропонує кандидатуру Прем'єр-міністра. В інших країнах Президент чи монарх виконує покладені функції: лише вносить запропоновану кандидатуру. Те, що пропонує коаліція, яка перемогла. І нікому з монархів чи президентів навіть на думку не спадало, що те, що запропонувала коаліція, яка представляє політичні сили, які мають більшість у парламенті, може бути відхилене.

***Ред.:* Ми протягом цих п'яти років перебуваємо в якомусь нестабільному стані. Постійно присутня загроза чи дострокових, чи чергових дострокових парламентських виборів. Як можна заспокоїти суспільство?**

Лавринович: Не треба заспокоювати суспільство, потрібно заспокоїти кількох людей, які отримали державні повноваження і подумали, що вони посланники Бога на землі. Те, що Президент України і очільник уряду демонструють протягом п'яти років зневагу до права, в тому є їхня спорідненість і головна причина того, що ми маємо в країні. Якщо одна особа раптом змагається за те, щоб бути в державі і Президентом, і Прем'єр-міністром, друга особа вважає, що наявність інституту Президента є помилковою або зайвою, то маємо той результат, який є. Якщо вищі очільники країни абсолютно спокійно можуть нехтувати всіма законами, то чому це від пересічних громадян мають вимагати, щоб вони були законослухняними і все виконували. Сьогодні Україна — це держава безвідповідальності і безкарності.

***Ред.:* Є такий досвід, здається в США, коли обирається не весь парламент, а третина кожні два роки за певними регіонами. Тобто парламент безперервно працює. Законопроекти не змінюються з новим складом парламенту, вони продовжують готуватися в комітетах. У такий спосіб виникає певна стабільність. Чи можливий такий варіант у нас?**

Лавринович: Взагалі така практика є унікальною, вона не є типовою. На європейському континенті її немає взагалі. Ця практика працює в Сполучених Штатах Америки: вона не є характерною. Не думаю, що цей американський досвід може бути корисний для України. Так ми можемо отримати ситуацію, яку мали з 90-го по 98-й рік. Не думаю, що це питання є актуальним, щоб брати його навіть для осмислення і проектування на українську дійсність. Запровадження цього може дати більше негативу, ніж позитиву. Ніякої стабільності не буде, буде зворотний ефект.

***Ред.:* Для однієї третини вибори будуть, але раз на шість років. Решта 2/3 — працюють.**

Лавринович: Це можливо в стабільній політичній системі, коли є не просто фаворит, а практично визначені дві політичні сили, які формують владу. Тому у разі зміни у такий спосіб склад парламенту не міняється по суті. І, крім того, парламент не причетний практично до формування виконавчої влади. Виконавча влада формується главою держави. Я сказав би, що ця система є корисною для інших колегіальних органів. Скажімо, перша редакція закону про Центральну виборчу комісію передбачала, що ЦВК, власне, формується у такий спосіб. Тому там було передбачено каденцію у шість років, а почергово частина мала змінюватися через два роки. ЦВК має бути абсолютно аполітичним органом, без партійної заангажованості, має виконувати державні функції. Закінчилося все тим, що нова редакція 2004 року перекреслила все, що було в попередньому варіанті закону про ЦВК.

***Ред.:* Олександре Володимировичу, до вас звертаються громадяни, надсилають листи. Що турбує людей найбільше? Як захищені нині ветерани і учасники бойових дій? Які законопроекти потребують удосконалення? Оскільки газета виходить напередодні дня Великої Перемоги, що б ви хотіли побажати нашим героям?**

Лавринович: Які питання хвилюють найбільше, напевно, не можна сказати одним реченням. Звернення надходять у всіх напрямках. Наприклад, один з останніх листів стосувався того, що після одруження органи внутрішніх справ відмовляються зареєструвати дружину в помешканні чоловіка. У зверненні так і написано: звертаюся до народного депутата, автора закону про свободу пересування і вибору місця проживання в Україні. Це такий болісний удар — наскільки в країні поважаються закони. Ким? Тими, хто називається правоохоронними органами. Ми після прийняття Конституції реалізували на законодавчому рівні право людини самій визначати, де їй жити. Обов'язок громадянина — поінформувати органи держави, де він житиме. Але виконавці своїми підзаконними актами, по суті, зберегли систему прописки. Загалом, звернення найрізноманітніші і віддзеркалюють реальний стан справ — це комунальні платежі, рівень і своєчасність всіх обов'язкових виплат, заробітних плат, пенсій, пільгових виплат.

Сьогодні вже 2009 рік. На жаль, залишилося дуже мало людей, які із зброєю в руках захищали свою Батьківщину і врятували весь світ від великої трагедії, яка поширювалась по світу. Не тільки в Європі, а й Азії, Африці. І продовження могло бути трагічним за своїми масштабами. Люди, які врятували світ, заслуговують особливого, поважного ставлення, і тут держава не має права бути скупою і обмежувати можливості для забезпечення достойного рівня життя тих, хто ще залишився в країні, хто брав участь у цій війні.

Ті, хто ухвалює рішення, мають усвідомлювати власну відповідальність перед цими людьми, і щоб вони створили такі умови, які дозволять нам якомога довше мати можливість безпосередньо зустрічатись і спілкуватися з тими, хто врятував світ від фашизму.

Від усього серця бажаю нашим визволителям, переможцям здоров'я, благополуччя, довгих, щасливих років. Вітаю всіх із святом Великої Перемоги!

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

«Ми переможці!» — таку назву має виставка, присвячена 64-й річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні, яка відкрилась у Миколаївському обласному художньому музеї імені Верещагіна. Із фондів музею представлено понад 40 творів мистецтва, присвячених цій тематиці. Це — живопис, скульптура, графіка, твори декоративно-ужиткового мистецтва, медалі та нагрудні знаки *(Укрінформ)*

ЗІ СВЯТОМ ПЕРЕМОГИ!

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

День 9 травня був і залишається всенародним торжеством, повертаючи до зоряних миттєвостей, коли Європа і вся планета різними мовами, але одностайно повторювали довгождане і ще незвичне слово «Перемога».

Сьогодні, вітаючи вас, дорогі співгромадяни, з її 64-ю річницею, я хотів би звернутися передусім до наших славних ветеранів, воїнів і трудівників тилу, носіїв та хранителів живої пам'яті про Велику Вітчизняну. Вони найперші і найпочесніші гості свята з сивиною на скронях. Усе, що випало на їхню долю, що їм судилося пережити, вистраждати і звершити, не має аналогів в історії. Тим глибшою повинна бути наша вдячність поколінню воєнних літ і тим вищою — відповідальність за країну, яку воно відстояло, підвело з руїн і залишає у спадок своїм дітям і внукам.

Хай завжди буде високим взірцем для нащадків подвиг творців перемоги!

Хай вічною буде пам'ять про невинних жертв тієї небаченої жорстокої війни!

Своєю роллю і доблестю в боротьбі з фашизмом, своїм внеском у його розгром Україна заявила про себе як про націю могутнього потенціалу та широких перспектив, гідну визнання і поваги міжнародного співтовариства. Найголовніший виклик сучасності полягає для нашої держави та суспільства в тому, щоб зберегти це найцінніше надбання, покласти край його марнуванню, що йде від суперечливої, непослідовної та несамостійної політики і декларативних, малозмістовних гасел.

Ще один ключовий урок історії. Перемога забезпечена, окрім солдатської доблесті, мистецтва полководців і досконалості зброї, згуртованістю народу, котрий виступив проти чужоземної навали і встояв перед нею. Без такої одностайності, такого всеосяжного і колосального напруження фізичних і духовних сил вона була б неможливою. Усвідомлення цього має зближувати, єднати населення та регіони нашої країни і слугувати важливим, якщо не вирішальним, чинником подолання масштабної і руйнівної економічної кризи. Розбрат і відчуження — це шлях в нікуди, до прірви.

Переконаний, що великий, мудрий і стійкий український народ достойно продовжить справу і традиції переможців фашизму.

Щиро, від усього серця зичу ветеранам здоров'я, благополуччя і ще довгих сонячних літ. Нехай зливаються у вашій пам'яті травень 1945-го з барвами сьогодення і зігрівають вас тепло, увага і турбота всього народу.

Зі святом Перемоги, миру і добрих сподівань, дорогі співвітчизники.

З любов'ю і повагою

Володимир ЛИТВИН.

* * *

Шановні співвітчизники! Дорогі ветерани війни!

Сьогодні ми відзначаємо 64-у річницю перемоги у Великій Вітчизняній війні, вшановуємо наших славних захисників і визволителів, які разом на всіх фронтах відстояли свободу Батьківщини.

Свято Перемоги назавжди залишиться символом тріумфу добра над злом. Наш обов'язок берегти й передавати нащадкам пам'ять про трагедію світової війни, про мужність і нездоланність Українського народу, який разом з іншими народами зупинив фашизм у Європі.

Ми віддаємо шану всім учасникам боротьби нашого народу за свободу і ветеранам війни за ратний подвиг, за доблесть і героїзм, нескорену силу духу, за відданість Батьківщині. Із вдячністю згадуємо працівників тилу, які своїм трудом наближали перемогу.

У цей урочистий день схиляємо голови у глибокій скорботі перед пам'яттю мільйонів загиблих на полі бою, розстріляних у каральних акціях, спалених у концтаборах, замучених у катівнях. Вічна їм і світла пам'ять.

Низький вам уклін, шановні переможці, і сердечні слова синівської вдячності.

Бажаю всім доброго здоров'я, довгих і щасливих літ життя, миру і добробуту.

Слава Україні!

Президент України Віктор ЮЩЕНКО.

10 ТРАВНЯ — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ МАТЕРІ

Найдорожчим і найріднішим!

Вітання Голови Верховної Ради України В. М. ЛИТВИНА з нагоди Дня матері

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Відзначення Дня матері — приємна нагода вкотре засвідчити безмежну вдячність та глибоку пошану до жінки-матері, звернутися до морально-етичного осмислення, безпосередньо пов'язаних з нею, вічних суспільних інституцій: сім'ї—роду—народу. Осягнути, в цьому контексті, величність творчого начала та невідбутну цінність життя, освячених материнством жінки. Мудрість матері, її доброта, терпіння, ласка, відповідальне за все і всіх подвижництво — урок і приклад для сущих, як треба жити, любити, творити.

Доземний уклін вам, любі наші матері, за ваші щоденні труди, безсонні ночі й безкінечні турботи, виправдання яких має стати сенсом і смислом нашого життя.

Миру, добра, благополуччя, прихильності долі вам на довгі і щасливі літа.

Наша вам любов

Сердечно вітаю вас із найпрекраснішим святом — Днем матері.

Немає дорожчої і ріднішої людини, ніж мама, яка дала нам життя, навчила мудрості і благословила на добрі справи та починання. Уроки матері лишаються головним дороговказом на життєвому шляху, а її любов — надійним оберегом.

У цей святий для кожного з нас день низько вклоняємося й щиро дякуємо вам, дорогі наші матері, за ваше велике серце, за ніжність і ласку, за безмежне терпіння і щоденну копітку працю.

Найщиріші слова подяки адресую багатодітним матерям та жінкам, які стали турботливими неньками для дітей-сиріт. Ви — уособлення доброти, милосердя й шляхетності, ви піклуєтеся про наше найдорожче багатство — дітей, віддаєте їм світло, тепло і щедрість своєї душі.

Вітаю українських матерів у всьому світі. Вклоняюся представницям нашої діаспори, які з покоління в покоління прищеплюють своїм дітям національний дух. Вклоняюся українським жінкам, які працюють у чужих краях, щоб забезпечити майбутнє своїх синів і дочок.

Материнство — це джерело нашого буття, основа сім'ї, роду і народу. Бути матір'ю — безцінний Божий дар. Це велика відповідальність — виростити своїх дітей здоровими фізично і морально, добрими й сильними у житті, гідними громадянами української держави. Нехай нагородою вам стане любов ваших дітей та їхня щаслива доля.

Від усієї душі бажаю всім українським матерям здоров'я, родинного затишку, добробуту і впевненості у прийдешньому дні. Господнього благословення вам і вашим родинам.

Із синівською любов'ю і вдячністю —
Президент України Віктор ЮЩЕНКО.

«Живіть до ста літ, як я...»

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Ганна Ісаківна пережила голодомор, війну, розруху. Її чоловік Пилип загинув на фронті. Оселя згоріла під час окупації. Молода солдатська вдова виховала сина, збудувала самотужки нову хату. Гектари колгоспних буряків сапала. Згодом двадцять років дояркою на фермі трудилася. Та й ще минулого літа сама корову в череду виганяла, на городі викопану картоплю збирала.

«Матуся в мене трудівниця!» — сказав син Борис, піднімаючи за святковим столом чарку. Ювілярка щасливо сяяла на диво молодими очима і казала: «Як добре, що всі ви оттечки коло мене сьогодні, дітки!»

Галина КАВУН.

Житомирська область.

Фото Михайла П'ЄХА.

Піднімуть червоний прапор

ФАКТ...

Уперше за роки незалежності в День Перемоги 9 Травня перед адміністративним будинком Запорізької міської ради поруч із Державним прапором України піднімуть червоний прапор із зображенням серпа та молота. Такі само знамена майоритимуть і перед адміністративними приміщеннями районних адміністрацій, управлінь міськради, на фасадах шкіл, комунальних підприємств і установ. А за бажання — і на балконах городян. Такі символи побачимо і 14 жовтня — в день визволення міста від німецько-фашистських загарбників.

Право на використання символіки часів Великої Вітчизняної війни в святкові дні запоріжцям надали нещодавно ухваленим рішенням міськради. «Червоний прапор — епохальний символ перемоги над фашизмом, символ мужності радянських воїнів, котрі відстояли незалежність не тільки нашої країни, — вважає депутат міськради Олександр Зубчевський. — Прийняте міськрадою рішення сприятиме відновленню історичної справедливості, вихованню молоді в дусі патріотизму на прикладі героїчного минулого нашого народу в роки Великої Вітчизняної війни».

Микола МАНЬКО.

Запорізька область.

...І КОМЕНТАР ЮРИСТА

Стаття 23 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» передбачає, що на будинках, де працюють рада та їхні виконавчі комітети, піднімається Державний Прапор України.

Водночас, відповідно до Закону України «Про увічнення Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 років» від 20.04.2000 р., на честь Перемоги в столиці України місті-герої Києві, інших містах та населених пунктах України проводяться святкові заходи з використанням символіки років Великої Вітчизняної війни.

Цей же закон зобов'язує Кабінет Міністрів України, інші органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування за участю народних депутатів України, депутатів місцевих рад, ветеранських організацій щорічно забезпечувати у військових підрозділах, на підприємствах, в установах, організаціях і навчальних закладах проведення заходів військово-патріотичного виховання на героїчних, бойових і трудових традиціях українського народу часів Великої Вітчизняної війни.

Богдан ЛАВРЕНЮК.

«Я танцював цей танок від Києва до Берліна...»

...Старе пожовтіле фото: Олександр Сегаль — тоді соліст фронтового ансамблю — у завмерлому танцювальному русі на тлі Бранденбурзьких воріт. Дата — 3 травня 1945 року...

Ця унікальна людина, пройшовши всю війну, і нині ставить хореографічні номери для оперет і концертів...

З Олександром Наумовичем Сегалем, ветераном війни, народним артистом України, головним балетмейстером Київського театру оперети, розмовляємо про війну, про танець, про мрії. У нього подвійне свято: День Перемоги і день народження — 90 років!

— Ось історія того знімка. 3 травня біля Бранденбурзьких воріт ще бої тривали. Ми давали концерт. Я танцював партію грузина; крім нього, були ще українець, росіянин, білорус — танок інтернаціональний. І я співав: «Слово честного грузина, я на площади Берлина, я, пехоту веселя, протанцую Шамиля!».

Фотографія облетіла багато газет — наших, французьких, американських. Це фото для мене дуже дороге...

— В якому ансамблі ви виступали?

— То був Фронтовий ансамбль пісні і танцю. Об'їздили всі фронти, від Києва до Сталінграда, звідти — до Берліна. Наш ансамбль провів велику роботу. Ми отримували нагороди — в мене є медаль «За оборону Києва», «За Варшаву», «За Сталінград», «За Берлін», орден Вітчизняної війни II ступеня. Це були справжні нагороди...

Наш колектив добре знали. Ми часто зустрічалися і з воїнами, і з воєначальниками — з Жуковим, з Рокоссовським; Хрущов часто бував у нас на концертах як член військової ради. Наш ансамбль давав концерт у Потсдамі, під Берліном, коли там підписували пакт про завершення війни.

Ми були при арміях, часто виступали перед солдатами напередодні бою, на передових позиціях. До речі, Тарапунька і Штепсель (Юрій Тимошенко і Юхим Березін) теж виступали в нашому ансамблі всю війну. Керували ансамблем хормейстер Євген Шенін і балетмейстер Павло Вірський. Потім я там працював балетмейстером з Вірським. А коли його перевели в Червонопрапорний ансамбль до Александрова в Москву, я став керувати балетним колективом при нашому ансамблі. Потім демобілізували і направили туди, де працював до війни, — в Театр опери та балету в Києві, де я був солістом балету. Там працював до 1960 року; затим — знову до Вірського, він керував ансамблем танцю України. А в 1980 році направили вже в Театр оперети, де досі працюю.

— Чим вас привабила оперета?

— Я завжди любив її. Оперета — дуже важкий жанр. Тут артисти повинні все вміти: співати добре, мати хороший вигляд, танцювати, рухатися — в опереті це дуже важливо.

Я поставив близько 50 вистав тільки в цьому театрі. І балет театру оперети завжди мав хороші відгуки. Це мене радувало. Нині здійснюю нову постановку — «Сорочинський ярмарок». Ставимо її з Богданом Дмитровичем Струтинським. Думаю, спектакль вийде. Прем'єра повинна бути влітку.

— Ви бачили не одне покоління артистів. Вони змінилися?

— Особливих змін немає. Найголовніше у нас — трудитися. Артисти повинні бути фанатами своєї справи. Наша спеціальність важка, тренаж щодня. Наш балетний колектив переважно молодий. Є дуже талановиті люди. Усе залежить від працьовитості. Танець — це велика праця. Недарма сценічний вік танцюриста короткий. Але той, хто працює в опереті, повинен знати і розуміти, що він артист прекрасного театру.

— Кого ви вважаєте своїм учителем?

— Павла Павловича Вірського. Я з ним починав, багато чого у нього навчився. Він був талановитою людиною, організатором, чудовим балетмейстером, що мав свій почерк у хореографії, свою методику. Усі наші гастролі за кордоном мали колосальний успіх. В Америці побували двічі, у Парижі... Ансамбль прославив Україну в інших країнах радісним і життєстверджуючим танцем.

Ансамбль дотепер існує — Національний заслужений академічний ансамбль танцю України імені Павла Вірського — і продовжує традиції, які заклав Павло Павлович.

— У вас є улюблена оперета?

— Вони улюблені всі по-своєму — одна більше, інша менше, але всі. Остання наша прем'єра «Фіалка Монмартра» пройшла з великим успіхом. Для цього спектаклю я теж ставив танці.

Танцем займаюся все життя, з 1937 року дотепер. Сам танцював, був солістом оперного театру, тоді ж став балетмейстером. І сьогодні йдуть ті спектаклі, для яких я ставив танці: «Запорожець за Дунаєм» (ставили разом з Павлом Павловичем Вірським), «Наталка Полтавка»; ставили танцювальні номери для «Мазепи», «Демона» і багатьох інших спектаклів. Тобто моя діяльність продовжує жити, я повний сил, працюю і сподіваюся, що дещо можу зробити. Люблю артистів, які працюють зі мною.

— Чи є у вас мрія?

— Є! Щоб театр процвітав! І ми намагаємося втілити цю мрію! Мрію діяти, думати, переживати за недоліки, радіти успіхам. До речі, останнім часом у нас більше успіхів — зал повний майже щовечора.

Театр думає, мріє і трудиться — а коли це відбувається, він тримається на хорошому артистичному рівні. Гадаю, так буде і надалі. Живемо, мріємо і здійснюємо задумане!

Розмовляла Ельвіра ЗАГУРСЬКА.

Фото з архіву театру оперети.

Не повинно бути невідомих солдатів

На початку 1992 року виникла Спільна російсько–американська комісія у справах військовополонених та осіб, що зникли безвісти (далі Комісія). Уточнимо: по суті, вона «радянсько–американська», оскільки сфера дії Комісії поширюється і на територію кожної республіки колишнього Радянського Союзу.

Цей міждержавний орган утілив у собі ідею, вистраждану мільйонами людей, що зазнали тяжких наслідків двох глобальних і безлічі локальних воєн XX століття.

За давньою традицією, найпершою умовою припинення воєн і примирення протиборчих сторін є з'ясування доль військовополонених та осіб, що зникли безвісти.

Робота ця багатоаспектна й відповідальна. Чи не стане вона лише благим поривом почуттів? Ні! Вона отримала тверді гарантії реального успіху. В основу діяльності Комісії покладено принцип розсекречення відомостей про контингенти Збройних Сил, що брали участь у війнах, про розвідувальні акції (порушення повітряного простору, використання військовополонених тощо).

Інший чинник-гарант — участь у Комісії великої групи представників законодавчої та виконавчої сфер влади РФ і США. Приміром, з американської сторони — члени сенату і палати представників, чиновники міністерства оборони і держдепартаменту, національного архіву.

Аналітичні послуги Комісії робить відділ міноборони США у справах військовополонених та осіб, що зникли безвісти.

Представники обох сторін регулярно проводять пленарні засідання і робочі зустрічі, координують дослідницьку і розшукову роботу Комісії, визначають подальші завдання.

Важливою для Комісії є її опора на ветеранські структури, що діють у всіх країнах колишнього СРСР, у США, Канаді, країнах Європи та Азії.

У таких структурах ведеться облік ветеранів, під час бесід (інтерв'ю) з ними співробітники-аналітики Комісії отримують відомості, що стосуються доль військовополонених і осіб, зниклих безвісти.

У 2002—2003 роках ветеранськими організаціями України накопичено чималий досвід співробітництва з Комісією в роботі з виявлення в нашій країні учасників Корейської війни (1950—1953 роки), підготовки і проведення співбесід з ними.

Сприяння ветеранських організацій України роботі Комісії високо оцінено керівниками ветеранських центрів США, міністерством оборони США та американською громадськістю.

У листопаді 2005 року почато й досі тривають зустрічі і співбесіди з українськими ветеранами—учасниками В'єтнамської війни (1960—1975 роки) з метою можливого одержання від них інформації про військовополонених і зниклих безвісти.

Активна розшукова робота ведеться також із встановлення місць загибелі американських льотчиків, полеглих 1944 року в боях проти фашистів (див. про це статтю «Поховати на Батьківщині, віддавши шану», «Голос України» від 22.02.2008 р.).

Поглиблення взаєморозуміння з ветеранськими центрами США знаходить схвалення в Генеральному штабі Збройних Сил України, адже такі заходи посилюють стратегічне партнерство між арміями та народами наших країн.

Зусилля Комісії засвідчено вражаючими фактами, опис яких склав би об'ємну книжку. Знайдено, проаналізовано й за необхідності перекладено на англійську понад 16 тисяч сторінок архівних документів, проведено більш як три тисячі зустрічей із ветеранами, урядовими посадовцями та іншими обізнаними особами в Україні, Росії, США та багатьох інших країнах.

Робоча група по Другій світовій війні

Ця група провела аналіз процесу звільнення й репатріації американських і радянських військовополонених в останній період війни. Дослідження показали, що в той час близько 28 тисяч американських в'язнів німецьких концтаборів були репатрійовані через території, контрольовані радянським командуванням. СРСР не мав на меті утримання американських військових проти їхньої волі. Але залишаються питання про багато приватних випадків (близько 40 американських військовополонених так і не повернулися додому).

Комісія встановила, що приблизно 450 тисяч радянських громадян, що вважалися зниклими безвісти в роки Другої світової війни, просто залишилися жити в різних країнах. Але ще більше мільйона колишніх громадян СРСР значаться зниклими безвісти.

Робоча група по Корейській війні

Ця група досліджує долі американських військовополонених, які могли опинитися на території СРСР. Також вивчено дані про радянських пілотів, збитих у Кореї. Американці надали інформацію, що 43 із 45 радянських льотчиків, яких вважали безвісти зниклими, були насправді поховані в Порт Артурі, Далекому, Ворошилов-Уссурійську...

Дослідники опитали більш як 600 свідків (із них в Україні — 150 ветеранів Корейської війни), відвідали багато в'язниць, таборів і психлікарень колишнього СРСР, щоб перевірити різні версії про перебування там американських військовополонених.

Робоча група по «холодній війні»

Уже на самому початку діяльності цієї групи вдалося отримати такі відомості про втрати, які не були доступні до створення Комісії. Американці надали інформацію про радянські втрати в Афганістані, що дало змогу скоротити кількість зниклих безвісти із 350 до 287 осіб.

Російська сторона Комісії звернулася до США із проханням надати інформацію про 28 інцидентів часів «холодної війни» й одержала відомості про загибель екіпажів підводних човнів, літаків і вертольотів в 1990-х роках (15 епізодів), про 44 військовослужбовців, які зникли в Будапешті восени 1956 року, про зниклого 1978 року в Ефіопії підполковника Удалова.

Робоча група по В'єтнамській війні

За час тієї війни у В'єтнамі працювали близько 18000 радянських громадян, у тому числі 13000 військовослужбовців.

У пошуках зустрічей з радянськими ветеранами В'єтнамської війни представники робочої групи часто відвідують Росію, Україну, Казахстан, Білорусь, Грузію та Прибалтійські країни. Проведено 515 зустрічей (інтерв'ю) із громадянами колишнього СРСР — дипломатами, військовими, співробітниками спецслужб, чиновниками.

У 2005—2006 роках у Києві, в Раді організацій ветеранів України, відбулися зустрічі з представниками Асоціації ветеранів війни США у В'єтнамі.

Отже, Комісія стала важливим інструментом гуманітарного співробітництва народів і країн. В її роботі переплетено історичні, соціально-політичні, правові, моральні, міжетнічні аспекти. Втішно, що у світі чимало людей, які вважають своїм обов'язком робити все, щоб імена солдатів, полеглих у війнах, збереглися в пам'яті поколінь.

Анатолій ВАСИЛЬЄВ,

член Комісії з міжнародних зв'язків Ради організацій ветеранів України, учасник бойових дій у війні проти Японії, полковник у відставці.

Київ.

Хотіли розстріляти, а нагородили Зіркою Героя

ДОЛІ

Після того, як Івану Ковальову, командиру диверсійного загону спецпризначення 9-го гвардійського батальйону Південно-Західного фронту, вдалося живим вирватися з катівень гестапо, його викликали в Москву. Пояснення Ковальова «смершівці» не сприймали, назвали його легендою. Відважного бійця мали розстріляти як зрадника Батьківщини.

— Мені так і казали тоді: тебе розстріляють, — обличчя в Івана Платоновича стає зосередженим, він робить довгу паузу в розмові. — Але минав час, а допити тривали. Я письмово й усно повторював одне й те саме: як, з ким і чому опинився в гестапо і як утік звідти. А вони не вірять — і край. Потім до мене дійшло: у контррозвідці чекали, що привезуть із-за лінії фронту. Там, виявляється, в деталях перевіряли написане мною пояснення...

Особисте

Навіть нині про цей епізод своєї фронтової біографії Герой Радянського Союзу генерал-майор у відставці Іван Ковальов згадує з болем у серці...

Три дні в комендатурі гестапо

У містечко Слонім, що в Білорусії, Іван Ковальов пішов у розвідку з новачком загону — Михайлом Черняєвим. Він був родом із Слоніма, тому над кандидатурою напарника не довелося довго думати. Перед тим у бою загинув санінструктор загону. Без нього ніяк не могли обійтися. Ковальов змушений був звернутися по допомогу до партизанів. Це вони рекомендували Черняєва. У місто добралися у базарний день. На ринку — повно людей з усіх усюд. Німців з автоматами теж немало. І не тільки на воротях. Нишпорили повсюди. Одяг на диверсантах був такий, який носила більшість селян, — лахміття та й годі.

Черняєв попросився в командира провідати матір і сестру. Давно не бачив їх. Як не скористатися такою нагодою? Лише на півгодини відпустив його Ковальов. А коли той повернувся, несподівано ринок почали оточувати фашисти. Здійнялася паніка. Черняєв вивів командира добре відомою йому стежкою. Вона вела до містка. По дорозі відстрілювалися від переслідувачів. Ще трохи — і сховалися б у лісі за річкою. Та за мостом німці влаштували засідку.

Три дні їх допитували в комендатурі гестапо. Тримали в окремих камерах. Ковальову випекли всі нігті на руках. Командир не відкидав думки про те, що це новачок міг навести на них гестапівців. А Черняєв тоді ще не знав, що його здала ворогам рідна сестра. Пізніше довідався, що вона була коханкою начальника комендатури. Як тільки брат переступив поріг будинку, одразу ж повідомила про це комендантові.

На четвертий день затриманих повезли на розстріл. Командир не впізнав солдата — Черняєву вирвали частину язика, він не міг вимовити жодного слова, обличчя посиніло, розпухло. Він не зводив очей з командира, ніби хотів про щось попередити. Везли їх в автомобілі порожніми вулицями ще сонного міста. У тісному фургоні полонених вартував дебелої статури фашист з автоматом. Ще один автоматник сидів у кабіні поруч з водієм. Черняєву вдалося розв'язати мотузку на руках. Він зі злістю звіра накинувся на гітлерівця. Вирвав автомат. Розстріляв з нього другого конвоїра і водія. Патруль, який прибув на місце перестрілки, почав переслідувати втікачів. На тому ж містку Ковальов отримав кулю в спину і впав у воду. Пораненого взяв на плечі Михайло.

Коли Ковальов опритомнів, побачив, що лежить у лісі під розлогим дубом. Поруч лежав непритомний Черняєв. Обох їх маскувало гілля дуба, що звисало до самісінької землі. Пізно вночі вони постукали у хатину лісника. Ковальов назвав пароль...

Через день Ковальова і Черняєва літаком доставили в Москву. Ще лікарі не встигли

надати першу допомогу, а в них уже брали пояснення люди з контррозвідки.

Бурундучок пустив під укіс 85 фашистських ешелонів

— У мене в загоні була кличка Бурундучок, — усміхається Іван Ковальов. — Ну, не вдався я зростом, що тут удієш, а в нас хлопці на язичок були гостренькі, ось вони й приклеїли мені ймення. Через свій зріст навіть на Параді Перемоги у Москві в 45-му плентався останнім у хвості колони...

Хоча Ковальову погрожували стратою, на дні серця у нього все одно жевріла надія, що «перевіряльники», яких контррозвідники відправили за лінію фронту, підтвердять його слова.

— На той час я вже знав одну з таємниць диверсійної роботи, — каже Іван Платонович. — Про кожну операцію радянських диверсійних загонів у Москву доповідали як мінімум дві структури. Найперше звітував сам загін. Але головну увагу звертали на інший звіт. Його готували законспіровані розвідники. Одного разу саме вони врятували нас від неприємностей. Ми повідомили про знищений міст. А на фотознімку зображення переправи виглядало так, ніби вона ціла. Виявляється, фото робили з літака і не під тим кутом, тому так і вийшло. Але розвідник, який перевіряв нашу роботу, підтвердив, що переправа не діє, бо середина мосту розірвана.

— Можете нітрохи не сумніватися в наведених мною цифрах, — усміхається співрозмовник, — їх підтвердження обов'язково знайдете при бажанні в архівах. Запам'ятайте, Бурундучок зі своїми хлопцями пустив під укіс 85 фашистських ешелонів та знищив 16 ворожих гарнізонів. Приписки при Сталіні не проходили. Навіть у жорстоких умовах бойових дій контроль був точний, як в аптеці.

Команду про знищення Ленінграда мав дати сам Сталін

Загін Ковальова діяв переважно на території Білорусії. Виконували диверсанти ще одне надзвичайно відповідальне завдання у блокованому Ленінграді. «У місті-красені ми мінували найважливіші народногосподарські об'єкти, — продовжує розповідь Іван Ковальов. — І не тільки. Міни були встановлені у будинках всесвітньо відомих музеїв, картинних галерей. Якби тільки фашисти прорвали оборону, все злетіло б у повітря».

Виконання цього завдання контролював сам Сталін. За словами Ковальова, вождь мав дати команду, після чого в Ленінграді по радіо зазвучала б мелодія якоїсь пісеньки. Це й був радіосигнал для приведення в дію всіх закладених мін та вибухівок.

Після Ленінграда загін Бурундучка закинули у тил ворога виконувати пекельну роботу — знищувати будинки, в яких квартирували гітлерівські штаби та комендатури, руйнувати мости, пускати під укіс ворожі ешелони.

— Звичайно, було страшно, — каже ветеран. — Але, повірте, навіть у тих умовах не обходилося без жартів. Що то за війна без жартів? У нас казали: не журися, бо сумного куля шукає, а веселого боїться. Якось стрибали з літака. За бортом глупа ніч, холод собачий. Питаю інструктора: якщо парашут не розкриється, за яку тоді ручку сіпати? А він мене коліном під заднє місце, а навздогін кричить: «Сіпнеш себе за своє хазяйство між ногами!»

На звання Героя не сподівався

Перед армією Іван Ковальов працював у Нікополі на Південнотрубному заводі. На фронті — з перших днів війни. Захищав від фашистів Москву. Був поранений. Після лікування опанував професію сапера. Відважного та ще й кмітливого бійця, про якого казали, що в нього повна кишеня жартів, зарахували до диверсійного загону спецпризначення 9-го гвардійського батальйону мінерів Південно-Західного фронту.

...Їх, членів загону Ковальова, тих, хто залишився живим, вишикували у спортзалі розвідбази у Москві. Обшукали до нитки. Навіть змусили зняти спідній одяг. Полковник контррозвідки, якому безпосередньо підпорядковувався загін, зупинявся біля кожного і пильно вдивлявся в очі. Кожному говорив про ті факти, про які, можливо, не всі знали. Тепер, коли війна наближалася до завершення, навіть контррозвідник дозволив собі дещо оприлюднити на загал.

— То як, Черняєв, будеш і після війни банки та магазини грабувати?

Тільки тоді Ковальов дізнався, що його Мишко Черняєв до війни був, як-то кажуть, «ведмежатником», авторитетом серед грабіжницької братії, за що й тягнув строк у тюремній камері. Попросився на фронт. Коли ешелон, в якому їхав їхній підрозділ, знищили ворожі літаки, пішов у партизани. Як опинився в загоні диверсантів, про це вже згадувалося вище.

До речі

Повідомлення про присвоєння звання Героя Радянського Союзу Івана Ковальова наздогнало вже після війни. «Мабуть, після того, як у Москві ретельно проаналізували наші розбої і роздраї, — усміхається співрозмовник, — то не повірили, що стільки може зробити один загін. Але ж ми зробили! Я вам забув розповісти, як узяли в полон одного дуже поважного німецького генерала. Та хіба про все розкажеш?..»

Депутат подарував фронтовикові мундир

Недавно Івану Ковальову присвоїли звання генерал-майора. А в нього тільки однострій з погонами полковника. Не сподівався вже Іван Платонович, що ще вдасться надягти генеральський мундир. Хто йому дасть на таке гроші? Виручив депутат Вінницької облради, голова правління швейного підприємства ВАТ «Володарка» Леонід Гавриш. Коли довідався про те, що ветерану присвоєно нове звання, доручив своїм підлеглим провідати Героя у його рідному селі Тарасівка Жмеринського району, а заодне зняти мірку. На День Перемоги відважний фронтовик вийде в обновці.

Зі святом Вас, шановний Іване Платоновичу! Довгих-довгих років життя з такою ж повною кишенею жартів!..

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

На знімку: Герой Радянського Союзу Іван КОВАЛЬОВ (ліворуч), ще у формі полковника, та Герой України, депутат Вінницької облради, голова всеукраїнської партії «Захист дітей війни» Анатолій ПАЧЕВСЬКИЙ.

Фото автора.

Фронтова любов

Для подружжя мешканців Рівного Дарії Сергіївни і Михайла Трохимовича Єпіків нинішній травень особливий. І не тільки тим, що обоє, попри недуги, які з літами дедалі більше даються взнаки, дочекалися завжди трепетного і радісного свята — Дня Перемоги, а ще й тому, що 26 травня Михайлу Трохимовичу виповниться дев'яносто.

Щоправда, перенесені недавно інсульти позначилися на ході Михайла Трохимовича — ноги не завжди слухаються, тож на урочистості цього разу Дарія Сергіївна піде сама. Адже у переддень свята заплановано ряд виступів хору ветеранів, у якому вона із задоволенням співає.

А загалом подружжя Єпіків про війну знає не з фільмів і книжок. Обоє були на фронті, на передовій і мають статус учасників бойових дій. Але війна позначилась і на їхній спільній долі, поєднала їх на довгі і щасливі роки.

— Фактично весілля у нас і не було, — згадує Дарія Сергіївна. — 2 лютого 1947-го пішли в загс, розписалися, а потім святкували з Михайловою родиною пісним борщем... Тоді, після війни та страшної посухи у східних областях, було голодно. Добре, що Михайло пайок отримував.

Взагалі-то історія кохання цієї пари гідна роману.

— Ми з Михайлом мешкали у селі Шелудівка на Харківщині. Жили по сусідству, гралися. Бувало, що й сварилися, — усміхається дитячим спогадам Дарія Сергіївна. — Я прозивалася на Мишка, а він ловив мене і, як старший на два роки, давав шльопанців. Тоді у конфлікт втручалася моя мама, соромлячи Мишка: «А, може, ще зятем будеш?» На це він невдоволено чмихав...

Та невдовзі Даша залишилась круглою сиротою, і її відправили до дитячого будинку. Так розійшлися шляхи друзів дитинства.

Коли Даша закінчила школу, причому на «відмінно», почалась війна. Дівчина ще у школі пройшла курси саніструкторів, а тому потрапила до військового пересувного госпіталю. Якось до них привезли партію поранених під час форсування Дніпра.

— Ох і роботи ж було тоді у хірургів! — згадує Дарія Сергіївна. — А на одного пораненого уже й махнули рукою: мовляв, стільки крові втратив, і на ноги не зведеш. Та й справді, здавалося, життя ось-ось покине чоловіка, ще й рани загноїлися. Мені стало шкода пораненого, я обробила рани, запропонувала пряме переливання крові, оскільки у нас була однакова група.

Ви, певне, здогадались, що це був не хто інший, як Михайло. А Даша тоді його не впізнала — стільки років минуло. Після переливання крові до руки пораненого прив'язали бірочку, в якій вказувалось прізвище та інші анкетні дані донора. Михайло одужував. Якось прочитав ім'я тієї, кому був зобов`язаний життям. І попросив санітарку покликати Дашу. Та прийшла провідати хворого. Розговорилися. Обоє були приємно здивовані й розчулені, впізнавши одне одного. Михайло подякував дівчині і пообіцяв: «Якщо буду живий, обов`язково поберемося».

Відтоді Даша дуже чекала листів з фронту від Михайла. Адже на той час їй ніхто більше не міг написати —дівчина не мала рідних. Михайло, який відважно воював на фронті (за його плечима — Сталінградська, Курська, Прохорівська битви, форсування Дніпра тощо), свого слова дотримав. Приїхав до Даші вже майором, з орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни І ступеня, двома медалями «За відвагу»! Як і обіцяв, одружився зі своєю рятівницею.

— Як було відмовити такому кавалеру? — жартує Дарія Сергіївна.

Подружжя Єпіків ось уже шістдесят два роки ділить навпіл радощі й печалі... І в мирні дні обоє працювали добре. Михайло Трохимович багато років очолював Рівненську обласну організацію Товариства Червоного Хреста, у 1980 році йому було присвоєно почесне звання заслуженого працівника охорони здоров`я. Дарія Сергіївна працювала у торгівлі. Нині обоє на заслуженому відпочинку.

Хоча й чимало літ разом, кажуть, що не надокучили одне одному. Сумують, коли хтось із них у лікарні. Воно й не дивно: їх поєднали війна і кохання.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

На знімку: подружжя Єпіків.

Фото автора.

Йому тринадцятий минало, коли рвонув на фронт

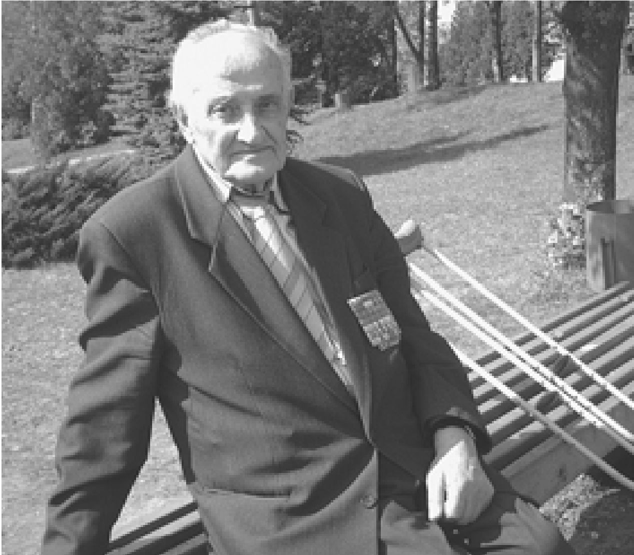
За традицією ветеран 5-ї гвардійської повітряно-десантної дивізії, полковник у відставці Леонід Васильович Мазур День Перемоги святкуватиме в рідній дивізії, точніше — в 169-му гвардійському Звенигородському ордена Червоного Прапора та Суворова II ступеня навчальному центрі «Десна», створеному на базі дивізії. Незважаючи на вмовляння дружини й доньки, він все-таки наважився на поїздку в Чернігівську область. Зустрілися ми з ним у перерві між процедурами в лікарні, куди ветеран ліг, щоб «підремонтуватися» перед неблизькою для нього дорогою. Каже, з'їжджається колишніх дивізійників з кожним роком дедалі менше. Торік аж незручно почувалися: на столичному вокзалі зустрічав фронтовиків оркестр із тридцяти музикантів, а їх усього восьмеро.

Підлітки були переконані: війну без них не виграти

Леонідові Мазуру минав тринадцятий, коли він з друзями рвонув з Башкирії на фронт. Підлітки були переконані: війну без них не виграти. Хлопці були на два роки старші, й він видав себе за п'ятнадцятирічного. Зростом вдався невроку, розмір взуття — сорок третій. На станції Ільїно пристали до військової частини. Сказали, що круглі сироти, інакше — хто б їх узяв? І він згрішив. Уже потім матері написав, щоби не переживала, а вона до Калініна дійшла, лиш би повернути сина. На той час Льоня вже зустрівся з батьком, і далі вони воювали разом. Від багатьох доводилося чути: на війні траплялися найнесподіваніші зустрічі. Так, під Кременчуком перед форсуванням Дніпра танкова частина, де служив хлопець, влилася у дивізію, заступником командира якої був його батько Василь Олександрович Мазур. І треба такому статися: саме в сина, який сидів на танку, батько розпитував, як знайти командира.

Відтоді вони вже не розлучалися: з боями пройшли Україну, Румунію, Угорщину, Австрію. За місяць до Перемоги батька не стало. Він загинув на очах у сина у Відні. Синові передали його передсмертний лист.

Заповіт батька — ***«Люби свою Батьківщину, свій народ. Як буде можливість, похорони на рідній землі» — Леонід виконав. У листопаді 1945-го хлопчина добився на прийом до маршала Конєва, котрий тоді командував Центральною групою військ в Австрії, і він допоміг перевезти останки батька. Похований Василь Мазур у рідному селі Копайгороді на Вінниччині.***

Там же — могила його матері, яку до смерті забили окупанти. Румунський офіцер у супроводі поліцая прийшов за контингентом. А що даси, коли вже все, що могли, вигребли? Та що окупантам до того? Давай — і все. Жінка не втрималася та й плюнула спересердя у бік офіцера. На сільському майдані дали їй п'ятдесят шомполів, після чого вона померла.

Леонід Васильович згадує свою пригоду на одному з хуторів в Австрії. Доручили йому відвезти пакет. Він трохи збився з дороги. Квітень, на мотоциклі холодно, здається, промерз до кісток. На одному з хуторів побачив укриту очеретом хатину. Зайшов, сподіваючися трішки погрітися. Дивиться, всі стіни завішані фотознімками в траурних рамках. На них — молоді хлопці в німецьких мундирах. Мабуть, сини жінки, котра вийшла назустріч. Попросив води, а вона подає молоко. Пити боязко: наших інколи отруювали. Вона, мабуть, зрозуміла, заплакала і надпила сама. Напоїла молоком, ще й на дорогу харчів дала.

А цей епізод трапився з його другом Миколкою Біденком, до речі, молодшим від Леоніда на рік. На привалі хлопчина задрімав. Прокинувся — нікого немає. Взяв автомат і пішов через ліс в тому напрямку, де, на його думку, мали бути свої. На галявині готувалися перекусити семеро німців. Підлітка побачили, але він не розгубився, почав командувати уявними солдатами: «Заходіть зліва! Заходіть справа!» Німці розгубилися. Він наказав скинути зброю на купу, обвішався нею і погнав полонених лісом. Кілометрів через п'ять наздогнав своїх і заплакав: руки оніміли від напруги, з якою стискав автомат. Його запитали: «Чому ж ти не розстріляв ворогів на місці?» «Та то ж люди», — відповів. Минулого року Колі Біденка не стало.

Невідомий козак — другий батько

Своїм другим батьком Леонід Мазур вважає невідомого донського козака. Було це поблизу угорського міста Секешфехервара. Наші бійці жартували, що його легше взяти, ніж вимовити назву. Насправді бої тут були дуже жорстокі. «Якщо наша дивізія мала 5,5 тисячі особового складу, — згадує Леонід Васильович, — а через три доби залишилось 1,8 тисячі, то можете уявити, що там творилося. Німці зазнали ще більших втрат». Під цим містом Леонід був легко поранений. Разом із другом Сашком вони заскочили до медсанбату, а там саме готували до евакуації дві машини поранених. Водії стояли неподалік, коли в них влучила сліпа куля. Обидва загинули на місці. Хлопцям наказали сісти за кермо.

Від'їхали кілька кілометрів, коли дорогу перетнув глибокий рів. Містки розібрані. В цей час під'їхала група на чолі з капітаном. Він дав команду перенести поранених на руках, а їм прикрити їхній відхід. Хлопці залягли біля кулеметів. Вони там і загинули б, під цим містом з важкою для слов'янської вимови назвою, якби не якийсь козак у кубанці й з лампасами. Потім Леонід дізнався, що неподалік у корпусі генерала Селіванова воювали донські козаки. «Їхнього» козака тяжко поранило, і хлопець кинувся його перев'язувати. Сашко тим часом відстрілювався. Чоловік наказав хлопцям залишити кулемет йому, а самим відповзати з поля бою, він їх прикриє. Пробували сперечатися, та де там. Вони ще довго чули, як козак відстрілювався. Ціною власного життя він зберіг підлітків.

За три карбованці купив найдорожчу для себе фотографію

Жорстокості було багато, та в пам'яті закарбувалися два моменти. В Угорщині під одним з містечок на Балатоні німці здійснили прорив і витіснили радянські війська з займаних позицій. Більшість поранених встигли евакуювати з госпіталю, а частина залишилася разом із медперсоналом. Їх есесівці викидали з 4—5-х поверхів, а над медсестричками і докторками по-звірячому знущалися. Через кілька днів, коли наші відбили цей населений пункт, то застали жахливу картину. Описати неможливо, здригається і сьогодні фронтовик. Як і жахи концентраційних таборів в Австрії. «Одразу після визволення ми за розпорядженням командування доставляли туди продовольство, — згадує Леонід Васильович. — Ніби сьогодні бачу перед собою величезну купу людського волосся. Харчі возили кілька разів, а потім прийшли війська МВД, і армійців туди більше не пускали».

Рядок із біографії

Коли закінчилася війна, Льоні Мазуру йшов п'ятнадцятий. Хлопець був нагороджений медалями «За відвагу», «За взяття Будапешта», «За взяття Відня», іншими відзнаками.

Він хотів залишитися в армії. Учився на офіцерських курсах, трохи служив, але захворів на туберкульоз, і його комісували. Повернувся до матері, котра на той час була на Тернопільщині суддею. Працював в кооперації, де пам'ятали його батька, обкомі комсомолу, товаристві «Знання»... І щороку з нетерпінням чекав зустрічі зі своїми дивізійниками. Йому було приємно, що тут тепло згадують його батька. Василя Мазура називали дідом, бо носив густу бороду, а було тому «дідові», коли загинув, лише 39. Коли їх ще запрошували на святкування Дня Перемоги до Москви, він якось вийшов з готелю і побачив розкладені на парапеті фотографії. І не повірив своїм очам: на одній з них був він з батьком! На жаль, продавець нічого не знав про походження того знімка. Леонід Васильович заплатив три карбованці й купив одну з найдорожчих для себе фотографій.

Момент істини

Йому болить, що нині до історії і воєнної, зокрема, доволі безцеремонне ставлення. З есесівців роблять героїв, а тих, хто справді воював з фашистами, намагаються упослідити. Хіба міг він тоді подумати, коли дитиною втікав на фронт, що на рідній українській землі його можуть назвати окупантом? Можливо, тому так рветься ветеран до «Десни», де з такими, як він, може бути сам собою, де пам'ятають, як все було насправді, де немає двох правд, а є жорстока правда війни. Бодай нікому її не пізнати.

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.
Фото автора.

Перша медаль — за форсування Дніпра

«Тепер ти, як Рокоссовський», — сказав командир полку, вручаючи Івану Сиворакші (на знімку) четверту медаль. — У нього чотири ордени Червоного Прапора, а в тебе чотири медалі «За відвагу». Відтоді розвідника часто називали, як уславленого полководця.

На фронт, у діючу армію, Іван потрапив у сорок третьому. Йому виповнилося сімнадцять, і щойно визволили його рідний Новомосковськ. А вже за кілька днів, 25 вересня, у боях за сусіднє Підгородне він був уперше поранений: снаряд розірвався під ногами і три осколки вгризлися в спину. Один і досі сидить під лопаткою біля серця. До кінця року Іван дістане ще два поранення. Загалом за війну — п'ять поранень і три тяжкі контузії.

Спочатку воював піхотинцем у складі 20-ї гвардійської стрілецької дивізії, і свою першу медаль отримав за форсування Дніпра, а робити йому це довелося тричі — у Дніпропетровську, в районі Старого мосту, у Дніпродзержинську і на Аульському плацдармі, де зараз про ті події нагадує меморіальний комплекс. Після боїв за визволення Кривого Рогу, Миколаєва, Одеси його воєнний шлях проліг через Румунію та Угорщину на Берлін, а потім повернув до Праги, де війна затримала Івана Сиворакшу ще на десять днів уже після Перемоги.

Той льодок і досі виходить

Багато що забулось, але ті моменти, коли він був на межі життя і смерті, і досі пам'ятаються до найменших дрібниць. Як, наприклад, у Тисі просидів 14 годин, затиснувши корінець в зубах, щоб не знесло швидкою течією і щоб зуби не клацали. Над ним, на крутому березі, — фашисти, у засідку до яких потрапили розвідники (з вісьмох лише він один врятувався), на другому березі — свої, від яких теж можна кулю отримати: це вважалося краще, ніж полон. Власне, наказ такий у всіх був, тільки товариші відмовилися стріляти: «Там же Іван, Рокоссовський»... Коли він дістався свого берега і приповз до штабу полку, йому налили півсклянки спирту... Це останнє, що він пам'ятав, прокинувся вже в госпіталі.

А як забути Балатон, на льоду якого він пролежав три доби? «Той льодок і досі з рук і ніг виходить», — зітхає ветеран. А було це так. Кілька днів вони вистежували головного німецького коригувальника, як потім з'ясувалося, генерала.

— Взяли його, як розвідники часто брали «язика»: генерал пішов «до вітру», а коли підтягував штани, ми його й підхопили під білі руки, — згадує Іван Іванович. — Загорнули у плащ-палатку і потягли через озеро, а я лишився прикривати хлопців. Уже на нейтральній смузі, на Балатоні, мене дістало важким снарядом, кинуло об кригу, облило водою. Дві доби пролежав без пам'яті, аж на третій день почав стогнати. На нашому боці почули і, як стемніло, командир послав бійців на виручку. Вони буквально вирубали мене з криги, до якої примерзли руки й ноги. Думаю, врятував мене автомат: його диск виявився під спиною, а голова лежала на прикладі.

Та на цьому історія не скінчилася. У госпіталі я тиждень лежав із зав'язаними очима, щодоб у них постійно капали, на прогулянки в коридор мене водив земляк — Микола Гуртовий із Павлограда. І ось гуляємо ми з ним, — пам'ятаю, була неділя, аж раптом зовсім близько почувся якийсь гуркіт. Микола підвів мене до вікна, я зірвав з очей пов'язку — метрів за п'ятдесят колона «тигрів», а по боках — мотоциклісти з кулеметами. Ми кинулися у протилежний бік коридору і вистрибнули з другого поверху у вікно. В білизні й лікарняних халатах, черевики залишилися десь у кущах, на які ми приземлилися, блукали лісом цілу ніч, а вранці нас підібрали свої і відвезли до іншого госпіталя. За добу з-під Москви у цей район перекинули протитанковий полк, який знищив тих «тигрів». Але госпіталь не врятували: фашисти забили вікна й двері, облили бензином, і дві з половиною тисячі поранених та медперсонал згоріли заживо...

Йому до ніг кидали фашистські штандарти

Після госпіталю із розвідки Івана списали: «Та який з мене був розвідник, коли я і бачив погано, і недочував». Він повернувся у свій полк і «перекваліфікувався» на артилериста...

Командиром 76-міліметрової гармати Іван увійшов у Берлін, щоправда, без самої гармати, яку на підступах до міста розбили. Здолавши за добу 90 кілометрів і вистрілявши з автоматів все до останнього патрона, вони попадали на лавки берлінського вокзалу і поснули. А за дві години уже знову шикувалися: їм було наказано поповнити боєприпаси, вантажитися на танки армії Рибалка, що тримали курс на Прагу...

Він думав, що 19 травня війна для нього вже точно скінчилася. Того дня вони від'їжджали з Чехословаччини додому. Поїзд прибув до Москви 24 червня о шостій ранку. З вокзалу всі рушили на Красну площу, де того дня мав відбутися парад Перемоги. Іван стояв біля мавзолею, а йому до ніг кидали фашистські штандарти. Чи не вперше він відчув тоді себе переможцем і ще раз подякував Всевишньому за те, що, здавалося, у безвихідних ситуаціях рятував йому життя.

Назустріч ще одній війні

...На станції Зима вони пересіли в інший ешелон, який повіз їх на Далекий Схід назустріч іще одній війні, з якої теж він чудом вернувся живий.

— У Порт-Артурі я супроводжував майора-парламентаря, який мав запропонувати японській стороні капітуляцію, — розповідає Іван Іванович. — Але щойно ми ступили на японський крейсер, майора розстріляли в упор, другим упав мій напарник. Ми йшли без зброї, але я прихопив про всяк випадок три «лимонки». Це мене й врятувало...

Невдовзі американці скинули атомні бомби на Хіросіму й Нагасакі, і японці капітулювали. Війна нарешті скінчилася. У 19 років Іван Сиворакша мав уже дванадцять урядових нагород, у тому числі ордени Слави, Червоної Зірки та Вітчизняної війни (потім до них додався орден Богдана Хмельницького).

У грудні 1950-го сержант Іван Сиворакша демобілізувався (це він потім, уже «на гражданці», до старшого лейтенанта дослужиться), повернувся додому, на Дніпропетровщину, і взявся за науку. Закінчив гірничо-металургійний технікум, а потім і металургійний інститут, працював на Новомосковському трубному заводі, разом з дружиною ростили дітей. Уже дев'ять років, як дружини немає. Живе Іван Іванович у своєму будиночку сам. У хаті, в дворі, на городі — чистота і порядок: дочки і син (він мешкає поряд) стараються. Та й сам господар, якому вже 84-й рік, коли відпускає хвороба й оживають занімілі руки й ноги, береться за сапку чи за віника.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.
Дніпропетровська область.
Фото автора.

ДОВІДКА «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

Медаль «За відвагу» від моменту її появи особливо цінувалася фронтовиками, бо нею нагороджували винятково за хоробрість у бою. Цим вона відрізнялася від деяких інших нагород, які нерідко вручали «за участь». Медаль була заснована 17 жовтня 1938 року. В основному нею нагороджували рядовий і сержантський склад, а також офіцерів (переважно молодшої ланки). Серед перших її отримали прикордонники, які відзначилися в боях біля озера Хасан (1938 р.) і на річці Халхін-Гол (1939 р.). До початку Великої Вітчизняної війни майже 26 тисяч військовослужбовців були удостоєні цієї нагороди. З 1941 по 1945 роки медаллю «За відвагу» було нагороджено понад 4 млн. воїнів. Це була найвища медаль СРСР, і вона залишалася такою аж до розпаду Союзу.

Учора на прес–конференції президент Національного комітету Товариства Червоного Хреста України Іван Усіченко заявив: «У зв'язку з тим, що великий прошарок населення живе за межею бідності, ми в Червоному Хресті вважаємо, що нашою головною програмою є медико–соціальна допомога незахищеним верствам населення» *(Укрінформ)*

До Дня матері у Тисмениці, що на Прикарпатті, відкрито виставку вишивок. На ній представлено понад 50 робіт на релігійну тематику з різних населених пунктів району, *повідомляє наш власкор Дарина НАЗАРЧУК*

У НОМЕР

На Луганщині стартувала акція «Георгіївська стрічка»

Некомерційну і неполітичну акцію «Георгіївська стрічка» присвячено відзначенню Дня Перемоги. На Луганщині акція стала вже традиційною і проводиться щорічно з 24 квітня по 12 травня. Стрічка з незначними змінами ввійшла в радянську нагородну систему під назвою «Гвардійська» як особлива відзнака.

У СРСР її використовували при оформленні колодки ордена Слави і медалі «За перемогу над Німеччиною». Дві смужки — чорна і оранжева — означають «дим і полум'я» і є знаком особистої доблесті солдата на полі бою. В область завезено вже більш як 58 тисяч стрічок. За словами ініціаторів, акцію вже підтримали депутати Верховної Ради від Луганщини, а також обласної і місцевої рад. Велику кількість стрічок закуплено на кошти обласного благодійного фонду «Благовіст», за власні гроші депутатів і підприємців.

Алла АНТІПОВА.

Дзвін за полеглими

У пам'ять про тисячі полеглих у Керченській протоці встановлено пам'ятник — морський буй із дзвоном. Траурна хода на честь визволителів міста зібрала понад шість тисяч старшокласників і студентів, ветеранів і керівництво міста. Вранці восьмого травня ветеранів і молодь відвезуть на братські могили в Аджимушкай, Ельтиген, на військове кладовище. А ввечері жителі міста-героя зберуться на традиційну факельну ходу і рушать колоною на найвищу точку Керчі — гору Мітрідат. Біля Вічного вогню на її вершині відбудеться мітинг-реквієм і патріотичний спектакль. 9 травня ветерани пройдуть парадом центральними площами Керчі в одному строю з молоддю й усіма жителями міста. Нічне небо осяє святковий салют.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Сини подарували мамі... парк

СЛІД НА ЗЕМЛІ

Поки мама, Ґенеса Плотніцька, лікувалася в санаторії, діти, Борис і Валерій, підготували для неї сюрприз: протягом двох тижнів заклали парк на пустирі в рідному селі Бригидівка Барського району на Вінниччині. Такий незвичний подарунок зробили сини на честь 60–річчя матусі. Було це у 2003 році. Однак не всі односельці належно оцінили зроблене. Частину дерев уже поламано, вирвано деякі лави для сидіння. Навіть ігровий майданчик, куди влітку збігаються діти з усього села, і той не в кращому стані.

Для Ґенеси Никодимівни найліпшим був і залишається один–єдиний подарунок — коли діти, які живуть один в райцентрі, другий ще далі, в Донецьку, ступають на поріг батьківської хати. «У такий день у мене і радість, і свято, здається, і сонце світить ясніше».

У день смерті батька сини обов'язково приїжджають на його могилу

Ідея з незвичним подарунком належить старшому сину Генеси Никодимівни — Борису. Він мешкає в Донецьку, за фахом — юрист. Молодший Валерій ближче до мами, має будинок у райцентрі Бар. Займається підприємництвом, продає продовольчі товари, сільгосппродукцію. Це він закуповував саджанці, привозив їх, а потім садив дерева. Сам би не встиг у запланований час, бо в парку не одна сотня дерев. Ялини, берези, клени, тополі, липи, дуби, є також вічно зелена туя, а як гарно цвіли кущі бузку... Просив допомоги у хлопців. Там ще й грунт кам'янистий. Довелося добряче попріти.

— У кожної матері свої діти — найліпші, — усміхається пані Генеса. — Але я скажу по-іншому: мої хлопці дуже люблять, щоб усе було скрізь красиво. Оце тільки на поріг ступили, вже давай їм роботу, той віник у руки, а той щось фарбує...

На сільському кладовищі не було огорожі. Навіть худоба деколи паслася на могилках. Сини пані Генеси не тільки знайшли гроші на паркан. Самі фарбували його. Тепер так усе акуратно... Одного разу під час відпустки відновили замулений ставок. Домовилися з бульдозеристом з Ялтушківської дослідної селекційної станції, щоб нагорнув греблю. У нас у селі немає техніки. Довелося просити в сусідів. Привезли труби. І невдовзі плесо заблистіло на сонці. «Ви б бачили, як тішилися діти! — каже Генеса Никодимівна. — Всі купалися: і дорослі, і малі. Бо це єдиний ставок на все село. Та й худобі є де напитися...»

> Діти, я ж не Софія Потоцька, щоб мені парк дарувати, а вони мені: «Мамо, ти в нас краща і миліша від усіх панянок».

А скільки разів ремонтували дорогу на узвозі. Там, кажуть, проходить плавун. Тому грунт розмивається не тільки стічними, а й підземними водами... Десь шукають щебінь, везуть, розгортають.

Борис і Валерій виросли в Бригидівці. Їх добре знають у цьому невеликому селі, де нині менш як 200 мешканців. Так само і вони добре знають людей. Коли бачать непорядок, не беруться нікого повчати. «Одного разу під час відпустки кажуть вітчиму: беріть вила, ходімо, допоможете нам, — згадує мати. — Я теж іду з ними. Приходимо на околицю, недалеко від ставка. Бачу, там хтось вивіз сміття з подвір'я, зверху купа гілля з обрізаних дерев. На подвір'ї того господаря стало чистенько, а тут... Мої хлопці згорнули все, підпалили, потім попіл присипали... Не раз кажу їм: «Вам що, більше за всіх треба, а вони на те: «Мамо, це наше село, тут усе має бути красиво, хіба забула, що сама так нас вчила?».

— Те, що в моїх дітей добре серце, це вам скажуть всі в селі, — продовжує Генеса Никодимівна. — Уже 13 років, як помер їхній батько. Йому було лише 56, як спинилося серце. Сталося це 10 травня 1996 року. Відтоді в цей день щороку Борис і Валерій обов'язково навідуються додому. Хай би там що спиняло їх, а, знаю, все одно приїдуть. Ідемо разом на могилу, посидимо, поплачемо, згадаємо про все... Мій покійний чоловік, поки жив, весь час працював водієм. Це від нього хлопці перейняли бажання робити все як належить. Коли захворів, машину передали не комусь-небудь, а сину Валерію. Деякий час він працював замість батька. Нині в нього інша робота.

Щороку купують путівки на лікування

Таким само відповідальним і людяним у ставленні до людей є вітчим хлопців — Вадим Заржицький. «З їхнім батьком, Дмитром Плотніцьким, ми дружили з дитинства, разом виросли, пасли худобу, ходили до школи, наші будинки були поруч, — каже Вадим Заржицький. — Я навіть був дружбою у нього на весіллі...»

Коли у Вадима Аркадійовича захворіла дружина, лікарі порадили змінити клімат, перебратися у більш теплі краї, ближче до моря. Так Заржицькі покинули село й переїхали на Херсонщину. Але це не врятувало жінку. Болячка звела її зі світу. Борис Заржицький знову повернувся в село. А тут ще один похорон — друга з дитинства Дмитра Плотніцького. Через п'ять років після того вони й зійшлися з Генесою.

Перед своїм шістдесятим днем народження Генеса Никодимівна разом із Вадимом Аркадійовичем лікувалися в санаторії у Слов'янську Донецької області. «Сини нам щороку купують путівки, — каже жінка. — У Слов'янську мені дуже допомагають лікувальні грязі». Було це восени 2003-го. «Я народилася восьмого листопада», — уточнює співрозмовниця. З санаторію маму з вітчимом забирав Борис. «Каже, мамо, тебе в селі такий сюрприз чекає, якого ще ніхто не мав. Хоч як просила сказати, що ж то воно таке, але син так і не відкрив секрет, — каже пані Генеса. — А коли ми приїхали додому, молодший Валерій зупинив машину біля клубу. Дивлюся, там, де був пустир, зарослий бур'янами, багато молодих дерев. Алейки прокладено, лавочки стоять, у декількох місцях камені-валуни. А як гарно розфарбований будиночок для діток, тут і гойдалки, і драбинки... Усе це огороджено парканом, біля входу дерев'яна арочка. Кажу, Валеро, а це що за дивина? Він усміхається: «Мамо, це тобі наш з Борисом подарунок на 60 років. Я тільки сплеснула в долоні: «Діти, та я ж не Софія Потоцька, я Плотніцька». А він: «Мамо, ти в нас найкраща і наймиліша за всіх панянок на світі». Це вже пізніше я все порозпитувала, що і як вони робили. Навіть художника найняли, щоб той розписав дитячий будиночок. Головне для них було встигнути до мого повернення додому».

Парк для всіх, але не всі це зрозуміли

— Ще, пам'ятаю, Валерій сказав тоді: «Мамо, ти тільки не ображайся, подарунок це для тебе, але тут будуть збиратися і дітки, і молодь. Ми навіть ніякої таблички не ставили, бо це ж буде для всіх». А, бачте, що з того вийшло? Дивіться, там зламано гілля, інше дерево з коренем вирвали. А лавочки для чого ламати? Літом, буває, бур'яни піднімаються так високо, що беремо з чоловіком косу, йдемо збивати. Бо ж соромно. Дехто взагалі не розуміє, для чого це. Кажуть: Плотніцькі землі захотіли. Захопили вже й толоку. Не раз думаю, хай би краще й далі росли чагарники, ніж мало таке слухати...

— У нас не тільки парк заростає бур'янами, — каже Вадим Заржицький. — Ви знаєте, що в селі не ореться жоден гектар поля. — Немає господарства. Кожен виживає як може. Я ж працював тут і на тракторі, і на комбайні. Добре знаю, як ці поля родили. Буряків збирали по 450 центнерів з гектара, пшениці мали по 56 центнерів, гарно родили ячмінь, горох... Як тепер сумно дивитися на ці поля, слів не доберу. Була школа — закрили. Дитсадка теж немає. Спортмайданчик — курам на сміх. Отаке воно, наше бригадне село.

Не зрозуміли, на жаль, односельці порухів душі і зусиль братів Плотніцьких — для них же, своїх односельців, старалися хлопці... Для їхніх дітей, для молоді села. Але дерева все одно виростуть. Зворушливу бригидівську історію, без сумніву, переповідатимуть з покоління в покоління. Можливо, про Генесу Плотніцьку говоритимуть, як про Софію Потоцьку. У них навіть прізвища співзвучні.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

ДО РЕЧІ

У сільраді села Ходаки, до якого належить Бригидівка, теж не розуміють, як це Плотніцькі могли подарувати мамі парк на ділянці, що належить територіальній громаді. «Ніхто в нас на це дозволу не запитував. Воно справді красиво, коли є парк, коли ростуть дерева, але це земля не Плотніцьких, — каже один із працівників сільради. — Ми вже це питання обговорювали із землевпорядником, він теж документально підтверджує, що це земля громади».

На знімку: ось у такому занедбаному стані нині парк, який сини подарували мамі.

Фото автора.

Не зрозуміли, на жаль, односельці порухів душі і зусиль братів Плотніцьких

«Правда в кожного своя, а істина завжди одна»

Нещодавно в засобах масової інформації обласного та державного рівня почали з'являтися публікації, які містять прямі звинувачення в незаконній діяльності на адресу керівників Білгород-Дністровської районної державної адміністрації та особисто голови райдержадміністрації В.М. Зінченка. При цьому дії міжрайонної прокуратури висвітлюються як «взірець» законності, а сам прокурор В.Г. Жигун — єдино чесною людиною у всьому районі.

З цього приводу маємо декілька зауважень та міркувань. По-перше, дивує впевненість В. Жигуна в тому, що найбільше скарг до прокуратури надходить на чиновників та міліцію. Можливо, це і правда. Однак, якби була змога підрахувати, скільки нарікань викликає діяльність самого прокурора, то, безумовно, і чиновники, і міліція першим місцем поступилися б досить швидко. Також одразу постає запитання: якщо чиновники справді так «розпоясалися», то чим займається прокуратура, окрім безкінечного накладання протестів на розпорядження голови районної державної адміністрації? Де гласне обвинувачення? Де реальна робота прокуратури?

За останні роки до міжрайонної прокуратури від районної державної адміністрації надійшло 41 звернення, з них 16 — з питань притягнення до відповідальності керівників підприємств-боржників у виплаті заробітної плати. Прокуратура лише один раз надала відповідь. Як то кажуть, коментарі зайві.

Такий стан речей не міг задовольняти як керівництво районної державної адміністрації, так і депутатський корпус. Тому 2 березня 2009 року на двадцять другій сесії районної ради п'ятого скликання було розглянуто питання «Про стан боротьби із злочинністю, правопорушеннями, захисту прав і свобод громадян та інтересів держави у Білгород-Дністровському районі» та прийнято рішення визнати роботу міжрайонної прокуратури як недостатню.

Приводом для розгляду цього питання стало те, що за підсумками 2008 року Білгород-Дністровський район займає лідируючі позиції в Одеській області за рівнем злочинності. Тож депутати прийняли звернення до Президента України, Голови Верховної Ради України, Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ, Голови Верховного Суду України з проханням перевірити діяльність Білгород-Дністровської міжрайонної прокуратури і висловили сподівання, що після втручання вищезазначених органів у наведенні правопорядку на території району та міста Білгород-Дністровського нормалізується ситуація в районі і прояви зростання злочинності будуть припинені.

Після цього на адресу Білгород-Дністровської районної ради почали надходити листи за підписом Білгород-Дністровського міжрайонного прокурора старшого радника юстиції В. Жигуна та його підлеглих з вимогами терміново надати списки депутатів, які були присутні на сесії, копії матеріалів, що були підставою для скликання сесії, також негайно вимагалися домашні адреси та телефони депутатів районної ради. Депутатів по телефону запрошували до прокуратури та запитували, як вони голосували, під час розмови працівники прокуратури поводилися некоректно, погрожували та залякували депутатів.

Окрім того, на адресу Білгород-Дністровської районної ради надійшов протест в. о. прокурора Одеської області державного радника юстиції 3 класу А.М. Меденцева з вимогою скасування рішення сесії від 2 березня 2009 року. Однак більшістю голосів депутати відхилили цей протест і направили повторне звернення до Президента України, Верховної Ради України, Генеральної прокуратури України з проханням розглянути звернення та «вжити відповідних заходів щодо забезпечення законності дій керівництва Білгород-Дністровської міжрайонної прокуратури та відповідності їх обійманим посадам».

Саме ці дії депутатського корпусу району спричинили інформаційний тиск з боку прокуратури.

У наш час замовити статтю та написати в ній будь-що є справою легкою, а довести своєю роботою професійність та компетентність — важко. На жаль, наша прокуратура обрала найлегший шлях.

Стосовно накладання протестів міжрайонною прокуратурою на розпорядження голови райдержадміністрації також виникає багато питань.

Перше, якщо вже називаються номери та дати прийняття розпоряджень, то треба озвучувати та писати про всі матеріали, а не лише про поодинокі випадки. Особливо, коли йдеться про розпорядження, в якому начебто нехтується ухвала суду та передається земля незазначеній комерційній структурі. Ані номера, ані дати ми так і не побачили. Постає питання: чому? Відповідь: голова райдержадміністрації В. Зінченко такого документа не підписував.

Стосовно розпорядження №503 від 19 травня 2005 року, на яке посилається автор статті, то слід зауважити, що це розпорядження було скасовано не за протестом прокурора, а з власної ініціативи райдержадміністрації. І не тому, що воно не відповідало законодавству України, а у зв'язку з його зміною та переглядом регуляторної політики керівництвом держави (розпорядження №893 від 25.08.05).

Хочеться порадити В. Жигуну: в разі «заказної статті» матеріали теж мають перевірятися. Взяти хоча б інформацію про те, що 2 січня 2009 року «голова Білгород-Дністровської районної державної адміністрації зненацька оголосив для своїх підлеглих робочий день». Робочим 2 січня було лише для фінансового управління та апарату райдержадміністрації. І першопричиною стала необхідність підготовки документації для вчасного прийняття районного бюджету на 2009 рік. Робилося це виключно для дотримання норм Бюджетного кодексу України. До того ж цього дня приймали не тільки розпорядження №5, а й №№6,7...

З приводу «найсвіжішого прикладу», датованого 2001 роком. По-перше, ніхто з теперішнього керівництва райдержадміністрації тоді не працював, і по-друге, найголовніше: всі компенсаційні виплати сільгосппідприємствам проходять через обласне управління АПК, оминаючи районне управління. Тому В. Жигуну в цій ситуації потрібно «розслідувати» діяльність керівників облдержадміністрації «2001 року випуску».

І наостанок. Нині багато говориться про чесність, моральність, професійність посадових осіб усіх рівнів. Говориться багато, а робиться замало. Бо якщо людина сама по собі непорядна, то хоч би яку посаду вона обіймала, вся її діяльність буде зводитися до пошуку помилок у роботі інших, і «забудькуватості» про свої недоліки.

В. Жигун демонструє дива в цьому питанні. Чиновники крадуть, міліція покриває наркодільців, а він «бореться із земельною мафією району». Однак у «зеніті» цієї так званої боротьби наш прокурор чомусь не забув отримати чотирикімнатну квартиру в місті Білгород-Дністровський по вулиці Сонячна, 5-б, квартира 12, загальною площею 110 квадратних метрів (на якій проживає один), а ось погасити трирічний борг, який сягає більше п'яти тисяч гривень (за надані комунальні послуги), в нього геть вилетіло з голови. До того ж навряд чи заробітної платні «некишенькового прокурора» вистачило б на придбання автомобіля «Лексус» останньої моделі, завезеного контрабандним шляхом. Цей автомобіль був оформлений на підставну особу, задля збереження «законності». Однак лише «незначна помилка професіонала» під час реєстрації первинних документів показала його справжнє прагнення до дотримання законності та викрила його участь у легалізації контрабанди.

Білгород-Дністровський район має високоморального прокурора? Можливо, хоча у цієї моральності двоякий характер. А ось чи є прокурор В. Жигун високоморальною людиною? Відповіді не знайти.

Прошу вважати дану статтю моїм офіційним зверненням до Генерального прокурора України.

Віталій БАРВІНЕНКО,
народний депутат України.

ОФІЦІЙНО

Закон України

Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення структури та функціонування податкової міліції та соціального захисту її працівників

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Внести зміни до таких законів України:

1. У Законі України «Про державну податкову службу в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 15, ст. 84; 1998 р., № 29, ст. 190; 2000 р., № 30, ст. 240; 2003 р., №№ 33—34, ст. 267; 2005 р., № 10, ст. 187):

1) статтю 8 доповнити пунктами 18 та 19 такого змісту:

«18) здійснює заходи щодо запобігання, виявлення та припинення корупційних діянь та інших правопорушень, пов'язаних з корупцією;

19) забезпечує безпеку діяльності органів державної податкової служби та їх працівників, а також захист працівників від протиправних посягань, пов'язаних з виконанням ними службових обов'язків»;

2) у статті 20:

у частині першій:

в абзаці другому слова «Управління по боротьбі з корупцією в органах державної податкової служби Державної податкової адміністрації України» замінити словами «Управління внутрішньої безпеки Державної податкової адміністрації України та підпорядковані йому регіональні підрозділи внутрішньої безпеки при державних податкових адміністраціях в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі»;

в абзаці третьому слова «слідчі відділи» замінити словами «слідчі підрозділи», а слова «відділи по боротьбі з корупцією в органах державної податкової служби» виключити;

в абзаці четвертому слова «відділи податкової міліції, слідчі відділення» замінити словами «підрозділи податкової міліції, слідчі підрозділи»;

частину третю викласти в такій редакції:

«Податкову міліцію очолює Перший заступник Голови Державної податкової адміністрації України — начальник податкової міліції»;

3) у частині першій статті 21:

пункти 4 та 5 викласти в такій редакції:

«4) забезпечує безпеку діяльності органів державної податкової служби та їх працівників, а також захист працівників від протиправних посягань, пов'язаних з виконанням ними службових обов'язків;

5) запобігає, виявляє, припиняє корупційні діяння або інші правопорушення, пов'язані з корупцією, працівників органів державної податкової служби»;

після пункту 5 доповнити новим пунктом такого змісту:

«6) складає протокол про вчинення корупційного діяння або іншого правопорушення, пов'язаного з корупцією, відповідно до закону».

У зв'язку з цим пункт 6 вважати пунктом 7;

4) частину четверту статті 24 після абзацу другого доповнити новим абзацом такого змісту:

«генерал-полковник податкової міліції».

У зв'язку з цим абзаци третій—п'ятнадцятий вважати відповідно абзацами четвертим—шістнадцятим;

5) текст статті 26 викласти в такій редакції:

«Держава гарантує правовий і соціальний захист осіб начальницького складу податкової міліції та членів їх сімей. На них поширюються гарантії соціального і правового захисту, передбачені статтями 20—23 Закону України «Про міліцію» та Законом України «Про статус ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ і деяких інших осіб та їх соціальний захист».

2. У Законі України «Про статус ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ і деяких інших осіб та їх соціальний захист» (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 40-41, ст. 249; 2001 р., № 24, ст. 127; 2005 р., № 4, ст. 107; 2006 р., № 30, ст. 258; 2008 р., №№ 5—8, ст. 78):

1) частину третю статті 1 після слів «в органах внутрішніх справ» доповнити словами «податковій міліції»;

2) пункти 1 та 3 статті 5 після слів «в органах внутрішніх справ» доповнити словами «податковій міліції»;

3) пункти 1 та 5 частини першої статті 6 після слів «Міністерства внутрішніх справ України» доповнити словами «Державної податкової адміністрації України»;

4) текст Закону після слів «ветеран органів внутрішніх справ» у всіх відмінках і числах доповнити словами «ветеран податкової міліції» у відповідному відмінку і числі.

II. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2010 року.

Президент України В. ЮЩЕНКО.

м. Київ, 14 квітня 2009 року.
№ 1249-VI.

Закон України

Про ратифікацію Угоди між Кабінетом Міністрів України та Урядом Федеративної Республіки Бразилія про наукове і технологічне співробітництво

Верховна Рада України **постановляє**:

Угоду між Кабінетом Міністрів України та Урядом Федеративної Республіки Бразилія про наукове і технологічне співробітництво, підписану 16 листопада 1999 року в м. Києві, ратифікувати.

Президент України В. ЮЩЕНКО.

м. Київ, 15 квітня 2009 року.
№ 1261-VI.

Закон України

Про ратифікацію Угоди між Урядом України та Урядом Сполучених Штатів Америки про співробітництво у сфері науки та технологій

Верховна Рада України **постановляє**:

Угоду між Урядом України та Урядом Сполучених Штатів Америки про співробітництво у сфері науки та технологій, підписану 4 грудня 2006 року в м. Вашингтоні, ратифікувати.

Президент України В. ЮЩЕНКО.

м. Київ, 15 квітня 2009 року.
№ 1262-VI.

Закон України

Про ратифікацію Меморандуму про взаєморозуміння між Кабінетом Міністрів України та Організацією з безпеки і співробітництва в Європі щодо проекту ОБСЄ — Україна стосовно утилізації запасів меланжу (компонента рідкого ракетного палива)

Верховна Рада України **постановляє**:

Меморандум про взаєморозуміння між Кабінетом Міністрів України та Організацією з безпеки і співробітництва в Європі щодо проекту ОБСЄ — Україна стосовно утилізації запасів меланжу (компонента рідкого ракетного палива), підписаний 5 березня 2008 року в м. Києві, ратифікувати.

Президент України В. ЮЩЕНКО.

м. Київ, 15 квітня 2009 року.
№ 1264-VI.

Заступник міністра закордонних справ Андрій ВЕСЕЛОВСЬКИЙ вручив державні нагороди України депутатам Європарламенту *(УНІАН)*

Учора в Кіровограді на злітній смузі Державної льотної академії розбився двомісний літак ХА-32 Бекас. 24-річний курсант академії — громадянин Екваторіальної Гвінеї та інструктор загинули, *повідомляє наш власкор Петро МЕЛЬНИК*

СПОРТ

Фортуна обрала «Барсу»...

Футбол. Ліга чемпіонів. 1/2 фіналу. Матч у відповідь. 6 травня.

«Челсі» (Англія) — «Барселона» (Іспанія). 1:1. Лондон. «Стемфорд Брідж». 38 290 глядачів. 17 градусів. **Арбітр** — Том Геннінг Овребо (Норвегія). Голи: Ессьєн, 9 — Інієста, 90+3. Перший матч — 0:0.

«Челсі»: Чех, Бозінгва, Алекс, Террі, Е. Коул, Анелька, Баллак, Ессьєн, Малуда, Лампард, Дрогба (Беллетті, 72). **Тренер** — Гус Гіддінк.

«Барселона»: Валдес, Алвес, Піке, Туре, Абідаль, Гаві, Бускетс (Кркич, 84), Кейта, Мессі, Інієста (Гудйонсен, 90+4), Ето'О (Сільвіньо, 90+7). Тренер — Госеп Гвардіола.

Вилучено Абідаля (66, фол останньої надії).

У кінематографі таке називають трилером. Погодьтеся, що подібної розв'язки мало хто очікував. Та й футболісти «Барселони», найімовірніше, вже змирилися з поразкою і не сподівалися на порятунок. Адже час гри спливав, а на табло був рахунок 1:0 на користь «Челсі». Якщо покласти руку на серце, такий підсумок був би досить логічним і, зрештою, справедливим.

Не лукавитимемо, «Барселона» (чи не найяскравіша команда нинішнього розіграшу Ліги чемпіонів) цього разу зіграла, м'яко кажучи, далеко не найкращий матч у своїй біографії. Адже лондонці протягом зустрічі мали перевагу, були активною стороною, забили швидкий гол. І могли ще не раз відзначитися. Гості практично не били по воротах.

Можна не сумніватися, що футболісти «Челсі» та їхні численні прихильники згадують тепер гострим словом арбітра, котрий, мовляв, не призначив кілька пенальті у ворота каталонців. Однак справа з тими одинадцятиметровими надто делікатна. І визначити правильність дій норвежця — прерогатива виключно фахівців. Емоції тут абсолютно недоречні. Якщо вже пішла така розмова, то й опоненти мають право дещо пригадати. Хоча б епізод із вилученням Абідаля. При повторах було чітко видно, що він навіть не торкнувся Анелька, котрий впав. А «Барса» залишилася в меншості після, здавалося, несправедливого рішення Овребо.

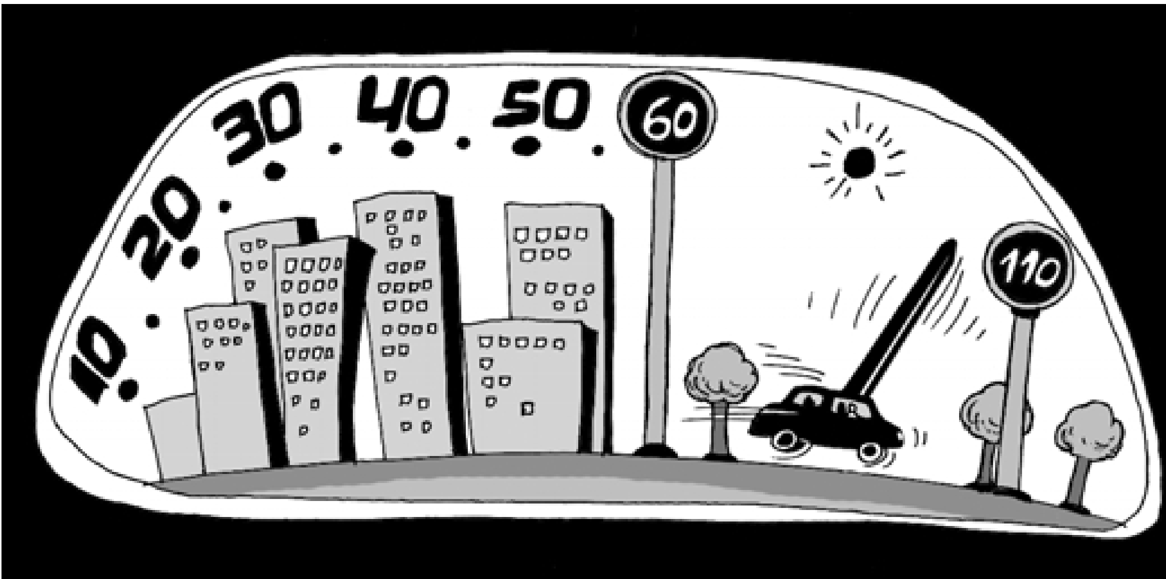
І ось, під завісу сталося диво. Інієста після філігранної передачі Мессі зважився на удар, знаходячись прямо проти воріт, якраз у півколі біля карного майданчика «Челсі». І вклав у нього душу та майстерність. Гол вийшов ну просто фантастичний — майже в «дев'ятку».

Отже, у фіналі, котрий відбудеться 27 травня на «Стадіо Олімпіко» в Римі, зустрінуться чинний володар призу «Манчестер Юнайтед» (Англія) і «Барселона» (Іспанія).

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Водіям дозволили їздити швидше

Дискусія між Державтоінспекцією і Кабміном щодо впровадження нового швидкісного режиму нарешті закінчилася. Адже на цьому тижні набрали чинності доповнення до Правил дорожнього руху. Відтепер українські водії їздитимуть швидше. Щоправда, тільки за містом.

Нагадаємо, ще на початку березня уряд оприлюднив постанову, згідно з якою у містах і селах можна їздити зі швидкістю 70 км/год. замість звичних 60 км/год., за містом пропонували гасати 110 км/год. (раніше було 90). Однак МВС відразу ж виступило проти збільшення швидкісних режимів. Мовляв, таке нововведення призведе до зростання рівня аварійності на дорогах і значно збільшить тяжкість наслідків ДТП.

— Ми внесли на розгляд уряду компромісний проект, — розповідає начальник прес-служби Департаменту ДАІ МВС України Ніна Хмелевська. — Запропонували залишити в населених пунктах колишні 60 км/год., проте дозволили їздити за містом зі швидкістю 110 км/год., замість 90. Але відразу зазначу — така швидкість дозволяється тільки на тих дорогах, де є три і більше смуг в одному напрямку з розділовою смугою або відбійником. На інших дорогах швидкість залишилася незмінною — 90 км/год. А от на автомагістралях можна буде їхати всі 130 км/год. Щоправда, така дорога у нас одна — траса Київ — Бориспіль. Найближчим часом на цих ділянках встановлять нові знаки. Крім того, необхідно врахувати скрізь плюс бонусні 20 км/год., за які не мають право штрафувати.

До того ж тепер власники доріг можуть з відома ДАІ збільшити граничну швидкість на хороших дорогах, встановивши відповідні знаки. Заборонено ставити знак «40», якщо не ведуться дорожні роботи, а якщо він все ж стоїть — штраф за перевищення швидкості незаконний.

Більшість водіїв задоволені таким нововведенням.

— Вважаю нові швидкості такими, що відповідають реальності, — каже столичний автолюбитель Андрій. — Я, наприклад, давно так їжджу. Коли дорога хороша, з відбійником, то чому б не їхати 110 км/год. Приміром, на Бориспільській трасі постійно світиться табло, яке забороняє їхати більше 90 км/год. А це ж автомагістраль. Нічим іншим, як бажанням отримувати гроші з автолюбителів, це не назвеш.

Олександр ПЕКНИЙ.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Трьох гірників знайшли живими на третю добу підземного полону

Четвер приніс сумні й радісні звістки сім'ям гірників, які опинилися під завалом на шахті «Новодзержинська» у Донецькій області. Пізно ввечері в середу було виявлено тіло одного із загиблих, а через кілька годин знайшли ще двох шахтарів без ознак життя. Потерпілі потрапили під багатометровий завал, який стався у понеділок. Особи загиблих на момент підготовки інформації ще не були встановлені — не було доступу до тіл. Як повідомлялося, у понеділок внаслідок аварії на шахті під завалом опинилися дев'ять гірників.

А вранці у четвер з'явилися обнадійливі повідомлення: встановлено зв'язок із «бранцями підземелля». Як припускали рятувальники, ці гірники могли перебувати по той бік завалу, у виробці, куди надходило свіже повітря (його обсяг на період рятувальних робіт збільшили). За цей час гірничорятувальники та працівники шахт Дзержинська, Горлівки і Єнакієвого пройшли вручну близько 60 метрів, прокладаючи хід до аварійної виробки. Працювали по три години, постійно змінюючись, щоб не втрачати темпу. І ось радісна новина: трьох прохідників підняли на поверхню, де вони змогли побачити світло вперше за останні три дні.

Як повідомили «Голосу України» в територіальному управлінні Держгірпромнагляду по Донецькій області, потерпілі гірники не дістали травм, але потребують медичного обстеження. Першу допомогу надавали на шестисотметровій глибині, а потім урятованих госпіталізували до лікарні в Донецьку. Пошуки шахтарів, які ще залишалися під завалом, на час підготовки матеріалу до друку тривали.

Це вже другий протягом двох місяців випадок щасливого порятунку з-під завалів на Донеччині: минулого місяця через дві доби після аварії живими знайшли двох гірників шахти «Полтавська» в Єнакієвому.

Ліна КУЩ.

Інцидент в аеропорту Франкфурта має всі шанси стати поворотним у кар'єрі головного міліціонера країни

Сьогодні минає термін, відведений Президентом України Віктором Ющенком на те, щоб МЗС з'ясувало всі деталі затримання в німецькому аеропорту міністра внутрішніх справ України Юрія Луценка, який через Франкфурт-на-Майні прямував на переговори в Сеул.

За повідомленнями німецьких ЗМІ, поліція змушена була зняти з рейса і затримати Юрія Луценка і його 19-річного сина, які перебували у стані сп'яніння. Вони нібито вчинили стражам порядку опір. Після ночі, проведеної у відділку, українці наступним рейсом вилетіли до Південної Кореї. У середу МВС України поширило спростування згаданої інформації, заявляючи, що Луценко з сином просто спізнилися на літак. Проте глава держави доручив представникам виконавчої влади розібратися, що ж відбулося насправді.

Поки українські чиновники виконували завдання Віктора Ющенка, з'ясувалося, що під час конфлікту між Юрієм Луценком і поліцією Франкфурта-на-Майні було поранено чотирьох поліцейських. Про це вчора розповів речник поліції міста Юрген Лінкер, **повідомила українська служба Бі-бі-сі.** Якщо це справді підтвердиться, то, найімовірніше, черговий пленарний тиждень засідань Верховної Ради відкриється питанням про відставку глави МВС. Принаймні, заяву з вимогою до Президента і Прем'єр-міністра відправити Луценка у відставку вже поширила Партія регіонів.

Такі кредити, звичайно ж, не повертають

Прокуратура Кіровоградської області порушила кримінальну справу стосовно посадових осіб відділення одного з комерційних банків і його правонаступника за фактом незаконної видачі кредитів на суму 5,9 мільйона гривень.

Банкіри, діючи в інтересах восьми приватних підприємств, безпідставно видали їм кредити в розмірі від 717 до 750 тисяч кожному. Відповідатимуть перед законом і посадові особи приватних підприємств. Щоправда, за ознаками злочинів, передбачених ч. 2 ст. 205 (фіктивне підприємництво), ч. 2 ст. 222 (шахрайство з фінансовими ресурсами), ч. 4 ст. 190 (шахрайство в особливо великих розмірах) та ч. 2 ст. 366 (службова підробка) Кримінального кодексу України.

Петро МЕЛЬНИК.

ФОТОФАКТ

Майже 300 учнів із усіх шкіл Львова провели флеш-моб перед Ратушею, утворивши символічне коло «EURO» на знак підтримки матчів Чемпіонату Європи з футболу 2012 року.

Фото Володимира ПЕСЛЯКА (Укрінформ).

Мати хотіла продати свою п'ятирічну доньку

У місті Ладижин на Вінниччині 33-річна жінка разом із своїм співмешканцем, молодшим від неї на десять років, намагалися продати п'ятирічну доньку. Завдяки втручанню міліції горе-продавців затримано. Раніше судимі мати дівчинки та її співмешканець знайшли покупця в обласному центрі. Купити дитину погодилася 21-річна вінничанка. Правоохоронці затримали їх під час перемовин про суму, яку мала сплатити покупець за дівчинку. **За повідомленням Департаменту зв'язків з громадськістю і міжнародної діяльності МВС України,** триває перевірка обставин цього факту, після чого буде вирішено питання про порушення кримінальної справи.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Роботи Івана Марчука побачать у Донецьку

У Донецьку відкрилася персональна виставка робіт художника Івана Марчука. Першою його привітала на вернісажі директор Художнього музею Галина Чумак **(на знімку).**

Фото Миколи КАПУСТИ.

Іван Марчук — це легендарна постать сьогоднішнього українського мистецтва. Він є великим народним художником, керамістом, графіком, лауреатом Національної премії імені Шевченка. Марчук зайняв 72-ге місце у всесвітньому списку сотні геніїв сучасності. З 1989 до 2001-го не жив в Україні. Подорожував Австралією, США, Канадою. Каже, що його роботи є на всіх континентах, крім Антарктиди. Він є автором унікальної живописної техніки, яку критики називають плентанізм, — мазки фарби в його картинах сплетені, неначе нитки у тканині. Розділяє творчість на п'ять основних періодів: голос душі, цвітіння, пейзажі, портрет та абстрактні композиції. Сьогодні його картини вражають мистецтвознавців Європи, Америки, Австралії, йому пропонують виставлятися в найкращих залах світу, і це все на противагу минулому гонінню та переслідуванню на батьківщині.

Трагедія у Дніпропетровську — в залі гральних автоматів згоріло дев'ять осіб

Учора в Дніпропетровську під час пожежі в залі гральних автоматів дев'ять чоловік загинуло, а 11 з отруєнням чадним газом і опіками потрапили до лікарні. Серед загиблих — троє працівників зали гральних автоматів. Трагедія трапилася о пів на першу ночі. За попередніми даними, через коротке замикання. О 1 год. 40 хв. — її вже загасили. Загиблих могло взагалі не бути, якби вчасно викликали пожежників (бо спочатку намагалися гасити пожежу своїми силами), а головне — якби працювали всі виходи з цього салону. Два запасні були зачинені. Вчора на місці трагедії побувала Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко. За дорученням Першого віце-прем'єр-міністра Олександра Турчинова створено урядову комісію на чолі з міністром з питань надзвичайних ситуацій Володимиром Шандрою, яка нині працює на місці трагедії.

Нагадаємо, цей гральний заклад розташований у п'ятиповерховому житловому будинку на проспекті Гагаріна, 127, має два гральні зали, бар і три підсобні приміщення. Пожежа сталася в районі центрального входу до зали гральних автоматів. Тому люди і не могли вибратися із пастки. Евакуації мешканців 5-поверхівки, а в цьому будинку 32 квартири, не проводилося. Фізично й матеріально із них ніхто не постраждав. Жовтневий райвідділ Дніпропетровського міського управління міліції порушив кримінальну справу за фактом порушення встановлених законодавством вимог пожежної безпеки, яке спричинило загибель людей, що карається позбавленням волі від трьох до восьми років.

У зв'язку з цією надзвичайною ситуацією в Дніпропетровську відбулося засідання спеціальної урядової комісії під головуванням Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко, на якому аналізувалися можливі причини пожежі, обговорювалися заходи з допомоги потерпілим і подолання ситуації. Згідно з інформацією голови облдержадміністрації Віктора Бондаря, всі постраждалі, які перебувають в лікарнях, забезпечені необхідними ліками і медпрепаратами, прийнято рішення про допомогу в організації похорону загиблих (опізнано вісім осіб із дев'яти, один загиблий — житель Києва, решта — Дніпропетровська), підписано розпорядження про призупинення в області діяльності закладів грального бізнесу — залів гральних автоматів, казино, розважальних центрів, дискотек, нічних клубів, які розташовані в житлових будинках, до завершення інвентаризації та комплексної перевірки.

Як повідомив прокурор області Михайло Косюта, затриманий власник грального бізнесу — житель Києва Костянтин Іванов. Сама фірма зареєстрована на Кіпрі, а про розмах її діяльності можна судити з того, що тільки в Дніпропетровській області, за словами Віктора Бондаря, діє 16 її точок, де встановлено майже 600 гральних автоматів.

Трагедія в Дніпропетровську має стати поштовхом до розгляду цієї ситуації по всій Україні, наголосила Ю. Тимошенко. Одразу після засідання у Дніпропетровську, повідомила вона, відбудеться позачергове засідання уряду, на якому розглядатиметься питання про призупинення на місяць ліцензій усіх закладів грального бізнесу — до завершення перевірки їхньої діяльності. Уряд пропонуватиме Верховній Раді розглянути доповнення до закону про гральний бізнес, зокрема, стосовно винесення цих закладів за межі міст.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

По Криму — лише на маршрутці

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

У Сімферополі продовжують страйкувати водії тролейбусів. У рейси вони не виходять з минулого вівторка. Днями до страйкарів приєдналися їхні колеги з Алушти й Ялти.

Вони вимагають повернути тримісячні борги із зарплати й звільнити нового гендиректора Геннадія Смірнова «за намагання обанкрутити підприємство на користь маршрутників і закрити найприбутковішу міжміську трасу Сімферополь—Ялта». Гендиректор ці звинувачення відкидає, каже, що вже має план виведення підприємства з кризи, а страйк, за його словами, спровокували ті, кого він викрив у розкраданні грошових потоків «Кримтролейбуса». 1,2 млн. грн., які кримський уряд перерахував для погашення частини боргу тролейбусникам, Г. Смірнов пообіцяв передати водіям Південнобережжя, а зі страйкуючими розібратися з допомогою правоохоронців. У відповідь стайкарі погрожують розпочати безстрокову акцію непокори.

А тим часом кримський уряд затвердив нові тарифи на послуги пасажирського електротранспорту. Тепер проїзд у міських тролейбусах коштуватиме одну гривню. На приміських маршрутах тариф збільшено на 68% — до 1,65 грн., а на перевезення багажу — до 1,7 грн.

Віктор ХОМЕНКО.

Свинячий грип уже на кордоні

Лікарі в Польщі виявили перший у країні випадок зараження людини вірусом A/H1N1. **Про це на прес-конференції повідомила міністр охорони здоров'я Єва Копач, передає «Інтерфакс».** Вона оголосила про одержання підтвердження від медиків, що в країні «є перший випадок зараження грипом A/H1N1». 58-літня жителька міста Мельце привезла вірус із США. Зараз вона перебуває в міській лікарні. Єва Копач заявила, що співробітники державного центру епідеміології вже взялися до роботи. «У даний момент наше завдання — знайти всіх, хто летів одним рейсом із хворою з США — це 179 осіб. Цим ми разом із прикордонниками й представниками авіакомпанії вже займаємося», — заявив представник центру, **передає УНІАН.**

Ситуація в Тбілісі залишається напруженою

Учора учасники акції протесту опозиції знову зібралися на мітинг біля будинку парламенту Грузії. Незважаючи на останні події, президент Михайло Саакашвілі, відставки якого вимагають протестувальники, не відмінив свій візит до Праги на саміт Євросоюзу.

Фото Іраклія ГУДАНІДЗЕ (УНІАН).

Під час сутички з прихильниками опозиції грузинські поліцейські були під впливом психотропних препаратів. Про це вчора перед телекамерами заявила екс-спікер парламенту Грузії, лідер руху «Демократичний рух — Єдина Грузія» Ніно Бурджанадзе. Нагадаємо, що близько восьми тисяч осіб брали участь у мітингу, який пройшов у ніч на четвер біля будинку парламенту в Тбілісі.

Тим часом колишньому командиру Національної гвардії, генерал-майору Кобі Кобаладзе висунули обвинувачення за статтею 315 КК Грузії — «змова чи заколот з метою насильницького повалення конституційного ладу Грузії». Про це вчора повідомив журналістам адвокат обвинувачуваного Гела Ніколаїшвілі в ефірі грузинської телекомпанії «Руставі-2».

Нагадаємо, Коба Кобаладзе був затриманий 5 травня в справі про заколот у бронетанковій бригаді. Вранці військовослужбовці бронетанкової частини, що базується в містечку Мухровані за 30 кілометрів від Тбілісі, оголосили про непокору владі. Переговори з заколотниками-військовослужбовцями тривали більш як чотири години, після чого особовий склад бригади склав зброю. У переговорах з військовими взяв участь особисто президент Михайло Саакашвілі.

Серед затриманих за підозрою в підготовці перевороту в країні колишні високопоставлені військові — командувач загону спецпризначення «Дельта» у 90-х роках Гія Гвaладзе і колишній командир Національної гвардії генерал-майор Коба Кобаладзе. Адвокат Гела Ніколаїшвілі також заявив журналістам, що раніше влада Грузії змушувала Кобу Кобаладзе залишити країну.

На знімку: спецавтомобілі поліції неподалік бази Мухровані за 30 кілометрів від Тбілісі в день, коли військовослужбовці бронетанкового батальйону в Мухровані підняли заколот.

ТЕРНОПІЛЬЩИНА

Знову засяяв напис «Ніхто не забутий, ніщо не забуто»

Більш як 300 поховань воїнів, які загинули під час визволення Тернополя від німецько-фашистських загарбників, впорядковано на Микулинецькому цвинтарі міста. На обеліску знову засяяло «Ніхто не забутий, ніщо не забуто». Комунальникам допомагали військовослужбовці 11-ї окремої гвардійської артилерійської бригади і студенти. Готовий прийняти ветеранів Старий парк, де розташовані Пагорб Слави і алея Героїв-визволителів Тернопільщини. Тут відбудуться головні урочистості, а в палатках, розміщених неподалік, для колишніх фронтовиків накриють столи.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

КІРОВОГРАДЩИНА

Сторінки воєнної історії написав «Рядовий із Златополя»

Новомиргородці відкрили для себе (на жаль, уже посмертно) черговий літературний талант з патріотичним духом — Аркадія Хохлова (Хохла), автора лише однієї книги — «Рядовий із Златополя». Але це, безцінне для земляків, свідчення пережитої епохи вже зайняло гідне місце на полицях шанувальників історії рідного краю. В книзі чимало відомих новомиргородцям імен і прізвищ, фактів, цікавих сторінок воєнних буднів, побачених очима молодого бійця Великої Вітчизняної війни.

Кілька примірників книги Аркадія Хохла із дарчими написами його сестра передала у фонд районної бібліотеки.

Таміла ВОРОНІНА.

ЖИТОМИРЩИНА

Трагізм минулого — мовою документів

В держархіві області відкрилася виставка документів, приурочена до Дня Перемоги. Експозиція, що складається з чотирьох розділів, відтворює широку панораму подій війни, зокрема й рух опору — житомирське Полісся було тоді партизанським краєм.

Значний інтерес викликає розділ, що розповідає про життя під чоботом ворога: тут і листівки окупаційної влади, яка обіцяла райдужні перспективи тим, хто поїде на роботу в Німеччину, і послання остарбайтерів звідти, де «між рядками» вдавалося натякнути, який вигляд те райське життя на чужині має зблизька, і грізні розпорядження нового режиму з погрозами розстрілів.

Дають змогу краще уявити тогочасну ситуацію і газети — як ті, що їх випускала на Житомирщині окупаційна влада, так і «Гайдамака» — це видання «Поліської січі», якою керував Тарас Бульба-Боровець.

Олексій КАВУН.

1. Господарським судом Львівської області (м. Львів, вул. Личаківська, 128) Постановою від 28.04.2009 року по справі № 8/123 Товариство з обмеженою відповідальністю «МАСТ» (82172, Львівська обл., Дрогобицький р-н, м. Стебник, вул. Дрогобицька, 127, код ЄДРПОУ 22409155, р/р 26152108560101 відкритий у ЗАТ «Сведбанк Інвест», МФО 320650) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.
2. Господарським судом Львівської області (м. Львів, вул. Личаківська, 128) Постановою від 28.04.2009 року по справі № 8/130 Приватну агрофірму «Галичина» (81200, с. Костенів, Перемишлянський р-н, Львівська обл., код ЄДРПОУ 385220, р/р 2600730198 у філії Перемишлянського відділення Ощадбанку, МФО 385220) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором вищевказаних підприємств призначено Онушканича Ярослава Васильовича (ліцензія АБ № 271689 від 06.02.2006 р., адреса: 79031, м. Львів, вул. Стрийська, 71 б, кв. 3).

Науково-виробнича фірма «РОСЬРАПС» у формі приватного підприємства (код ЄДРПОУ 30146182) припиняється в результаті ліквідації за рішенням, прийнятим засновником 30 квітня 2009 року (протокол № 01 — 2009).

Встановлений строк для подачі претензій кредиторів - 2 місяці з моменту публікації цього повідомлення.

Якщо Ви маєте вимоги до підприємства, що припиняється, то можете заявити їх шляхом надсилання письмової вимоги або претензії на адресу: 19400, м. Корсунь-Шевченківський Черкаської області, вул. Шевченка, б. 39.

Втрачені поліси,
а саме - ВВ/2833006,
які належать ЗАТ УСК «Княжа»,
вважати недійсними.

Втрачено Оригінал Договору купівлі-продажу № 23/57-1 від 11 жовтня 2002 р. укладений між СВ НТФ «О.Д.Лік» та ТОВ «Б.Б.К.» та реєстраційне посвідчення видане Баришівським бюро технічної інвентаризації 21.01.03 р. № 329 про реєстрацію права власності на приміщення м'ясопереробного цеху за ТОВ «Б. Б. К.» на підставі цього договору.

Постановою Господарського суду Харківської обл. (Держпром, 8-й під., пл. Свободи, 5, м. Харків, 61022) від 06.04.09 р. по справі № Б-39/59-09 фізична особа-підприємець Дженджера Алла Вікторівна (код 2854910183, адреса реєстрації: м. Харків, пр. 50-річчя ВЛКСМ, 40А, кв. 106) відповідно ст. 47-49 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" визнана банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Фоміна Гранта Валерійовича (код 2892811194, ліц. АВ № 456379 від 24.12.2009 р., 62431, м. Харків, вул. Н. Ужвій, 96, кв. 68). Заяви кредиторів з вимогами до банкрута можуть бути направлені ліквідатору в строк у 60 днів від публікації цього оголошення.

Постановою Господарського суду Харківської обл. (Держпром, 8-й під., пл. Свободи, 5, м. Харків, 61022) від 02.04.09 р. по справі № Б-39/55-09 фізична особа-підприємець Коновалова Ганна Сергіївна (код 2818506724, адреса реєстрації: м. Харків, вул. Балакірєва, 20, кв. 354) відповідно ст. 47-49 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» визнана банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Родзинського Анатолія Анатолійовича (код 2773309276, ліц. АВ № 347316 від 21.11.2007 р., 62431, Харківська обл., с. Вільхівка, вул. 50 років СРСР, 2-А). Заяви кредиторів з вимогами до банкрута можуть бути направлені ліквідатору в строк у 60 днів від публікації цього оголошення.

Постановою Господарського суду Харківської обл. (Держпром, 8-й під., пл. Свободи, 5, м. Харків, 61022) від 16.03.09 р. по справі № Б-39/57-09 фізична особа-підприємець Григорян Олена Вікторівна (код 2690100042, адреса реєстрації: м. Харків, вул. Миру, 52/2, кв. 58) відповідно ст. 47-49 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» визнана банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Фоміна Гранта Валерійовича (код 2892811194, ліц. АВ № 456379 від 24.12.2009 р., 62431, м. Харків, вул. Н. Ужвій, 96, кв. 68). Заяви кредиторів з вимогами до банкрута можуть бути направлені ліквідатору в строк у 60 днів від публікації цього оголошення.

Постановою Господарського суду Харківської обл. (Держпром, 8-й під., пл. Свободи, 5, м. Харків, 61022) від 02.04.09 р. по справі № Б-39/56-09 фізична особа-підприємець Коновалов Вадим Олександрович (код 2749300098, адреса реєстрації: м. Харків, вул. Сумська, 77/79, кв. 97) відповідно ст. 47-49 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" визнаний банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Родзинського Анатолія Анатолійовича (код 2773309276, ліц. АВ № 347316 від 21.11.2007 р., 62431, Харківська обл., с. Вільхівка, вул. 50 років СРСР, 2-А). Заяви кредиторів з вимогами до банкрута можуть бути направлені ліквідатору в строк у 60 днів від публікації оголошення.

Рішенням Зборів Учасників Товариства з обмеженою відповідальністю «Адоніс» 13 квітня 2009 року прийнято рішення про ліквідацію (припинення) ТОВ «Адоніс» та призначення ліквідаційної комісії.

ТОВ «Адоніс», код 32117750, с. Таборівка, Вознесенський район, Миколаївська область, вул. Центральна, 1.

Головою ліквідаційної комісії призначено Тодорашко Сергія Володимировича, ідентифікаційний № 2176108897, поштова адреса: 56520, Миколаївська область, Вознесенський район, с. Таборівка, вул. Центральна, 1.

Кредитори мають право заявити свої претензії до боржника, який ліквідується в двомісячний строк з дня публікації оголошення про припинення ТОВ «Адоніс».

---

1. Замовник торгів ТОВ «Сервіс-Інвест» код ЕДРПОУ 31018149 1.1. Поштова адреса: 83001, м. Донецьк, вул. Челюскінців, 151 1.2. Юридична адреса: 83001, м. Донецьк, бул. Шевченка, 11 1.3. тел./факс: (062) 303-13-64 e-mail: kucher@servisinvest.donetsk.ua 2. Інформація про предмет закупівлі: Устаткування для автоматичного оброблення інформації (комп'ютерна техніка) 3. Місце та спосіб отримання тендерної документації: 83001, м. Донецьк, вул. Челюскінців, 151, кімната 518, на письмовий запит, після надання платіжного доручення з відміткою банку, що свідчить про сплату вартості тендерної документації. 3.1. Місце та кінцевий строк подання тендерних пропозицій: 83001, м. Донецьк, вул. Челюскінців, 151, кімната 518 до 13 00_12.06.2009 р. 3.2. Місце та дата розкриття тендерних пропозицій: 83001, м. Донецьк, вул.. Челюскінців, 151, кімната 511 о 14 00 12.06.2009 р. 4. Додаткова інформація: 4.1. Процедура здійснення закупівлі: відкриті торги; 4.2. Відповідальний за проведення торгів: Кучер Дмитро Анатолійович; 4.3. Вартість тендерної документації: 574,22 грн. з ПДВ.

---

1. Замовник торгів: Товариство з обмеженою відповідальністю «Сервіс-Інвест» код ЄДРПОУ 31018149 1.1 Поштова адреса замовника: 83001, м. Донецьк, вул. Челюскінців, 151 2. Інформація про предмет закупівлі: Роботи з переведення підстанції «Рутченкове» на напругу 110 кВ 3. Оголошення про проведення торгів було опубліковано в газеті «Голос України» №17 (4517) від 31.01.2009 р., а також на офіційному Інтернет-сайті НКРЕ України www.nerc.gov.ua за №764074. Дата акцепту тендерної пропозиції, що визнана найкращою: 30.04.2009 р.5. Вартість договору: 5830 725 (п'ять мільйонів вісімсот тридцять тисяч сімсот двадцять п'ять) грн. 00 коп. з ПДВ. 6. Інформація про переможця торгів 6.1. Назва: ПП «Союз-Ютапс», код ЄДРПОУ 32934880 6.2. Поштова адреса переможця: 84307, м. Краматорськ, вул. Бєляєва, 111-В 6.3. Телефон: (06264) 7-22-92.

«Кредитный союз «Черноморский»

повідомляє про проведення загальних зборів членів. Дата проведення — 08 червня 2009 року. Збори будуть проводитись за адресою: м. Сімферополь, вул. Більшовицька, 24. Початок зборів о 10-00. Реєстрація учасників з 9-00 до 10-00 за місцем проведення зборів.

Порядок денний:

1. Затвердження звіту Правління КС «Черноморский» про підсумки фінансово-господарської діяльності за 2008 рік.
2. Затвердження звіту Ревізійної комісії КС «Черноморский» про підсумки перевірки діяльності кредитного союзу за 2008 рік.
3. Затвердження висновків зовнішнього аудиту.
4. Затвердження річного балансу і фінансово-економічних показників КС «Черноморский» за 2008 рік.
5. Розподіл прибутку за 2008 рік.
6. Вибір аудиторської фірми для складання аудиторського висновку.
7. Затвердження загальних напрямків діяльності КС «Черноморский» на 2009 рік.
8. Внесення змін до складу Наглядової ради КС «Черноморский».
9. Внесення змін до складу Ревізійної комісії КС «Черноморский».
10. Збільшення пайового капіталу КС «Черноморский» шляхом збільшення розміру обов'язкового пайового внеску або внесення додаткових пайових внесків.
11. Прийняття в Кредитний союз нових членів і виключення членів зі складу КС «Черноморский».
12. Внесення змін до Статуту.

Для участі в зборах членам КС «Черноморский» необхідно мати при собі документи, що підтверджують особу, а представникам членів — доручення на право участі і голосування на зборах, завірені у встановленому діючим законодавством України порядку.

Довідки за тел.: 8 (0652) 510-127.

Правління.

Відкрите акціонерне товариство «Маріупольський універмаг «Україна»

повідомляє, що 26 червня 2009 року о 13 годині в актовому залі за адресою: м. Маріуполь, пр. Леніна, 69 відбудуться загальні збори акціонерів. Реєстрація учасників зборів проводиться за місцем проведення зборів з 12-ї години 00 хвилин до 12-ї години 50 хвилин у день проведення зборів.

Для реєстрації та участі у загальних зборах потрібно мати:
— паспорт або інший документ, що посвідчує особу акціонера, або представника;
— довіреність акціонера — представникам акціонерів.

Порядок денний:

1. Звіт правління про діяльність товариства за 2008 рік.
2. Звіт Наглядової ради за 2008 рік.
3. Звіт Ревізійної комісії за 2008 рік.
4. Затвердження головних напрямків розвитку ВАТ на 2009 рік.
5. Про затвердження фондів ВАТ на 2009 рік.
6. Вибори органів управління ВАТ.
7. Зміна реєстратора власників іменних цінних паперів.

Надаємо інформацію про основні показники фінансово-господарської діяльності товариства за 2008 рік.

Основні показники фінансово-господарської діяльності товариства за 2008 рік

Найменування показника	Період 01.01.2009	Тис. грн. 01.01.2008
Усього активів, у тому числі	34872,0	10146,6
Основні засоби	4967,0	5629,3
Довгострокові фінансові інвестиції	196,0	196,0
Запаси	40,0	74,4
Сумарна дебіторська заборгвоаність	5840,0	2859,0
Грошові кошти та їх еквіваленти	64,0	157,3
Нерозподілений прибуток	1704,0	3653,3
Власний капітал	7950,0	4464,0
Статутний капітал	1400,0	1400,0
Довгострокові зобов'язання	21250,0	—
Поточні зобов'язання	2568,0	638,2
Чистий прибуток (збиток)	1704,0	3653,3
Середньорічна кількість акцій (шт.)	27902	27881
Кількість власних акцій, викуплених протягом періоду (шт.)	276	221
Загальна сума коштів, витрачених на викуп власних акцій протягом періоду	—	8,9
Чисельність працівників на кінець періоду (осіб)	41	41

Господарським судом Вінницької області (21036, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7) визнано банкрутами та відкрито ліквідаційну процедуру на підставі ст. 52 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» наступних підприємств:

1. Постановою від 26.03.2009 року по справі № 10/33-09 — Спільного українсько-російського підприємства ТОВ ЛТД «Галсторг» (код 20035236, Вінницька область, м. Вінниця, вул. Літвіненко, 12);
2. Постановою від 26.03.2009 року по справі № 10/34-09 — Малого підприємства «Хутро» (код 20106798, Вінницька область, м. Жмеринка, вул. Одеська, 79 а);
3. Постановою від 26.03.2009 року по справі № 10/35-09 Товариства з обмеженою відповідальністю «Вінінтер — Жмеринка ЛТД « (код 13326465, Вінницька область, м. Жмеринка, вул. Київська, 65);
4. Постановою від 26.03.2009 року по справі № 10/36-09 — виробничого кооперативу «Чайка» (код 20106551, Вінницька область, м. Жмеринка, вул. Гагаріна, 29);
5. Постановою від 26.03.2009 року по справі № 10/37-09 — Малого підприємства «Промінь» (код 20108159, Вінницька область, м. Жмеринка, вул. Кірова, 1);
6. Постановою від 26.03.2009 року по справі № 10/38-09 — Малого підприємства «Купідон» (код 13302688, Вінницька область, м. Жмеринка, вул. Радянська, 23).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Міщишина Михайла Олександровича, 21100, м. Вінниця, вул. Козицького, 36, к. 427, ліцензія АВ № 347235 від 04.10.07 р. тел. 35-30-58, моб. тел. 8-067-942-13-93

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з моменту опублікування оголошення.

Дирекція ЗАТ «Дирекс-Телеком»

Повідомляє, що 16 липня 2009 р. о 12-00 відбудуться Загальні збори акціонерів за адресою: м. Київ. вул. В. Вал, 72.

Порядок денний:

1. Звіт Генерального директора про фінансово-господарську діяльність Товариства за 2008 р.
2. Звіт Голови Спостережної ради про роботу Спостережної ради за 2008 р.
3. Основні напрямки діяльності Товариства на 2010 р.

Постановою Господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) від 28.04.2009 р. у справі № 5/112/09 Товариство з обмеженою відповідальністю «Укрморшлях» (54056, м. Миколаїв, пр. Леніна, 101, оф.19, ідентифікаційний код 33729773) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Щебетка О. М., ліцензія АВ № 456361 від 23.02.2009 р. (02140, м. Київ, вул. Вишняківська, б. 11, кв. 41).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення за адресою: 03150, м. Київ, вул. Червоноармійська, б. 101, кв. 2.

Господарський суд Харківської обл. (61022 м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8 під.) ухвалою від 17.03.2009 р. порушив справу № Б-50/24-09 про банкрутство державного підприємства «Торговий дім «Облагрохімія» (61145, м. Харків, вул. Космічна, 21-А, код ЄДРПОУ 32437270, п/р 2600680736699 в АСУБ «Грант», м. Харків, МФО 351607). Ухвалою від 27.04.2009 р. розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Задружного Дмитра Робертовича (ліц. АБ № 216763 від 01.03.05 р., 61052, м. Харків, вул. Карла Маркса, 11).

Господарським судом Харківської області постановою № Б-19/30-09 від 26.03.09 визнано банкрутом підприємство «Инвабізнес +» Харківської обласної ради «Союзу організацій інвалідів України» (61128, м. Харків, проїзд Садовий, 4; ЄДРПОУ 31233600). Ліквідатор - УПФУ в Комінтернівському районі (м. Харків, вул. Дизельна, 8). Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію, установчі документи, бланки вважати недійсними.

Господарським судом Харківської області постановою № Б-19/31-09 від 26.03.09 визнано банкрутом ТОВ «ХарЕкоВторма» (61036, м. Харків, вул. Стартова, 3, к. 31; ЄДРПОУ 31941368). Ліквідатор - УПФУ в Комінтернівському районі (м. Харків, вул. Дизельна, 8). Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію, установчі документи, бланки вважати недійсними.

Господарським судом Харківської області постановою № Б-48/44-09 від 13.04.09 визнано банкрутом ТОВ «RITAM-V Trading L. L. C.» (61001, м. Харків, вул. Польова, 10, кв. 117; ЄДРПОУ 31643553). Ліквідатор УПФУ в Комінтернівському районі (м. Харків, вул. Дизельна, 8). Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію, установчі документи, бланки вважати недійсними.

Господарським судом Харківської області постановою № Б-39/05-09 від 04.02.09 визнано банкрутом ПП «Стелс-М» (61035, м. Харків, вул. Каштанова, 1; ЄДРПОУ 33203761). Ліквідатор - УПФУ в Комінтернівському районі (м. Харків, вул. Дизельна, 8). Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію, установчі документи, бланки вважати недійсними.

Господарським судом Харківської області постановою № Б-19/08-09 від 12.03.09 визнано банкрутом ТОВ «Нові технології України» (61105, м. Харків, пров. Микитинський, 31, кв. 9; ЄДРПОУ 32135209). Ліквідатор - УПФУ в Комінтернівському районі (м. Харків, вул. Дизельна, 8). Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію, установчі документи, бланки вважати недійсними.

ОГОЛОШЕННЯ

У зв'язку з набранням чинності Закону України «Про акціонерні товариства» від 17.09.2008 р. № 514-VI, та на його виконання, 29 червня 2009 року о 12 год. 00 хв. відбудуться Загальні Збори акціонерів Закритого акціонерного товариства «НОВАТОР» за адресою: 04073, Україна, м. Київ, вул. Вербова, будинок 8-А. Збори відбудуться у кабінеті Голови Правління.

Реєстрація акціонерів для участі у загальних зборах відбудеться 29 червня 2009 р. за вищевказаною адресою з 11:00 до 12:00.

Реєстр власників іменних цінних паперів ЗАТ «НОВАТОР» складений станом на 17 квітня 2009 року.

Перелік питань, що виносяться на голосування:

1. Затвердження звіту Голови Правління Товариства.
2. Затвердження річного звіту Головного бухгалтера Товариства.
3. Внесення змін до статуту Товариства.
4. Зміна реєстратора Товариства.

Акціонери Товариства можуть ознайомитися з матеріалами, документами задля підготовки до загальних зборів у робочі дні з 10.00 до 17:00.

Постановою про визнання банкрутом господарським судом Житомирської області, місто Житомир, майдан Путятинськнй, 3/65, від 02 квітня 2009 року по Справі № 4/18-Б визнано банкрутом сільськогосподарське товариство з обмеженою відповідальністю «Садківське» (с. Садки Романівського району, Житомирської області, ЄДРПОУ 03745692). Визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру.

Постановою про визнання банкрутом господарським судом Житомирської області, місто Житомир, майдан Путятинський, 3/65, від 19 березня 2009 року по Справі № 3/150-Б визнано банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю «Очисні споруди» (смт. Романів вул. Менделеєва, 20, Романівського району, Житомирської області, ЄДРПОУ 32559883). Визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру.

Призначена ліквідатором банкрутів СТОВ «Садківське», ТОВ «Очисні споруди» Ярмола Ольга Юліївна, ліцензія арбітражного керуючого серії АВ № 158458 від 06.12.2006 року, 12440, Житомирська область, Житомирський р-н, с. Зарічани, вул. Лісова, 11-А, кв. 12 .

Претензії приймаються протягом 30 днів з моменту виходу оголошення.

Загублені 01.04.2009 р. поліси ОСАГО ЗАТ СК «Українська страхова група» ВВ/5634529; ВС/3499010; ВС/3499014; ВВ/2615355 - ВВ/2615359 і стікери СФ/541011; СФ/541040 вважати недійсними. Претензії по даним полісам прийматися не будуть. Тел. для довідок: (062) 335-60-04.

Постановою Господарського суду Харківської обл. (Держпром, 8-й під., пл. Свободи, 5, м. Харків, 61022) від 10.03.09 р. по справі № Б-39/47-09 фізична особа-підприємець Осипова Тетяна Геральдівна (код 1971501222, адреса реєстрації: м. Харків, вул. Данилевського, 27, кв. 7) відповідно ст. 47-49 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» визнана банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Родзинського Анатолія Анатолійовича (код 2773309276, ліц. АВ № 347316 від 21.11.2007 р., 62431, Харківська обл., с. Вільхівка, вул. 50 років СРСР, 2-А). Заяви кредиторів з вимогами до банкрута можуть бути направлені ліквідатору в строк у 60 днів від публікації оголошення.

Постановою Господарського суду міста Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) від 11.02.2009 року по справі № 15/36-б за заявою ДПІ у Солом'янському районі м. Києва визнано боржника Приватне підприємство «Ілкон» (03057, м. Київ, вул. Смоленська, 6, к. 101, код ЄДРПОУ 31456595) банкрутом.

Ліквідатором банкрута призначено ініціюючого кредитора Державну податкову інспекцію у Солом'янському районі м. Києва (03151, м. Київ вул. Смілянська, 6, тел./факс 245-91-92).

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Господарським судом Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) ухвалою від 16.03.2009 року порушено провадження у справі № 5/14Б про банкрутство Приватного підприємства «ЧІЗ» м. Макіївка (код ЄДРПОУ 31586930, Донецька область, м. Макіївка, бульвар Восьмого березня, буд. 6, кв. 28, р/р 26009301527807 в ПІБ України м. Макіївка, МФО 334516, І П Н 315869305931, свідоцтво про реєстрацію платника ПДВ № 08900442). Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Карпачеву Людмилу Анатоліївну, ліцензія: серія АВ № 158286 (адреса: 83015, м. Донецьк, вул. Челюскінців, буд. 196, кв. 70; ідентифікаційний код 1704100722). 16.03.2009 року введено мораторій на задоволення вимог кредиторів. Вимоги кредиторів до боржника приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування цього оголошення.

В оголошенні надрукованому в газеті «Голос України» від 28.04.2009 р. № 76-77 по справі № 5/103/09 ВАТ «Миколаївська виробничо-торгова фірма «ЕВІС», ідентифікаційний код 00309559: **Замість фрази:** — визнано банкрутом... **читати:** — порушена справа про банкрутство.

Постановою господарського суду Микоївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) від 23.04.2009 року по справі № 2/60/09 визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю виробничо-комерційна фірма «Нікпромтех» (код 34472850, адреса: Миколаївська область, Жовтневий р-н, с. Мішково-Погорілове, вул. Кірова, 18 (р/р 260013132801 в Філія АБ «Енергобанк» в м. Миколаєві, МФО 326643) та відкрита ліквідаційна процедура, відповідно до ст. 51 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Захарченко Ірину Вікторівну (54052, м. Миколаїв, пр. Октябрський, 325/4, кв. 53, тел. (0512) 37-67-83, ліцензія серія АВ № 081053 від 19.05.2006 року).

Постановою Господарського суду м. Києва від 05.05.2009 визнано банкрутом приватне підприємство «Валері» (м. Київ, вул. Гоголівська, 9-б, к. 41, ЄДРПОУ 30384237). Вимоги приймаються ліквідатором за адресою — 03087, м. Київ, поштове відділення 087, а/с 162 протягом місяця.

Господарським судом Волинської області (43010. м. Луцьк, пр. Волі, 54а) постановою від 23.04.2009 р. по справі № 1/122-Б визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру Приватної виробничо-комерційної фірми «Гранд-Агро», Волинська обл., м. Луцьк, вул. Кафедральна, 10, код ЄДРПОУ — 21738483, р/р 260042860 у ВОД ВАТ «Райффайзен Банк АВАЛЬ», МФО 303569. Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Хомишин Ігор Григорович (ліц. АБ № 116117 від 21.12.2004 р.).

В оголошенні про порушення справи про банкротство Відкритого акціонерного товариства «Лубенський м'ясокомбінат», опублікованого 30.04.2009 року в газеті «Голос України» № 80-81 на стор. 24, допущено помилку — пропущено номер коду ЄДРПОУ. Після слів «код ЄДРПОУ» необхідно читати «00443950».

Ліквідаційна комісія ДП «Тетерівліс» у зв'язку з ліквідацією підприємства оголошує аукціон з продажу групи інвентарних об'єктів, що розташовані за адресою: Київська обл., Бородянський р-н, смт. Пісківка, вул. Жовтнева, 115.

Лот:

1. Будівля прохідної літ. «А» заг. площею 44,1 кв. м.
2. Будівля контори літ. «Б» заг. площею 122,3 кв. м.
3. Автогаражу літ. «В» заг. площею 56,4 кв. м.
4. Складу літ. «Г» заг. площею 54,9 кв. м.
5. Будівля лісопильного цеху літ. «Д» заг. площею 950,4 кв. м.
6. Будівля дизельної літ. «Е» заг. площею 70,8 кв. м.
7. Будівля пилоправної майстерні літ. «Ж» заг. площею 87,1 кв. м.
8. Будівля котельні парової літ. «З» заг. площею 86,8 кв. м.
9. Будівля столярного цеху літ. «К» заг. площею 733,3 кв. м.
10. Будівля парової сушарні літ. «Л» заг. площею 69,3 кв. м.
11. Будівля магазину літ. «М» заг. площею 149,8 кв. м.
12. Будівля автогаражу літ. «Н» заг. площею 465,2 кв. м.

Сарай літ. «О», вбиральня літ. «П», Навіс (склад повітр. сушки) літ. «Р», сушилка літ. «С», склад літ. «Т», вбиральня літ. «У», погріб літ. «Х», навіс літ. «Ц», огорожа № 1-10, замощення № 1.

Початкова вартість 1295247,00 грн. без ПДВ. На кінцеву ціну продажу нараховується 20% ПДВ.

Умови продажу: питання земельних відношень покупець вирішує самостійно згідно законодавства; покупець оплачує нотаріальне посвідчення, державну реєстрацію договорів купівлі-продажу та встановлений законодавством платіж до Пенсійного фонду.

Реєстраційний внесок в сумі 17,00 грн. (в т. ч. ПДВ) та гарантійний внесок у розмірі 10% (без ПДВ) від початкової вартості лоту вносяться на р/р організатора аукціону (УУТБ) № 2600700004058 ТОВ «Правекс-Банк», МФО 321983, код ЄДРПОУ16470831.

Аукціон буде проведений не раніше ніж через 30 днів з дати публікації оголошення на Українській універсальній товарній біржі за адресою: м. Київ, проспект Академіка Глушкова, 1, НК «Експоцентр України», пав. № 6, УУТБ. Тел. (044) 596-96-24. Кінцевий термін прийняття заяв для участі в аукціоні — за 1 день до дати проведення аукціону.

З питань ознайомлення з об'єктом продажу звертатися за телефоном: +38098 949 03 24.

Постановою Господарського суду Харківської обл. (Держпром, 8-й під., пл. Свободи, 5, м. Харків, 61022) від 09.04.09 р. по справі № Б-39/69-09 фізична особа-підприємець Власенко Олександр Михайлович (код 1998016630, адреса реєстрації: м. Харків, вул. 23 Серпня, 18А, кв. 21) відповідно ст. 47-49 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» визнаний банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Родзинського Анатолія Анатолійовича (код 2773309276, ліц. АВ № 347316 від 21.11.2007 р., 62431, Харківська обл., с. Вільхівка, вул. 50 років СРСР, 2-А). Заяви кредиторів з вимогами до банкрута можуть бути направлені ліквідатору в строк у 60 днів від публікації оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва від 05.05.2009 визнано банкрутом підприємство об'єднання громадян «Госпрозрахункове підприємство «Науковий навчальний центр з питань державних закупівель при Тендерній палаті України» (01001, м. Київ, вул. Хрещатик, 6, ЄДРПОУ 34927765). Вимоги приймаються ліквідатором за адресою — 03087, м. Київ, поштове відділення 087, а/с 166 протягом місяця.

7-ма Київська філія ЗАТ «Українська страхова група» повідомляє про втрату полісів страхування: ВС/3559298, ВС/3 592200, ВС/3592008, ВС/3592066, ВС/3592069, ВС/3592070, ВС/3592054, ВС/3480607, 28-2887-0638, 28-2887-0171, 28-2887-0175, 28-2887-0176 та спецзнаків СФ/528271, СФ/533811, СФ/528177, СФ/533526, СФ/533527, СФ/543904, СФ/543905, СФ/543906, СФ/543908, СФ/533514. Втрачені бланки вважати недійсними.

Постановою Господарського суду міста Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) від 15.01.2009 року по справі № 28/29-б за заявою ДПІ у Солом'янському районі м. Києва визнано боржника ЗАТ «Компанія «Беста» (03110, м. Київ, вул. О. Пироговського, 19, корп. 6, код ЄДРПОУ 21664655) банкрутом.

Ліквідатором банкрута призначено ініціюючого кредитора Державну податкову інспекцію у Солом'янському районі м. Києва (03151, м. Київ вул. Смілянська, 6, тел./факс 245-91-92).

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва від 05.05.2009 визнано банкрутом ТОВ «Бізнес-полюс» (03191, м. Київ, вул. Лятошинського, 4-а/289, ЄДРПОУ 34715232). Вимоги приймаються ліквідатором за адресою - 03115, м. Київ, поштове відділення 115, а/с 72.

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) від 28.04.2009 р. у справі 15/231-б Товариство з обмеженою відповідальністю «Транснаціональна промислово-фінансова група «Інтегрархтек» (03045, м. Київ, вул. Новопирогівська, 66, код 23712430), визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру та ліквідатором призначено Товариство з обмеженою відповідальністю «Промислово-торгівельна група «Самшит» (01024, Київ-24, а/с 71). Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня публікації оголошення.

Постановою господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 29 квітня 2009 року по справі № 19/322/08 товариство з обмеженою відповідальністю «Брокерська фірма «Восток», код за ЄДРПОУ 13616033, розташоване за адресою: 69008, м. Запоріжжя, вул. Тролейбусна, 34, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором у справі призначено арбітражного керуючого Кошліченко Володимира Сергійовича ліцензія АВ № 397253; поштова адреса: 69104, м. Запоріжжя, вул. Малиновського, 17, кв. 21, тел. 8-050-42-120-42.

Окружний адміністративний суд м. Києва (01025, м. Київ, вул. Десятина, 4/6) викликає Бєланова Дениса Олександровича (ідент. № 2856822875), проживаючого за адресою м. Київ, вул. Ушакова, 10, кв. 139, в якості відповідача по адміністративній справі за позовом Державної податкової інспекції у Святошинському районі м. Києва про стягнення заборгованості перед бюджетом у розмірі 184 278,00 грн., в судове засідання 13 травня 2009 року на 17.00 годин. Суддя: Ковзель П. О., каб. № 10.

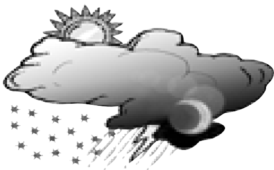
В разі неявки та неповідомлення суду про причини неявки в судове засідання, справа буде розглядатися у відсутність відповідача за наявними у справі доказами.

Окружний адміністративний суд м. Києва (01025, м, Київ, вул. Десятина, 4/6) викликає Товариство з обмеженою відповідальністю «Світноволайт» зареєстроване за адресою: 65000, м. Одеса, вул. Софіївська, 19, Куровську Тетяну Львівну проживаючу за адресою Донецька область, м. Артемівськ, вул. Горбачова, 73/1, в якості відповідачів у справі за позовом ДПІ у Святошинському районі м. Києва до ТОВ «Світноволайт», Куровської Т. Л., 3-я особа Святошинська районна у м. Києві державна адміністрація про визнання недійсними установчих документів та скасування свідоцтва платника податку на додану вартість, в судове засідання 28 травня 2009р. на 10.00 год. Суддя Добрянська Я. І.

В разі неявки та неповідомлення суду про причини неявки в судове засідання, справа буде розглядатися у відсутність відповідача за наявними у справі доказами.

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) від 28.04.2009 р. у справі № 15/254-б Приватне підприємство «Інформаційно консультаційна компанія «Грант» (02156, м. Київ, вул. Мілютенко, 10/1, к.в.137, код 34625043), визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру та ліквідатором призначено Фізичну особу — підприємець Бублик Олену Миколаївну (03142, м. Київ, вул. Доброхотова, 28, кв. 33). Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня публікації оголошення.

Постановою Господарського суду Сумської області (40011, м. Суми, пр-т. Шевченко, 18/1) від 16.04.2009 р. № 6/8-09 Відкрите акціонерне товариство Сумський завод сільськогосподарського машинобудування «Сумсільмаш» (40024, м. Суми, вул. Харківська, 6, код 00901588, р/р 2600116000061 в СФ АКБ «Правекс-Банк» м. Суми, МФО 337858) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Мальованого Олександра Павловича (Ліцензія серії АВ № 158256).

9 травня в Україні — короткочасні дощі, можливі грози. Вітер північно–західний, південно–західний, південно–східний, північно–східний, 5—10 м/с, під час грози поривчастий. Температура повітря вночі від 4 до 11 градусів тепла, вдень 18—25 градусів.

ЦЬОГО ДНЯ, 8 ТРАВНЯ

❒ 1884. Народився Гаррі Трумен, президент США у 1945--53. За його наказом було здійснено атомне бомбардування Хіросіми й Нагасакі. Один з ініціаторів утворення НАТО. ❒ 1909. У Москві встановлено пам'ятник Миколі Гоголю. ❒ 1945. Беззастережна капітуляція гітлерівської Німеччини. ❒ 1964. У столиці України, в Голосієві, відкрито обеліск на честь оборони Києва в 1941 р. ❒ 1970. У Києві розпочав роботу перший в СРСР Музей спортивної слави. ❒ 1984. Помер письменник і публіцист Борис Антоненко-Давидович.

Не те говорите, панове

Я — 1922 року народження, маю великий життєвий та військовий досвід: від колективізації до сьогодення. Усвідомлюючи закономірності розвитку природи і суспільства, маю свої думки стосовно виходу країни із кризи — економічної та політичної.

Можновладцям передусім потрібно завоювати довіру народу. Для цього владу потрібно передати істинно народним її представникам, без усіляких там підробок, фальсифікувань, коаліцій і опозицій.

До влади не повинні прийти мільйонери, мільярдери, корупціонери, казнокради і ті, що були засуджені, які старанно вклоняються, мовляв, ми теж боремося за долю народу із чистими руками. Насправді вони лишень виголошують гарні промови та обіцянки, щоб прийти до влади, а далі чинять свої справи.

Шановні, треба жити за законами Божими і не обманювати людей! Ми ж чуємо, що усі партії борються за світле майбутнє свого народу, а бачимо, що вони борються за світле майбутнє тільки у своєму «темному царстві». Негоже так робити, панове!

Михайло ІНОГДА,
ветеран-фронтовик, учасник Великої Вітчизняної війни, інвалід І групи.
Ріпки Чернігівської області.

Чехи пам'ятають своїх визволителів

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ

Нещодавно я і колишній директор Петриківської фабрики художнього розпису Іван Шевченко поїхали до Чехії. Не з метою подивитися на країну, де я проходив строкову службу, де минули кращі юнацькі роки, а поспілкуватися і головне — відвідати могилу двоюрідного брата Івана Оникієвича гвардії лейтенанта Григорія Прокоповича Шевченка.

Коли ми зі старостою села Житманіце пані Раденою Прокоповою, затамувавши подих, зайшли на цвинтар, то перше, що ми побачили, — червону зірку над могилою, яка контрастно відрізнялася від інших пам'ятників.

Надпис на пам'ятнику:

Здесь похоронен гв. лейтенант Шевченко Григорий П.

1922—1945

Погиб 3 мая 1945 года за освобождение Чехословакии

Зі слів старости села, поховали бойового льотчика і доглядали могилу Марія Поточкова та її родина, котрі, на жаль, померли, а їхні нащадки продовжують їх завіт. Низько вклонившись могилі та вручивши сувеніри з України, ми щиро подякували за турботу Радену Прокопову та членам сім'ї, що доглядали могилу воїна-визволителя.

Під час прощання староста Житманіце завірила нас, що за могилою воїна-визволителя буде постійний догляд та збережена пам'ять односельчан.

Олександр ВАСИЛЬКІВСЬКИЙ,
підполковник запасу Збройних Сил України.

Фото з архіву автора.

Переможені живуть краще

У квітні моя купівельна спроможність, з урахуванням зростання цін, «вагомо збільшилася» — на 7 гривень 50 копійок. На них я можу купити 0,9375 долара, тобто 94 цента, або 150 грамів м'яса — по баžанню. Вражає! Дякую усім трьом гілкам влади за таке життя.

Онуки бачать, коли їхні дідусі продають свої нагороди для поліпшення прожиткового мінімуму. Звідси і патріотизм. Не дивно, що сучасна молодь ухиляється від служби в армії...

А що було б, якби моє покоління не вистояло проти фашизму і ворог переміг? Чи замислюється над цим хтось із нашої влади? Чи були б вони взагалі на цьому світі? А якщо й були б, то з яким ярмом на шиї...

Григорій КНИШ,
інвалід Великої Вітчизняної війни І групи, трудовий стаж — 45 років.
Кременчук Полтавської області.

Подаруйте мою тисячу до Дня Перемоги

Мені вже 81 рік. Коли працював, то відкладав частину зароблених грошей на «чорний» день на ощадкнижку. Мав на рахунку дев'ять тисяч рублів, які наші можновладці, можна сказати, вкрали, точніше — присвоїли. І залишився я ні з чим, а міг за радянських часів купити автомобіль «Волгу».

Один раз, правда, отримав зі своїх вкладів аж п'ятдесят гривень. Згодом Юлія Володимирівна давала по одній тисячі, а я їх так і не отримав — здав 14 лютого 2008 року документи і очікую вже другий рік. Уже й не знаю, чи побачу цю тисячу, чи ні. Хоча б дали мені мої зароблені як подарунок до Дня Перемоги.

Дуже боляче, коли пригадую, як тяжко працював під час війни, — бувало на добу спав тільки дві години. Молодість та здоров'я віддав для відбудови сільського господарства і промисловості, а що тепер маю? «Букет» хвороб...

Нинішні керманичі пожирають плоди нашої праці, розтрощують колгоспи, заводи, фабрики, продають землі, а своїх людей пустили по світу з торбами. Просто волосся стає дибки: за що і для кого ми пройшли пекло війни і післявоєнну розруху, щоб на нашому потові і крові багатіла влада?

Петро ГРИНЧУК,
учасник Великої Вітчизняної війни.
Леухи Іллінецького району Вінницької області.

Чекають на справедливість

Як відомо, з 1 січня 2006 року набрав чинності Закон України «Про соціальний захист дітей війни» № 2195-IV від 18.11.2004 року. Статтею 6 цього закону передбачена щомісячна довічна доплата дітям війни у розмірі 30 відсотків мінімальної пенсії за віком. Але ні в 2006 році, ні в 2007-му допомога не виплачувалася, оскільки держбюджетом на ці роки вона не передбачалася.

Допомогу почали виплачувати тільки з 2008 року, але в розмірі 10 відсотків. Такі обмеження є неконституційними, на що вказав Конституційний Суд України.

Сьогодні діти війни масово почали подавати адміністративні позови до судів, розраховуючи таким чином повернути незадане державою. Сотні тисяч старих, немічних, хворих людей поневіряються по пенсійних фондах і чиновницьких кабінетах.

Шановні можновладці, навіщо ви знущаєтеся з людей? Чим вони перед вами завинили?

Наша громадська організація «Захист дітей війни», яка налічує близько 4000 осіб, звертається до Верховної Ради України і Кабінету Міністрів з проханням — вирішити питання про виплату допомоги у повному обсязі за 2006, 2007 і 2008 роки. А також зобов'язати Пенсійний фонд проводити доплату в розмірі тридцяти відсотків від мінімальної пенсії за віком і надалі, як того вимагає закон. Вважаємо, що зробити таку добру справу у ваших силах.

З повагою — Л. НАУМЧУК,
голова громадської організації «Захист дітей війни».
Вишневе Київської області.

Українці-патріоти, захистимо свого Президента!

ВІЛЬНИЙ МІКРОФОН

Роботою Верховної Ради ми повністю розчаровані. Протягом 17 років вона практично не працює. Хоча навіть не зовсім так — депутати працюють, але виключно самі на себе, нехтуючи свої зобов'язання та обіцянки перед виборцями. Останнім часом мета регіоналів та частини інших фракцій — це добитися імпічменту Президента. Але вони забули, що за Віктора Ющенка проголосувало 15 мільйонів дорослого населення України! І ми, українці-патріоти, цього не допустимо. Вважаємо Віктора Ющенка цілком достойним Президентом, який своїми діями на кожному кроці дбає про національну незалежність України. Він організував помаранчеву революцію і разом із українським народом переміг. Таким чином, увесь світ побачив наші велич, силу та національний дух.

Коли Віктора Андрійовича звільнили з посади Прем'єр-міністра, він перед народом заявив: «Я сюди ще повернуся». І повернувся вже Президентом.

Світ вважає його справжнім демократом. Свобода слова для нього — святе, тому кожний із нас вільний у своїх поглядах та у своєму виборі. Наш Президент захищає рідну українську мову, сприяє відродженню національної культури та традицій українського народу. Особливе ставлення Президента до історії України, її славетних імен, таких як: гетьмани Іван Мазепа, Пилип Орлик, Богдан Хмельницький; Симон Петлюра, Євген Коновалець, Степан Бандера, Роман Шухевич, Оксана Мешко та багато інших. Наш Президент прагне приєднання до Євросоюзу та вступу до НАТО України, обстоює визнання ОУН-УПА воюючою стороною Другої світової війни. Прагне об'єднати всі українські церкви в Єдину національну помісну церкву, відверто став на захист невеликої гірської країни Грузії від зазіхань на її суверенітет. Багато зусиль доклав і докладає, щоб голодомор 1932—1933 років в Україні світ визнав як геноцид української нації. Незважаючи на те, що регіонали та комуністи зробили все, щоб позбавити Президента наданих Конституцією повноважень, все ж йому вдалося за чотири роки зробити більше для України, ніж двом попереднім Президентам разом.

Невдовзі президентські вибори, і ми закликаємо всіх українців проголосувати за Віктора Ющенка на другий термін президентського правління. І якщо Ви, Вікторе Андрійовичу, переможете (чого від усього серця бажаємо), радимо нарешті здійснити такі невідкладні заходи, як:

* провести люстрацію та виявити тих, хто нищив українську націю;
* знищити всю комуністичну символіку та пам'ятники комуністичним злочинцям;
* заборонити комуністичні та соціалістичні партії та партії, які виступають за ліквідацію незалежності України;
* у паспорті відновити графу «національність»;
* Верховна Рада повинна своїм складом, у відсотковому відношенні, відповідати кількості національних меншин;
* зміцнювати боєздатність нашої армії;
* на всіх щаблях нашої влади керівниками повинні бути українці-патріоти.

Павло ІРКЛІЄВСЬКИЙ та Неоніла БОБРАНИЦЬКА,
ветерани війни.
Київ.

Наступний номер «Голосу України» вийде 13 травня ц. р.

Редактор номера Віктор НІКІПЄЛОВ.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.
Передплатна ціна на 2009 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.
Зам. 875

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

